

Les - Vòng Tay Không Đàn Ông

Contents

Les - Vòng Tay Không Đàn Ông	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	28
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	40
11. Chương 11	42
12. Chương 12	50
13. Chương 13	52
14. Chương 14	55
15. Chương 15	61
16. Chương 16	65
17. Chương 17	71
18. Chương 18	75
19. Chương 19	79
20. Chương 20	83
21. Chương 21	93
22. Chương 22	99
23. Chương 23	102
24. Chương 24	107

Les - Vòng Tay Không Đàn Ông

Giới thiệu

Tác giả tâm sự: “Thật ra lúc đầu tôi quan tâm đến những người đồng tính chỉ vì không thể tưởng tượng

1. Chương 1

Sài Gòn đã vào mùa mưa, những cơn mưa đầu mùa kéo dài rền rĩ, báo hiệu thời tiết năm nay chắc có nhiều khó chịu. Đường xá ngập nước, linh láng, báo chí ngày nào cũng lên tiếng ì xèo, người dân than vãn và những người có trách nhiệm thì cứ hứa, cứ xin rút kinh nghiệm, có lẽ cũng nên đưa vào từ điển cụm mới này bởi giờ đây nó đã là câu nói cửa miệng của nhiều người có trách nhiệm mà, thì có trách nhiệm mới xin rút kinh nghiệm chứ, ngộ thật.

Sài Gòn đang mưa, mà mưa thì buồn lắm.

Mưa cứ rơi hoài, mỗi lần nhìn mưa rơi hầu như Hoàng Yến chẳng làm được gì cả, cô bé cứ chống cằm thần thờ nhìn. Má hay la, con gái mà đa sầu đa cảm như vậy mai mốt chỉ khổ con thôi hà. Mà có khổ không, chưa biết, nhưng bây giờ thì Yến thì chẳng thấy khổ chút nào. Cô Út vuốt tóc thì thầm, đời con gái ngắn lắm, vui được ngày nào thì ráng mà vui, kéo sau này lại hối tiếc. Cô Út đang nói ai nỉ, nói với Yến hay nói với chính bản thân mình. Lại thật, một người như cô mà bây giờ có thể thốt lên những câu nói ấy thì thật Yến không ngờ, quả là cô Út bắt đầu thay đổi thật rồi, nhưng xem ra cũng trẻ trâu còn gì. Cứ nhìn mái tóc bạc đang dần trên đầu và nếp nhăn ngày càng nhiều ở khóe miệng cô, Yến lại thở dài, chao ôi con thương Út quá mất đi Út ơi.

R.e.....e.....ng...r...e...e...ng....

Tiếng chuông điện thoại kéo dài làm cắt đứt suy nghĩ của Yến, cô bé uể oải cầm máy lên. Chưa kịp nói câu nào phía bên kia tiếng Hoàng Châu đã vang lên liên tục. Làm gì đó, lại ngồi suy nghĩ mưa rơi chứ gì, tui biết bồ mà, sao bồ không làm thì sĩ quách đi cho rồi, nè báo Mực Tím đang tuyển người đó. Yến phì cười, Châu bao giờ cũng vậy, chưa thấy người đã thấy tiếng. Hình như nếu một ngày mà Châu không nói được câu nào chắc Châu chết mất, miệng lúc nào cũng tía lía, nhiều chuyện có tiếng trong trường. Thế nhưng Châu với Yến là đôi bạn thân, rất thân, chơi với nhau từ hồi nhọc cấp II, cấp III cho đến nay vào cùng một trường Đại học và vào cùng một khoa. Thân nhau đến nỗi gần như đứa này chưa kịp nói gì, nghĩ gì thì đứa kia đã đoán rồi. Má Châu có lần đùa, sau này chắc tao cho hai chúng mày lấy cùng một chồng quá.

Nhất trí, Châu với Yến cười vang.

- Có chuyện gì không bồ ?
- Thì nhớ bồ gọi điện thoại chơi vậy đó.
- Hừ...nhiều chuyện.
- Tôi cúp máy à nha.
- Giỏi thì cúp máy đi.

Yến cười hích hích và, cúp, bên kia Châu bỏ máy để chưa đầy một phút sau tiếng chuông đổ dài. Biết ngay mà. Rồi bây giờ hai đứa thì nhau tán đủ thứ chuyện trên đời, đúng là 2 bà “tám” có khác.

- Nè, qua nhà tui ngủ đi -Châu gạ.
- Thôi đi bồ....mưa thế này làm sao đi làm sao được. Cô Út la tui chết, có giỏi thì bồ qua đây đi.
- Lúc này tui đòi đi rồi nhưng má không cho.
- Chán he...eng!

Hai đứa tuần nào cũng vậy, lúc thì Yến qua ngủ kén nhà Châu mấy ngày và mấy ngày còn lại Yến xin cô Út cho Châu qua ngủ bên nhà mình, lắm lúc anh Hai của Yến phải trêu, hai đứa chúng mày thân cũng thân vờ vờ thôi, cứ như omôi không bằng.

Đã mấy năm nay, từ năm học đầu cấp III là ba má cho Yến đến ở với cô Út, mà cô thì tính tình khó khăn nên mỗi khi phải đi đâu, làm gì cũng phải xin phép nên Yến rất ngại, ko có chuyện cô cho đi ngủ qua đêm đâu đó, chỉ trừ ở nhà Hoàng Châu thì cô mới đồng ý, đấy là ngoại lệ.

Phía bên kia có tiếng ngáp dài, Châu cho biết tối qua thức khuya đọc sách nên bây giờ buồn ngủ quá, thôi ko nói chuyện nữa, và cúp máy cái rụp.

”Ồ dzô dzuyên“, Yến cầu nhàu và đặt máy xuống, cũng che miệng ngáp, ờ buồn ngủ thiệt đó. Đáng lẽ cô bé ngủ rồi nhưng từ bên ngoài cô Út nói vọng vào nhắc là anh Hai vừa nhắc Yến về bên nhà có chuyện, “mưa ngớt rồi, tranh thủ chớ ko lát mưa nữa”.

- Con biết rồi mà Út.

Yến mặc áo mưa, đẩy xe ra đến cổng rồi mà cô Út còn cầm dù đi theo luôn miệng nhắc, cẩn thận nghe con, đường xá bây giờ xe cộ chạy ghê lắm, nhất là trời mưa ai cũng tranh thủ, rồi ca cẩm:

- Cái thằng thiệt lạ... làm gì mà kêu em về gấp vậy chứ, đang mưa.

- Ko sao đâu Út.

- Ủ thì là vậy. Nhưng mà cẩn thận nghen con.

- Dạ.

Hoàng Yến rồ ga lách chiếc xe gắn máy qua cổng, vọt ra ngoài. Phía bên trong cô Út lắc đầu, con gái lớn rồi mà vậy đó, cứ âm âm như con trai, sinh viên năm thứ 2 rồi mà.... Không ngoảnh đầu lại Yến cũng biết cô Út sẽ nói gì và cô bé bật cười.

Dừng xe trước cửa nhà, Yến bấm chuông nhưng không thấy ai ra mở cửa. Nhìn đồng hồ cô bé biết chắc giờ này ba và anh hai đi làm chưa về, còn thằng Cường thì chắc cũng đang trên đường, yến biết là bên trường của Cường hình như đang có hội trại gì đó mà Cường là ủy viên Ban chấp hành đoàn trường nên dĩ nhiên phải có mặt.

Lạ quá, má đi đâu ha? Yến lẩm bẩm và lục tìm chùm chìa khóa trong giỏ, mở cửa đi vào. Nhìn căn nhà thân thương, Yến thở dài khoan khoái. Tuy Yến không ở nhà cũng mấy năm rồi, nhưng ba má vẫn để giành cho Yến 1 căn phòng trên lầu. Tuần nào Yến cũng đảo qua căn nhà thăm ba lần thăm ba má, với lại nhà cô Út và nhà Yến cách nhau có mấy con đường nên qua lại cũng tiện.

- Tí Nị ơi, bé về rồi à?

Tiếng anh Hai la toáng về mừng rỡ dưới nhà. Yến đang nằm nghe nhạc liền nhảy tót ra khỏi giường, phi xuống nhà, đu đeo lấy cổ anh lải chửi làm cho anh hai tí tẻ.

Gỡ tay em gái, mặt đỏ gay, anh hai nói:

- Con gái lớn rồi mà cứ làm như con nít không bằng.

- Em là con nít mà.

- Trời ơi sinh viên DH năm hai rồi đấy nghe cô.

- Kệ...

- Còn là chị hai của một thằng to xác nữa đấy.

Nhắc đến Tì Tò Yến mới nhớ.

- Ủa Tí Tò nó đi đâu mà sao em về không thấy.

- À... hình như trường nó có hội trại gì đấy nên dạo này nó bận lắm, về nhà cơm nước thất thường, má la quá trời.

Yến cười hihi, má thì bao giờ chẳng vậy.

Tí Nị tức Hoàng Yến và Tí Tò tức Cường là 2 chị em sinh đôi.

Theo má kể thì vì Yến sinh ra trước mất phút nên là chị của Cường, chẳng biết có phải ko nhưng sau này thì Cường hay phản đối ba má hoài về chuyện ấy vì cho rằng mình phải là đứa ra trước mới đúng, đáng làm anh của Yến, chẳng qua vì má thiên vị nữ giới nên mới nói vậy. Nghe Cường lý luận, cả nhà tức cười quá. Sau khi sinh, tròn tuổi mẹ thì Yến cứ dài ngoằng ra trong khi Cường cứ mập ú nụ, nhìn 2 đứa con, 1 đứa ốm như ngón tay trở và đứa kia thì tròn quay như con tò he thế là ba quyết định gọi Yến là Tí Nị còn Cường là Tí Tò là vậy. Từ bé mỗi khi đi đâu chơi là Yến ra dáng bà chị, nắm tay dắt theo thàngem mập lẻo đẻo sau lưng, lúc nào cũng như hình với bóng. Tối ba má bắt ngủ riêng thế nhưng nửa đêm thế nào 2 chị em lại tìm cách chui vào ngủ chung với nhau, ba má cũng chịu thua. Mãi đến năm vào cấp II thì hai chị em mới bắt đầu tách ra, chơi theo từng nhóm.

Nay thì Cường đã là sinh viên năm thứ 2 của trường ĐH Kiến Trúc rồi. Một chàng trai cao đến mét tám, nặng 76kg, hớt đầu đinh, tướng mạnh mẽ và gương mặt sáng sủa, phải nói là rất đẹp trai. Cường hoạt động phong trào Đoàn - Đội rất giỏi nên được bầu làm bí thư chi đoàn lớp, tham gia Ban chấp hành đoàn trường và là thần tượng của khối cô gái. Ấy là chuyện bên ngoài chứ về nhà thì Cường vẫn là thằng Tí Tò to xác, ai gọi thì chẳng sao nhưng mỗi khi Yến gọi thì cậu chàng tức lắm, tự ái ghê gớm. Nhiều lần Cường cầu nhau, ờ bà đừng jra trước tôi có mấy phút mà lên mặt chị nghe. Chứ sao, chứ sao.... Yến vênh mặt trước thằng em trai to xác mà cô chỉ đứng gần đến tai và rồi nhảy lên đòi nhéo tai làm Cường tức điên mà chẳng biết làm thế nào. Không hiểu sao lớn lên thì hai chị em rất hay tranh cãi nhau, chuyện gì cũng có thể chỉ chóc được. Má than, hai chị em chúng mày sinh cùng ngày cùng tháng, ra cùng giờ mà sao hồi nhỏ thương nhau đến thế nay lại khắc khẩu không biết nhường nhịn nhau chút nào cả, đứa nào cũng đòi phần hơn là sao, thiệt là hai đứa bay cũng làm tao rầu hết sức vậy đó.

Là má nói vậy thôi chứ má thừa biết hai chị em thương nhau lắm. Chẳng qua thỉnh thoảng cãi nhau chút chơi cho đỡ buồn vậy mà. Hồi Yến mới về sống với cô Út, nhớ chị, lâu lâu Cường còn chạy xe qua nhà rủ đi ăn chè. Tuần nào mà Yến không về nhà ăn cơm là Cường lại thắc thỏm nhắc chửi ghẹo.

Năm Cường mới thi vào Đại học Kiến Trúc, vì nhìn rất bảnh nên được lớp cử tham gia cuộc thi sinh viên thanh lịch và chiếm luôn giải nhất toàn trường. Cả nhà khoái quá, riêng Yến thì hãnh diện ra mặt, đi đâu cũng khoe em trai. Má, anh Hai và Yến xôn xao bàn tán xem nên chuẩn bị trang phục để cho Cường tham gia cuộc thi sinh viên thanh lịch sắp tới do Bộ và Sở phối hợp tổ chức cho khối các trường Đại học và trung học chuyên nghiệp toàn thành phố nhưng ba làm cả nhà mất hứng. Không được tham gia ba cái trò lăng nhăng lố bịch đó nữa. Sao lại lăng nhăng lố bịch hả ba, Yến cãi, đây là nghệ thuật mờ. Không là không, ý ba đã quyết rồi. Theo ba, đàn ông phải khỏe mạnh và có tri thức chứ không phải uốn éo đi trên sân khấu, không ra cái gì.

Nhà này ba vốn ít nói nhưng một khi đã quyết chuyện gì rồi thì đồ ai dám cãi. Má hay than, vì ba chúng mày sinh ra trong gia đình địa chủ nên gia trưởng phong kiến lắm. Mà cũng thật, ông nội của Yến vốn làm Hội đồng vùng Hàm Luông phía bắc Vàm Cống, về đây nếu hỏi Hội đồng Mía thì ai cũng biết. Tuy sinh ra trong gia đình đại địa chủ nhưng ba giác ngộ, thoát ly theo cách mạng rất sớm và lập gia đình muộn. Ba với má gặp nhau trong chiến khu cũng mấy năm sau mới sinh anh Hai ở trong đó, còn Yến và Cường thì sau giải phóng về thành phố mới sinh. Ba còn hay đùa, nếu chưa giải phóng thì ba cho hai chúng mày ở tuốt trên trời, không cho ra. Tuy ba má tuổi khá lớn nhưng mấy anh chị em Yến so với các anh em chú bác ruột khác trong họ thì nhỏ hơn nhiều. Nay thì ba má Yến đều đã nghỉ hưu, ba tham gia làm bên Đảng ủy Phường, còn má thì ở nhà nội trợ. Ba má đều là công chức nhà nước, cuộc sống gia đình cũng đậm bạc, cũng may nhờ có căn nhà của ông nội để lại cho ba trên đường Trần Quang Khải mà hiện giờ cô Út đang ở, và phần mặt tiền nhà cho thuê, được chia phần nên ba má Yến có thêm khoản thu nhập trang trải, nuôi anh em Yến ăn học nên người. Đây cũng là má nói giỡn thôi chứ mọi người đều biết ba từ trước đến nay chưa bao giờ quyết định sa chuyện gì. Và sau đó Cường đã nghe lời ba, không tham gia các cuộc thi nữa mà chỉ hoạt động trong phong trào đoàn trường thôi, nhiều người tiếc và trong đó có cả Yến nữa. Cô bé hy vọng cậu em song sinh của mình sẽ thành một diễn viên hay người mẫu thời trang gì đó chẳng hạn, thì vui biết mấy, sẽ có khối chuyện đéca với đám bạn gái trong lớp, cho chúng nó phục lẫn. Nói là hai chị em khắc khẩu thế chứ Cường luôn là niềm tự hào ngấm ngấm của Yến. Bởi trong con mắt của Yến thì cái gì Cường cũng giỏi giang, từ chuyện học tập cho đến việc tham gia các phong trào Đoàn, văn thể mỹ của trường. Trường Đại học Kiến Trúc thành phố mà nói đến Cường thì ai mà không biết, hỏi làm sao không tự hào cho được. Chả bù cho Yến, cái gì cũng lằng nhằng, không chìm, không nổi. Chỉ được cái lanh chanh tài khôn là giỏi, đấy anh Hai hay mắng yêu đứa em gái của mình như vậy.

Năm vừa rồi Cường thi lấy chứng chỉ Toefl Quốc Tế do ĐH Cambridge - Anh tổ chức. Cậu đạt kết quả xuất sắc, đạt hơn 600 điểm. Sau đó Cường nhận được học bổng đi du học vào đầu năm nay, cả nhà Yến đều mừng nhưng hơi buồn vì sẽ phải xa Tí Tồ.

Sắp đến ngày Cường đi du học, mấy hôm rày má than thở hoài, vừa hạnh diện vì có thằng con trai học giỏi nhưng cũng lại buồn lo đủ thứ. Thằng này nó to xác nhưng lộc ngọc lắm, làm cái gì cũng lớ ngớ rồi không biết mai đây qua bến sẽ ra sao, má rơm rớm nước mắt. Ba gặt ngang, bà thiệt kỳ, con trai bà nó lớn rồi, có đi xa mới tự lập tự lo được chứ. Ba cứng rắn về bề ngoài thôi, chứ Yến biết tổng là trong nhà Cường là đứa được ba thương nhất. Có lần anh Hai còn tự nạnh, con Yến thì má cưng, thằng Cường thì ba thương vậy còn con thì sao? Thì là anh Hai chớ sao.

- Còn cả hơn tháng nữa nó mới đi mà mấy hôm nay má cứ kêu em về hoài, suốt ngày lo soạn đồ cho nó.
- Ờ hôm qua má còn khóc nữa, ba la quá.
- Thiệt hả Hai?
- Thì cũng chuyện thằng Cường đó- Anh Hai nhún vai - Hôm qua nó về trễ, má không chịu ăn cơm, ngồi chờ nó về. Khi nó về, ba la một tảng, má bình nó rồi khóc.
- Vì vậy anh mới nhắn em về đó hả?
- Ủ... em xem an ủi má đi ghen.
- Em biết rồi.

Cả nhà ai cũng lo cho Tí Tồ vậy mà nó cứ nhơn nhơn, Yến bực bội, để nó về đây, em cho nó một trận.

Thôi đi cô Hai, lại ỷ làm chị rồi. Nó bận bịu việc trường thật, không phải ham chơi gì đâu, anh hỏi rồi. Tội cho cu cậu, bị ba la, mặt mày buồn xo, sáng nay lên trường, không thèm ăn sáng, báo hại má bắt anh phải chạy xe theo dẫn nó đi ăn sáng. Hai đứa chúng mày làm khổ anh quá, biết thế không thèm làm anh Hai nữa.

Yến bật cười, gọi em là chị Hai đi, em lo cho anh liền.

Thật không, hai anh em ngoéo tay. Yến la oai oái, cái ngón tay to khỏe của anh làm cô đau.

2. Chương 2

Cô Út của Yến nguyên là điều dưỡng viên trưởng của bệnh viện Bình Dân. Cô tốt nghiệp cử nhân hệ điều dưỡng sau giải phóng theo chuyên ngành hệ điều dưỡng. Và từ đó đến nay đã có hơn 20 năm làm điều dưỡng viên, được mọi người đánh giá cao vì sự tận tụy hết lòng với nghề nghiệp. “Tự mình đốt sáng mình lên để soi sáng cho người khác”, cô có lần tâm sự, mà cũng như dạy Yến. Cô bé tru tréo, xởi ởi... .đốt mình thì cháy mất tiêu Út à, tội gì. Cô Út cười, cú nhẹ đầu đứa cháu gái yêu, cho biết, đây là câu ngạn ngữ của những điều dưỡng viên vẫn thường động viên nhau mỗi khi gặp khó khăn trong nghề nghiệp, nhất là khi gặp phải những phản ứng quá đáng từ phía người bệnh do đau đớn, bệnh tật, tâm lý bất thường mà hiểu lầm. Trong cuộc đời làm điều dưỡng viên của mình thì cô Út gặp những phiền toái như vậy thường xuyên, và cần phải hiểu biết, nhẫn nại, thông cảm, đó là điều cô luôn tự nhủ mỗi khi gặp khó khăn. Làm nghề điều dưỡng viên này phải xuất phát từ sự cảm thông với người bệnh, chia sẻ buồn vui với bệnh nhân của mình và trên tất cả chính là sự hy sinh thầm lặng nhưng cao quý của nghề này, nó cũng như là tấm lòng của bà Florence Nightingale (1820 – 1910), người phụ nữ Y đã đưa nghề điều dưỡng từ bóng tối ra ánh sáng, được mọi người tôn trọng thừa nhận. Thỉnh thoảng nhớ nghề, hay mỗi khi có bạn bè cũ đến thăm thì cô vẫn thường nhắc đến những kỷ niệm nghề nghiệp của mình với niềm say mê như vậy, trong khi cô cháu cưng thì chu mỏ chọc bằng giọng chê bai, Út ơi con chẳng màng nghề điều dưỡng của Út đâu, máu me không hà.

Cô Út là một người đàn bà đáng người thanh mảnh, nhẹ nhõm với vẻ mặt thanh thoát, nước da trắng ngần, thậm chí là trắng xanh với những đường gân máu nổi rõ trên bàn tay. Giữa đất Sài Gòn đầy nắng với gió,

da mọingười đa phần màu sẫm thì có một người da trắng như cô Út thì kể cũng lạ. Cô trắng đến nỗi có người lầm tưởng cô ở nước ngoài về hay từ xứ lạnh tới, trong khi cô Út kỳ thực cả đời chưa từng bước chân ra khỏi Sài Gòn này chứ đừng nói đi đâu xa. Nhìn kỹ thì cô Út còn trẻ hơn rất nhiều so với tuổi gần năm mươi của mình. Chỉ tiếc rằng về bề ngoài ấy luôn bị cách ăn mặc nhiều lúc gần như lập dị của cô với người chung quanh làm che khuất. Quần áo màu sắc bao giờ cũng xám xịt, kín cổ, kín tay làm cho cô già đi trước tuổi, nên nhiều lúc nhìn cô giống như một nữ tu dòng kín thì đúng hơn. Từ ngày ở chung với cô Út đến giờ, Yến biết, với cô Út thì chuyện trang điểm phần son thật xa lạ mặc dù đang là thế kỷ 21 rồi. Có lẽ vì nghề điều dưỡng đòi hỏi chẳng mà cô Út là một người ưa sạch sẽ, cẩn thận đến kỹ tính. Cô bảo, móng tay để dài rồi sơn phết là nơi chứa ổ vi trùng, da mặt cũng thế, kem phấn nhồi vào làm sao da thở được.

Chẳng thế mà đến tuổi này cô vẫn độc thân một mình không có ai chia sẻ. Cô là người nghiêm nghị, ít nói, ít cười, khá khó tính nên ngay đám con cháu trong nhà cũng không dám gần, chúng nó thường lên gọi Saulưng cô là bà già khó tính. Má kể cho Yến, thời trẻ cô khá đẹp (điều ấy Yến công nhận ngay), có rất nhiều chàng trai đến làm quen, thế nhưng sau đó điều rút lui nhanh chóng vì sự kỹ tính, khó khăn của cô làm cho bọn họ sợ.

Mấy năm trước, khi cô còn đang làm điều dưỡng, ông phó giám đốc của bệnh viện mới góa vợ rất mến và theo đuổi cô mấy năm liền, nhưng rồi cũng âm thầm rút lui. Anh em trong nhà chẳng ai hiểu nổi cô. Cho đến tận khi nghĩ mất sức, cô vẫn độc thân.

Ông nội của tụi con là ông Hội Đồng nổi tiếng khắp vùng Hàm Luông bắc Vàm Cống. Ông có đến bốn năm vợ lận, có người là vợ chính thức nhưng cũng có người gả gả trừ nợ hoặc cậy quyền thế là hội đồng nên ông con thích ai thì lấy người đó về. Ba chép miệng lác đầu kể chuyện về lịch sử gia đình mình ấy đưa con nghe. Ngay bà nội của các con đây cũng là bà thứ chứ có phải là bà chánh đâu. Mang tiếng là con trai của ông hội đồng giàu có khét tiếng, kẻ ăn người ở đông không kể xiết, ruộng thẳng cánh cò bay đến tít tận chân trời nhưng ba sống cũng cơ cực lắm. Nhỏ xíu ra vào khép nép dạ thưa, lúc nào cũng nơm nớp sợ hãi, nhiều lúc quá đũa ở. Lớn lên có hiểu biết thì ba không chịu vậy nữa, vì thế mà trong đám con cháu đông đảo của ông nội, ba nổi tiếng là đứa cứng đầu cứng cổ nhất. Ông nội có đánh chửi cỡ nào thì ba cũng không chịu khuôn phép phong kiến trong gia đình, lì lợm. Đến nỗi có lần bực quá ông đuổi ba ra tận ngoài địa cho ở chung với mấy người thợ, ba tính ở luôn không thèm về. Sau bà nội thấy thương quá, lén đón ba về. Nên ở trong nhà thì ba vốn là đứa không được công yêu thương. Kỳ thực đến giờ ba cũng chẳng biết ông nội tụi con thương hay ghét ba nữa, sau này bà nội có nói cho ba hay là, khi sắp qua đời ông nội tụi con có trời riêng với bà là ông rất ân hận vì đã đối xử tệ với ba, thật ra ông rất thương ba vì trong đàn con chung, riêng đông đảo của ông thì ba chính là đứa làm cho ông tự hào nhất. Bởi cá tánh cứng cỏi của ba làm ông rất thích, nó giống tánh ông thời trẻ, việc ông phải tuyên bố không nhận ba làm con sau đi ba kháng chiến là việc làm bác đả đĩ đối phó với chính quyền cũ, bảo vệ những người ở lại. Và ông nhấn bà nói lại rằng ba hãy thứ lỗi cho ông. Căn nhà thờ mà hiện nay cô Út đang ở là nhà của ông nội tụi con chuộc lỗi bằng cách bí mật mua từ trước giải phóng gọi là chia cửa cho ba, nếu ba còn sống trở về.

Ba thở dài nhắc chuyện cũ.

Năm tròn 16 tuổi là ba đã thoát ly đi kháng chiến rồi và từ đó không quay trở về quê một lần nào nữa bởi sau đó ít lâu thì, nghe nói ông nội đã tuyên bố công khai với mọi người là từ ba. Ba đi luôn một mạch đến tận giải phóng mới về quê và sau đó lên Sài Gòn công tác cho đến khi nghỉ hưu. Giờ ba cũng già rồi, nghĩ chuyện xưa cũng chẳng trách ông nội của tụi con làm gì, xem ra ông cũng có nỗi khổ của ông các con à.

Má của cô Út tụi con, vốn không có thân phận được là bà chánh, bà thứ trong số vợ chính thức của ông mà thực ra là người ở trong nhà. Trước kia gia đình bà nghèo lắm, vốn là dân đi phu cao su từ trước năm 1945 sau đó qua làm tá điền trên đất của ông. Bà bị đưa tới nhà ông để làm con ở trừ nợ từ hồi còn nhỏ xíu, lớn lên trẻ đẹp nên hợp nhãn của tụi con mà có với ông một người con gái là cô Út bây giờ. Tội cái là, tuy mang tiếng con của hội đồng nhưng má con cô Út lại không có chính danh trong nhà nên vẫn bị các bà vợ lớn lấn con cái trong nhà đối xử hành hạ như con ở. Cô Út của tụi con trở thành cái bóng cam, ra vô thẳm lạng, lúc nào cũng sống trong sợ hãi.

Ba lắc lư đầu. Sau giải phóng ba về quê, thấy tình cảnh cô Út như vậy nên mới đón đưa lên Sài Gòn cho ăn học, đi làm đến bây giờ. Có lẽ vì bị ám ảnh những chuyện cũ dưới quê, bị ông nội tụi con lấn các bà vợ bé, lớn kèm cặp, răn dạy rất nặng nề, đây phong kiến, riết để giờ cô Út tụi con gần năm mươi tuổi rồi mà vẫn

độc thân là vậy.

Mấy anh em Yến nghe đều lè lưỡi, sao thấy thương cô Út quá.

Sau giải phóng, thỉnh thoảng anh em Yến cũng được bá má đưa về quê nội ngoại chơi cho biết họ hàng. Bên ngoại Yến ở Rạch Giá, đều là gia đình nông dân chơn chất, đa phần làm ruộng là chủ yếu, cũng có mấy người tham gia cách mạng, sau giải phóng làm cán bộ cấp huyện. Nhìn chung là anh em Yến thích bên ngoại hơn, tuy nghèo nhưng gần gũi yêu thương, vì thế, hồi đó mỗi khi đến kỳ nghỉ hè là mấy anh em kéo về bên ngoại chơi là nhiều. Chẳng bù cho bên nội, ai cũng rất khá giả. Một số người đã đi xuất cảnh nước ngoài trước và sau giải phóng, số còn lại thì ai cũng giàu có. Những ông bác, người cô, người chú mà anh em Yến mỗi khi gặp thấy người nào cũng đường bệ, vàng đeo đỏ tay mà nhìn rất xa cách. Những anh em cùng lứa khác trong họ thì rất đông, anh em Yến chẳng tài nào nhớ hết.

Chẳng gì ông nội Yến có đến bốn bà vợ chính thức, chưa kể số con rơi rải rác đây đó thì không biết hết. Con cháu của ông ở gần như khắp lục tỉnh, gần như tỉnh nào cũng có. Và bên nội chỉ có duy nhất là ba của Yến là tham gia cách mạng, còn lại hầu như tham gia chính quyền cũ, nhiều người là sĩ quan cấp tá, hoặc giữ vai trò quan chức trong các tỉnh, đúng là con cái của Hội đồng Mía khét tiếng khắp dải miền Tây. Sau giải phóng thì những người này một số bị đưa đi học tập cải tạo và sau đó xuất cảnh gần hết, số còn lại thì bị liệt vào thành phần địa chủ, tư sản nên có nhiều mặc cảm trong đời sống mới. Ba người duy nhất đi theo cách mạng trở về và là người vốn đã bị cả họ trước đó tuyên bố từ bỏ. Giữa người chiến thắng và người ở lại tuy đều là anh em ruột nhưng đối xử với nhau rất gượng gạo lạnh nhạt, nhất là những anh em ruột thịt nhưng ở dòng con khác, cùng cha, khác mẹ. Có lẽ chỉ còn lại mấy chú, em ruột của ba, cùng là con bà nội Yến giữ tình cảm thâm thiết với ba. Cũng chính vì lý do đó mà ba má của Yến đã không ở lại quê công tác mà về thẳng Sài Gòn làm việc.

Sau hai mươi mấy năm thì những hận thù lẫn mặc cảm đôi bên rồi cũng phai pha, đều là anh em trong nhà cả, những năm sau này tình thân ấy ngày càng ấm áp hơn. Giờ đây, thì hầu như năm nào ba má Yến cũng về quê nội làm đám giỗ, chạp họ, cúng kiếng gì đó hoặc ghé chơi nhà người này người kia thăm ba lần và được các bác, các chú đón tiếp niềm nở, thân tình. Chưa kể những người đã xuất cảnh đi nước ngoài rồi thì nay mỗi khi về nước đều đến chào bá má, có quà ấy anh em Yến. Thậm chí còn có lời mời, sẵn sàng bảo lãnh ấy anh em Yến qua đó học tập, nhưng ba không đồng ý nên thôi. Bây giờ thì anh em Yến lâu lâu cũng về bên nội và được các bác, cô, chú yêu quý.

Trong tất cả các bà vợ của ông nội thì chỉ riêng bà nội của Yến với má của cô Út là đối xử với nhau rất thân tình, không chia xat theo kiểu chủ tớ, không ghen tuông kiểu vợ lớn vợ nhỏ. Bà nội Yến luôn là người bênh vực ẹ con cô Út mỗi khi bị ông nội hay các bà khác đối xử tệ. Vì thế mà mẹ con cô Út rất quý mến và biết ơn bà, và cũng vì thế mà con của ba nội Yến cũng thân thiết với cô hơn cả. Mỗi tình thân ấy kéo dài đến khi ba Yến đi cách mạng trở về. Sau này ba Yến đón cô Út lên thành phố cho đi học, đi làm và nhất là khi các chú do công việc nên cũng lần lượt chuyển về thành phố hết thì ba về quê đón luôn má cô Út và bà nội Yến lên căn nhà trên đường Trần Quang Khải của ông nội để lại cho ba. Khi hai bà mất thì căn nhà này trở thành căn nhà thờ họ hánh trên thành phố và giao cho cô Út trông nom. Mấy anh em và nhất là ba, ai cũng thương cô em gái Út độc thân, cuộc sống gặp nhiều cơ cực từ nhỏ. Sau khi nghỉ việc thì mấy năm gần đây cô Út lại đau ốm liên miên, cũng may cô làm ngành y nên cũng biết tự chăm sóc mình. Thương cô, ba và mấy chú trong nhà họp bàn nhau lại cắt cử con cháu qua ở với cô cho vui và cũng là trông nom nhà cửa mỗi khi cô bệnh. Trong đám con cháu cả trai lẫn gái xấp gần hai chục kia có ba đứa tới trước, và chẳng đứa nào có thể ở lại được với cô quá hai tuần. Cô Út khó và kỹ quá, điều đó ai cũng biết, đêm bữa nửa tháng cố lắm rồi thì đứa nào cũng chuồn sạch. Chương trình cắt cử các cháu được dừng lại, thay bằng thuê người giúp việc, nhưng bốn người độ tuổi già trẻ đủ cả cũng chỉ ở với cô chưa đầy một tháng thì bị cô đuổi thẳng. Ba của Yến là người anh lớn thương cô nhất mà cũng đành lắc đầu chịu thua tính cô.

Đi phải thật khế, cảm cười to nói chuyện trong nhà, cái ly nước lấy đâu thì để lại chỗ đấy, không có một hạt bụi trên ghế, cầm cái chổi quét nhà cũng phải tư thế nào . . . những yêu cầu cực kỳ chi ly tỉ mỉ của cô riết làm cho ai cũng ngán. Thế nhưng vẫn có một người chịu nổi cô, đó là chính đứa con gái của người anh, Hoàng Yến. Phải nói là cô Út thương Yến nhất trong đám cháu, chính vì tình thương ấy mà cô đâm ra dễ dãi với đứa cháu gái lâu lâu, lắm mồm, hay nhảy nhót, đùa giỡn suốt ngày không biết mệt này. Phải chăng vì những mối nặng nợ ân tình của bà nội Yến đối với mẹ con cô Út hay chính vì ba là người cứu mạng đưa cô thoát khỏi cuộc sống cơ cực dưới quê ngày ấy, không ai biết, nhưng cũng có thể vì chính cô là người đã đỡ

để cho Yến nên thương cô bé này chẳng, mọi người thường tự hỏi nhau như vậy. Hồi má mang thai Yến và Cường, thai lớn đang lẽ phải ở nhà, thế nhưng má vẫn ham vui ì ạch leo lên xe theo mấy người bạn đi chơi Hồ Cốc ở huyện Xuyên Mộc tỉnh Đồng Nam cũ, cũng may trời đất run rủi thế nào mà lần ấy lại có cả cô Út đi cùng. Lên chơi hơn một ngày thì má sáng sớm đi rửa mặt, đất trơn té nên động thai, kiểm mãi mới được chiếc xe than chạy ì ạch ra bệnh viện huyện, trên đường đi xóc ổ gà nên má đã sanh Yến ngay trong xe và Cường, con trai khôn là lý đòn hơn nên đợi đến nhà hộ sinh của bệnh viện mới chịu ra. Chỉ một mình cô Út trên xe loay hoay đỡ đẻ cho chị, chăm sóc cháu, cũng may cô là điều dưỡng viên nên chuyện này thành ra quen rồi. Chuyến đi đấy nếu không có cô Út thì không hiểu chuyện gì đã xảy ra, sau này má vẫn còn xanh mặt mỗi khi nhắc lại.

Một lần hôm đám giỗ bà nội, trong khi mấy anh em đang ngồi quây quần chắc lưỡi than thở cho hoàn cảnh của cô em gái Út mà lại không biết làm sao để giúp đỡ, bởi hết cách rồi thì, đột nhiên có ý kiến đề dặt của chú Sáu nhắc chừng ba, hay là anh Hai cho con bé Yến nhà mình qua bên Út đi, xưa nay Út vẫn thương nó lắm, mà nay nó cũng đã lớn rồi. Ừ nhỉ, ba vỗ trán la lên, sao anh quên lừng chuyện này.

Thế là hôm ấy khi Yến vừa đi học về là ba má kêu Yến vô buồng nói luôn. Cô bé ngớ người, chuyển qua ở luôn với cô Út à, con chưa nghĩ tới, mà Út khó lắm. Yến dậm chân, phụng phịu. Nói vậy thôi chứ thật ra Yến cũng thương cô Út lắm, chẳng biết cô khó với ai chứ với Yến cô luôn chăm sóc dịu dàng và chịu đựng hết mực, vì thế chỉ ngần ngại làm nư một chút thì cô bé chịu luôn, chỉ có điều hơi buồn là xa ba má, anh Hai với thằng Tí tò to xác. Lắm chuyện, từ nay càng ít có dịp cãi nhau với nó nữa. Nhà mình với nhà cô Út có xa là bao nhiêu đâu, ba má dễ dàng, lúc nào rảnh con về đây, ba má vẫn để phòng riêng cho con ở trên lầu đó. Yến chịu. Thế là Yến chuyển sang ở với cô Út, đến nay cũng được hơn năm năm rồi, từ hồi còn đang học năm đầu lớp mười cho đến nay đã là cô sinh viên năm thứ hai trường Đại học bán công Nguyễn Đình Chiểu.

Trước kia chỉ là khách và thỉnh thoảng qua chơi bên nhà cô thì khác, nay ở chung một nhà với cô thì khác và, quả là cô kỹ tính thiệt, Yến nhận ra điều đó. Đôi lúc Yến còn cảm giác cô Út là một người khó hiểu. Khó tính, đương nhiên là khó nhưng trong cách hành xử nhiều lúc cô làm cho Yến thấy ngạc nhiên. Vì đã từng nghe ba kể về hoàn cảnh cực khổ của cô hồi dưới quê, lớn lên có hiểu biết nên Yến rất thông cảm với cô, dù biết rằng nhiều lúc cô Út hơi kỳ quặc không thể hiểu nổi. Cần thận, kín kẽ nhưng nhiều lúc lại hơn hẳn hẳn. Cô hay ốm vặt, và đôi lúc dường như cô sợ sệt một điều gì đó không rõ ràng. Cô bé cho rằng có lẽ vì cô Út của mình bị ám ảnh những chuyện xưa quá nặng nề nên đến mấy chục năm rồi mà vẫn chưa quên, nên vậy.

Cuộc sống đối với cô Út như là cái máy được lập trình sẵn từ chuyện ăn mặc, nói năng, ngủ nghỉ... đều được cô làm theo một trật tự gần nắp trong mấy chục năm nay, không bao giờ thay đổi. Mà cô cũng không có ý định thay đổi, kể cả khi Yến về ở với cô, cũng vậy. Ăn cái gì, ăn vào giờ nào với loại chén nào, đọc báo ngồi cái ghế nào, tiếp khách chỗ nào, nghỉ vào giờ nào... thì cứ nhất định phải làm như vậy và không được vi phạm, dù mưa hay nắng.

Nhiều lúc Yến thấy ngộp thở đến muốn phát khùng và mấy lần định bỏ về nhà mình vì không chịu nổi. Cô Út rất cứng nhưng cũng cần ke xén nét với đứa cháu gái từng ly từng tý. Chấn chỉnh Yến từ lời ăn tiếng nói cho đến cách nhai, cách gấp đồ ăn, rồi cả dáng đi, quay lưng qua lại phải như thế nào, thế nào. Bao nhiêu là bài học phải nhớ, khó quá, quá khó. Tuy nhiên Yến cũng biết rằng, có lẽ mình là đứa cháu cuối cùng trong dòng họ còn có thể ở được với cô, nếu mà nay Yến bỏ đi thì có lẽ từ đây đến cuối đời cô sẽ sống một mình trong cô độc, không còn ai nữa. Sợ tính khí của cô vậy nhưng Yến vẫn rất thương cô. Và Yến biết rằng, ngoài ba má, không ai cứng Yến bằng cô, một tình thương đầy dịu dàng âu yếm với đứa cháu gái lạnh chanh bướng bỉnh. Nhẫn nại, mềm mỏng và cũng đầy nghiêm khắc như một người mẹ đối với đứa con gái. Mà nói thật, những điều cô Út dạy đâu có thừa, chỉ có điều đôi lúc nó làm cho Yến thấy bức bối, khó khăn quá. Nhiều điểm răn dạy của cô với Yến thật cách xa nhau đến hàng thế kỷ. Biết rằng những lời dạy về công - dung - ngôn - hạnh của cô tuy cổ hủ và có phần củ kỹ nhưng chẳng thừa nên Yến cũng ráng nghe theo dù không hoàn toàn. Cô Út thì cũng thỏa mãn phần nào. Ít nhất là Yến biết vâng lời, chỉ tội hơi doãng nghe trước quên sau, nghe tai này lòn qua tai kia theo gió bay mất. Hôm sau nghe cô nhắc, Yến lại ngớ người ra và toét miệng cười, con quên mất tiêu rồi, Út nói lại đi. Nhiều lúc Yến làm cho cô Út mệt phờ với đứa cháu gái vô tư này, mai mà sau này lớn vào Đại học biết nghĩ, ý tứ hơn chứ cứ trước kia thì ngày nào cô Út cũng phải nói và thấy tức chết vì khan cổ nhắc nhở.

Khi Yến về thăm nhà, má dòm dòm, cười cười, khen. Con Yến nhà mình từ ngày qua bên Út ở tui thấy nó

có vẻ chừng chạc hẳn ra, ăn nói đi đứng đàng hoàng quá. Má, út... Yến đỏ mặt, trong lòng rất khoái chí. Má chỉ gọi bình bả, con thấy bả vẫn vậy hà, dám còn chán hơn trước, thằng Tí Tò cười nhanh khách chọc, coi nè, má nhìn bả đi mà xem, trời ơi còn bày đặt yếu điệu thực nữ nữa chứ, chán bà quá đi.

Yến tức quá trợn mắt, Tí Tò dám nói vậy hả, và thế là hai chị em chỉ chóc rượt nhau khắp nhà.

Má và ba dõm nhay, lắc đầu phì cười.

Chao ơi, cô Út sẵn sóc đứa cháu đến thế thì làm sao không thay đổi được.

Nhớ hồi mới về nhà cô Út ở, một lần Yến đổi với cô vì bị cô la khi phát hiện Yến có bạn trai đưa về, Yến đã bỏ về nhà mình. Thế rồi ngay ngày hôm sau khi cùng mấy đứa bạn chạy xe, giỡn lách qua lách lại Yến bị đụng xe ô tô, tí chết. Trời mưa to và đang bệnh nằm nhà, nghe tin, đội áo mưa, cô Út thót hải chạy vào bệnh viện thăm cháu. Nhìn cô mặt tái mét, đi đứng loạng choạng nhưng vẫn ráng ôm cái cà mèn cháo do cô tự tay nấu, ủ trong ngực cho ấm để đem đến cho cháu, cầm tay cô, Yến khóc sụt sùi vì cảm động, làm mọi người tưởng cô bé đau quá nên khóc. Ra viện là cô bé đòi về nhà cô Út ở ngay làm ba và các chú mừng hóm, tưởng lại một phen mất công thuyết phục Yến nữa. Sau lần đó, dường như giữa hai cô cháu hiểu nhau hơn. Càng về sau này thì Yến càng nhận thấy cô Út của mình cũng thay đổi tính tình, dễ hơn xưa nhiều, nhất là sau khi Yến thi đậu vào Đại học. Cô yên tâm hơn bởi vì đầu sao thì nay Yến cũng đã là sinh viên rồi chẳng.

Thế rồi có động trời không khi gần đây một lần Yến còn bắt gặp cô Út lẩm bẩm hát một mình nữa chứ. Thấy Yến tròn xoe mắt nhìn mình, cô Út ngượng quá, đỏ mặt thanh minh, là cô vô tình nghe bài hát này trong radio thấy hay nên hát thử theo ấy mà. Khi nghe Yến tường thuật lại trong buổi cơm chiều hôm ấy, ba trợn mắt còn má la, thiệt không, thiệt không, anh Hai liếc nhìn Yến, bé con lại bịa chuyện nữa rồi. Còn thằng Tí Tò cười khùng khục, ba má với anh Hai hơi đầu nghe bả nói làm gì, xạo vừa thôi bà nội ơi.

Thiệt lúc đó Yến tức muốn trào nước mắt.

Có lẽ mọi việc trên đời này đều có căn nguyên của nó.

3. Chương 3

Giảng viên Yên Thảo có hơn mười lăm năm sống, học tập và làm việc ở Pháp, quả thật thì ít nhiều Yên Thảo cũng bị ảnh hưởng một phần nào suy nghĩ, phong cách lối sống ở nước ngoài. Nhưng, điều đó không có nghĩa là nàng bất chấp tất cả những nguyên tắc đạo lý Á Đông để sống buông thả hết mình như suy diễn ác ý của một số người. Suy cho cùng, tất cả cũng chỉ là thói ghen ghét của người đời và, dù ghét hay không thì, mọi giảng viên của trường cũng phải thừa nhận nàng là một giảng viên dạy giỏi, rất thu hút được sinh viên. Giờ giảng nào của nàng trên giảng đường cũng kín mít sinh viên học. Yên Thảo biết cách truyền đạt kiến thức đến sinh viên một cách khúc chiết, sinh động. Với quan điểm dạy cởi mở, cô khuyến khích sinh viên tự tìm hiểu, tự do tranh luận, bình đẳng trao đổi hai chiều giữa sinh viên và giảng viên... tất cả chỉ nhằm mục đích duy nhất là làm sao kiến thức vào sinh viên có hiệu quả nhất. Nàng rất ghét kiểu tiếp thu kiến thức thụ động máy móc của sinh viên như “học trò cấp 4”, nghe được gì thì hì hụi ghi chép, và về nhà gào, mai trả bài mà không hiểu gì... Nhìn chung sinh viên trong trường Đại học này thích cô giáo Yên Thảo bởi sự uyển chuyển trong giảng dạy, ý tứ chắc chắn, ngôn ngữ dễ hiểu, đơn giản nhưng chính xác và rất hiện đại trong quan điểm sống. Chẳng thế từng có ý kiến cho rằng, lẽ ra với uy tính của mình thì cô Yên Thảo xứng đáng được bầu làm thủ lĩnh thanh niên của trường mới đúng bởi cô có sức thu hút rất mạnh đối với sinh viên. Tuy thế, rất nhiều ý kiến cản lại vì cho rằng nếu thế thì cả trường này chuyển sang sống như tây hết thì chết.

Cha của Yên Thảo là một giáo sư rất nổi tiếng. Ông nhiều năm là phó giám đốc Đại học quốc gia. Đến tuổi hưu thì ông chỉ nghĩ quản lý, chuyển sang làm công tác giảng dạy với tư cách chuyên gia. Mẹ nàng vốn là cán bộ hành chính của trường. Khi Đại học bán công Nguyễn Đình Chiểu này được thành lập trên cơ sở một nhánh của trường Đại học Quốc gia tách ra theo chủ trương xã hội hóa của chính phủ và sau đó có quyết định cho phép thành lập của Bộ Giáo dục và đào tạo, cha của Yên Thảo được trường Đại học Quốc gia cử sang tham gia hội đồng quản trị và là thành viên của Ban giám hiệu.

Hai ông bà lập gia đình khá muộn và chỉ có duy nhất một cô con gái là Yên Thảo. Vào đầu năm học cấp ba thì cô con gái cũng đã được bạn bè ông ỏ Pháp bảo lãnh sang bên ấy học. Sau khi tốt nghiệp hệ tú tài (Bac) của Pháp thì Yên Thảo được giới thiệu chuyển tiếp du học theo diện trao đổi giữa các trường Đại học Pháp – Việt Nam, ngoài ra còn được tổ chức CNOUS của chính phủ Pháp cấp học bổng. Học tập hết mình và luôn đạt điểm cao qua các kỳ tuyển chọn nghiêm ngặt, sau khi tốt nghiệp Đại học hệ cử nhân (Licence) Yên Thảo đã học tiếp năm năm để đạt danh hiệu Maitrise tức thạc sỹ (Master). Có thành tích học tập xuất sắc nên nàng được trường chọn giữ lại để làm trợ giảng và cấp tiếp học bổng để tiếp tục theo học một chu trình chuyên sâu với việc nghiên cứu để có bằng DEA, tiến đến giai đoạn làm luận án tiến sỹ (Doctorat). Giai đoạn học này sẽ kéo dài từ 4 đến 8 năm, tùy theo chương trình nghiên cứu và khả năng của người học. Mọi việc đáng lẽ là vậy và Yên Thảo cũng đã đi hơn nửa đoạn đường nghiên cứu làm luận án tiến sỹ thì sau đó gia đình Yên Thảo, nhất là mẹ nàng đã bày tỏ ý mong muốn nàng quay trở về Việt Nam sống với gia đình vì ông bà ngoại đã già rồi. Bỏ dở dang chương trình nghiên cứu làm luận án tiến sỹ, Yên Thảo miễn cưỡng rời Pháp sau hơn mười lăm năm sinh sống bên ấy. Về thành phố nàng được nhận ngay vào làm giảng viên Đại học của trường Đại học bán công này.

Thế nhưng cuộc sống không dễ hạnh phúc như mong muốn. Chỉ sau đó hai năm, cha mẹ Yên Thảo đột ngột qua đời trong một tai nạn giao thông thảm khốc. Đó là chuyến du lịch Vũng Tàu do Công đoàn nhà trường tổ chức nhân ngày nhà giáo Việt Nam 20/11. Đến gần thị trấn Bà Rịa vì phải tránh mấy đứatré thả điều trên khúc quanh gần đây, lái xe luống cuống làm xe lật. Nhiều người bị thương nhưng chỉ có hai người chết, đó chính là cha mẹ của Yên Thảo. Khó nói hết nỗi đau đớn bằng lời của Yên Thảo. Ngày ngày cô bị ám ảnh bởi những kỷ niệm còn lưu giữ đầy khắp trong ngôi nhà, sự cô đơn lạnh lẽo trống trải đến hốt hoảng trong ấy và nỗi niềm ân hận, dằn vò khôn nguôi vì chưa kịp làm gì cho cha mẹ vui thì nay ông bà đã đi xa. Một thời gian ngắn sau đó nàng đã bán ngôi nhà củachcha mẹ và dọn vào khu nhà chung cư cao cấp CMC do tập đoàn CMC của Pháp đầu tư xây dựng.

Ba mươi lăm tuổi, thông minh, sắc sảo và có một nhansắc khá quyến rũ, nàng được nhiều người đàn ông ngưỡng mộ. Thế nhưng không hiểu sao đến nay cô giáo Yên Thảo vẫn sống độc thân một mình.

Sáng sáng nhìn mình trong gương, quay lưng lại nhìn qua vai thấy rõ những đường cong hấp dẫn và một gò eo hồng tròn lẳn đầy đặn, Yên Thảo tủm tỉm cười. Nàng ngẫm tự hào, kiêu hãnh về mình, và những lúc như thế nàng nghe thấy những tiếng thở dài sốt ruột của mẹ thoảng bên tai như khi bà còn sống với câu hời, đến bao giờ nàng mới chịu lập gia đình. Cha thì đỡ hơn, dù sao cũng là một trí thức nên ông tôn trọng quyền chọn lựa của con gái, thế nhưng cứ nhìn ánh mắt của cha mỗi khi thấy những đứa bé chơi quanh nhà là Yên Thảo lại cảm thấy như mình có lỗi với cha mẹ. Đến bây giờ khi mẹ không còn nữa thì nàng mới hiểu nỗi lòng của mẹ, lý do tại sao mà bà nằng nặc đòi nàng phải về Việt Nam sống với gia đình. Bà sợ con gái mình cứ mãi miết chăm lo việc học hành thì sẽ không lấy được chồng. Ôi một nỗi lo rất giản dị của cha mẹ, chỉ tiếc rằng khi hiểu, con không kịp làm cho cha mẹ vui được nữa rồi. Nghĩ đến cha mẹ là Yên Thảo lại ứa nước mắt.

Không thua kém bất kỳ ai về trình độ năng lực lẫn vị trí công việc, lại đẹp nên Yên Thảo luôn bị nhiều người tò mò bàn tán pha lẫn ngạc nhiên một cách cố ý vì thấy rằng nàng đến giờ vẫn chưa lập gia đình. Kén chọn, kiêu kỳ, làm cao hay còn vì gì khác, luôn là những lời xầm xì như vậy sau lưng nàng. Độc lập trong công việc và trong cuộc sống, lấy công việc nghiên cứu và giảng dạy làm niềm vui nên nhiều lúc Yên Thảo không còn thời gian để vui thú đâu đó. Nàng cũng rất độc lập trong quyền tự chọn yêu ai và đến với ai nếu muốn, tính của Yên Thảo thế và nàng tự thấy hài lòng về điều ấy. Sống ở bên Pháp, nàng được nhiều đồng nghiệp kính trọng và họ không hề quan tâm đến cuộc sống riêng tư của nàng. Sau khi về Việt Nam thì nàng mới nhận ra một điều rằng mọi chuyện không hề đơn giản như vậy. Hình như ở một đất nước Á Đông như Việt Nam thì nếu ai đó có cuộc sống độc thân thì luôn phải chịu đựng nhiều sự dòm ngó nếu không nói là dèm pha, đàm tiếu, nhất là với phụ nữ, áp lực ấy lại càng nặng nề hơn. Từng chiều lòng cha mẹ, Yên Thảo cũng đã vài lần thử liếc mắt đưa tình, nhưng nhường để tìm kiếm người đàn ông của lòng mình, nhưng qua mấy ngày tiếp xúc là nàng nhanh chóng chán ngán ngay, họ gây cho nàng cảm giác gì đó nhợt nhạt và tầm thường, trong khi người đàn ông mà Yên Thảo đòi hỏi phải hơn hẳn nàng một cái đầu về cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Hơn nữa, nàng nhận thấy đặc điểm chung của đàn ông Á Đông mà nàng từng gặp là hình như bọn họ có vẻ ghét hay nói cách khác là né tránh không muốn yêu những người đàn bà thông minh sắc sảo hơn họ trong cuộc sống. Dường như họ quen nhìn đàn bà kém cỏi hơn họ, cho rằng đã là đàn bà tức là phải ngoan ngoãn nghe lời, phải biết yêu chiều lẫn cam chịu. .. Một quan niệm hết sức cổ hủ thật khó chịu, nàng tự hỏi

phải chẳng tất cả đàn ông Á Đông đều như vậy. Hay thật ra vì trái tim của nàng không còn tìm thấy sự rung động nào với những người đàn ông xung quanh bởi vì họ quá kém tài so với nàng, chưa kể tính hiên hĩnh của người đàn ông luôn thích làm ông chủ trong mọi mối quan hệ theo kiểu chồng chúa vợ tôi... Chính vì thế, mặc ẹ sốt ruột đi ra đi vào, mặc cho cha kín đáo thở dài, Yên Thảo vẫn tĩnh lặng. Chỉ đến bây giờ, khi nhận ra điều ấy làm cha mẹ buồn thì chào ời, cha mẹ còn đâu. Tự nhiên nàng thấy mình bất hiểu quá.

Sống độc thân và khá thoải mái trong giao tiếp với mọi người cho nên Yên Thảo đã trở thành cái đích để cho nhiều lời nói xiên xỏ, nhiều ngụ ý. Nhiều người cho rằng, bất kỳ người đàn bà nào đã từng ở bên tây thì đa số đều dễ dãi buông thả, lên giường ngay nếu muốn. Một kiểu suy nghĩ tầm thường và xúc phạm đến phụ nữ, bởi cuộc sống luôn có những mặt trái lẫn phải của nó. Yên Thảo bỏ ngoài tai mọi lời xì xào, bởi nàng có nguyên tắc sống riêng của mình. Với nàng, tình yêu luôn thiên liêng và cao cả. Đã từng yêu, từng đau khổ, thậm chí có lần tính tự tử vì yêu, nàng đâu phải là người đàn bà có trái tim băng giá, chỉ có điều, người đàn ông mà nàng thầm mong ước tưởng tượng trong lòng vẫn chưa thấy xuất hiện. Nàng ớn lạnh khi nghĩ đến chuyện bị lừa dối và, nếu không nói quá thì có những kẻ sống rất hèn và đầy thủ đoạn, không có một chút gì gọi là chí khí nam nhi cả. Cứ thử nhìn ngay những giảng viên đồng nghiệp trong trường của nàng thì biết. Có kẻ mang tiếng là thầy đứng trên bục giảng luôn tự hào bởi câu nói “nhất tự vi sư, bán tự vi sư” nhưng chẳng hề học hỏi thêm hay đọc sách. Họ không nghe nhạc, không xem phim, cũng chẳng quan tâm đến chính trị hay thể thao... Họ chỉ thích có dịp là đi nhậu, là tăng hai, tăng ba... Và khát khao kiếm tiền bằng mọi cách. Vì vậy trong lòng Yên Thảo đến nay vẫn băng giá mỗi khi nghĩ đến chuyện yêu một người đàn ông nào đó. Để hiểu tại sao hơn một năm đứng lớp giảng dạy, ngoài sự kính trọng lẫn yêu quý của sinh viên và đồng nghiệp, có không ít những lời nói ghen ghét thiếu thiện chí về nàng. Nhưng Yên Thảo kiên nhẫn đáp bằng dư luận đi qua để sống và làm việc.

Thời gian gần đây Yên Thảo thấy trong lòng mình có nhiều ưu tư. Hình như trên khóe mắt bắt đầu xuất hiện vài nếp nhăn mờ và thẳng trên vai có vài sợi tóc rụng. Không quá quan tâm đến vẻ bề ngoài, thế nhưng những tín hiệu báo động ấy cũng làm cho Yên Thảo giật mình. Công việc đến rồi công việc đi, các lớp học trò cũ rồi mới, mọi niềm vui bù khú với bạn bè, học trò rồi thì cũng qua và cuối cùng cũng chỉ còn một mình nàng lủi thủi đi về trong những chiều muộn, cô đơn làm sao. Bề ngoài nàng luôn là một người đàn bà mạnh mẽ đầy kiên nhẫn. Nhưng vẫn có những đêm thức giấc nửa chừng theo thức đếm từng tiếng chuông lễ nhà thờ, mong cho trời mau sáng, lắng nghe tiếng tắc kè tắc bộp trên mái nhà mà chợt thất vọng quá. Cuối cùng thì Yên Thảo vẫn là một người đàn bà cô đơn bởi sở thích ít, và niềm vui duy nhất của nàng là đọc sách, nghiên cứu... Bạn bè của nàng không nhiều vì những người cùng quan điểm hiểu nhau rất hiếm, nàng cũng mới về Việt Nam được hơn hai năm nên nhiều chuyện cũng còn lạ lẫm.

Nhớ ngày nhận việc đầu tiên, Yên Thảo đã gây sốc cho ông trưởng phòng tổ chức của trường. Nàng mặc một áo pull bằng len mỏng pha polyester màu xanh nhạt, váy jean ngắn với thắt lưng trắng bản to, đi giày boots cao gót đầu gối, tóc cột cao, make up mắt nhũ xanh và tô môi son màu cam đậm. Khi nàng đến cổng, giảng viên nào cũng bảo vệ mới chịu cho vào vì không tin rằng đó là cô giáo. Lũ sinh viên của trường huyết sáo lia lịa, la ó khi thấy Yên Thảo đi qua. Chuyện đến tai cha nàng, vừa trên tư cách là người lãnh đạo của nhà trường vừa trên tư cách là một người cha, ông lắc lư mái tóc bạc, phê phán, này này con đang ở Việt Nam đấy nhé. Thì sao ạ? Thì phải ăn mặc cho kín đáo đàng hoàng, con là cô giáo mà. Yên Thảo phì cười, vòng tay ôm cổ cha, đây là bộ đồ lịch sự nhất của con đấy. Báo hại ẹ nàng mất cả tuần đi chọn quần áo cho Yên Thảo để nàng có thể lên lớp được.

Mang quan điểm giảng dạy từ bên Pháp về, với Yên Thảo, sinh viên phải là một chủ thể tích cực tham gia vào quá trình giảng dạy của giảng viên và trong giảng dạy phải có sự kết hợp giữa lý thuyết và thực hành, sự kết hợp giữa kỹ thuật, văn hóa và lợi ích với các quy luật để đáp ứng triệt để các nhu cầu của sinh viên. Thật ra quan điểm này của nàng là dựa trên những quan niệm về xã hội học và quan niệm về xã hội hệ thống giáo dục của Dewey và E. Claparède. Thoải mái trong giảng dạy, kích thích tối đa tâm lý sinh viên trong tiếp thu kiến thức bằng cách cất kiến thức ra thành những đơn vị nhỏ và liên kết với nhau lại thành một chương trình chặt chẽ, tìm mọi cách truyền đạt tri thức tốt nhất để cho sinh viên có thể hiểu và nắm được những đơn vị kiến thức ấy.

Thế nhưng đây lại được hiểu như là cuộc “nổi loạn” chưa từng có của giảng viên Yên Thảo tại ngôi trường Đại học mở bán công này. Nó chính là sự đả phá trực tiếp vào những phương pháp giảng dạy sư phạm truyền thống của trường, bởi phương pháp truyền thống chính là xoay quanh vấn đề quyền lực của người giáo

viên, quyền lực của kiến thức, quyền lực của các thể chế và quyền lực của nhóm. Trong cách giảng trước nay thường bao giờ cũng bắt đầu bằng việc truyền đạt những kiến thức đơn giản từ trực quan có phân tích tiến triển theo kiểu ghi nhớ và kèm theo các nguyên tắc thi đua như: học tốt làm việc tốt được khen thưởng và ngược lại thì bị quở trách.

Thật ra Yên Thảo không hề có ý đã phá phương pháp giảng dạy truyền thống nhất là dụng chạm đến vấn đề tối kỵ trong giảng dạy hiện nay đó là sự kính trọng tuyệt đối của sinh viên đối với giảng viên dựa trên nguyên tắc quyền lực có tính tập tục từ lâu đời. Tuy nhiên theo nàng, quyền lực của người thầy sẽ phải biến thiên theo thời gian nhất là khi xã hội đang trên đà phát triển nhanh như hiện nay và cần tránh sử dụng quyền lực nếu được hiểu như là sự đe dọa, trấn áp lẫn trừng phạt sinh viên. Nàng nhận thấy những phương pháp giảng dạy truyền thống của trường nàng đã bộc lộ điểm yếu bởi nó không xuất phát từ tâm lý rõ ràng, mạch lạc, có ý thức của giảng viên khi đứng lớp và học cũng hoàn toàn không xuất phát từ quan điểm giáo dục chính là những nỗ lực trang bị kiến thức lẫn tâm lý cho sinh viên khi bước vào đời. Và logic học của sinh viên khi tiếp thu kiến thức từ người thầy phải có sự hứng thú, sự hài hòa định trước và sự phát huy sáng tạo trong tiếp thu kiến thức. Trong mấy năm đứng giảng, nàng đã từng bước khéo léo thay đổi dần phương pháp giảng dạy cũ bằng phương pháp giảng dạy mới, áp dụng từ từ tránh gây sốc, thế nhưng nó vẫn gặp phải sự phản ứng quyết liệt từ phía đồng nghiệp. Rõ ràng thiện chí của nàng đã được hiểu thành sự thách thức các giảng viên khác bởi theo họ giảng viên và sinh viên không thể bình đẳng với nhau được, giảng viên là người thầy và là người truyền thụ kiến thức, và trách nhiệm của sinh viên là phải học và phải phục tùng tuyệt đối người thầy, do vậy mọi sự trái ngược đều hiểu như những quan điểm phản giáo dục. Thế nhưng mãi hai năm sau người ta mới chính thức đem nàng ra “luận tội”. Một cuộc họp khá rình rang, được chuẩn bị công phu với đông đủ các ban bộ của trường được mời vào ngày họp khoa thường lệ. Tuy nhiên đến giờ phút cuối không hiểu sao có ý kiến chỉ đạo, nên chỉ còn là buổi họp góp ý trong phạm vi hẹp về phương pháp giảng dạy trong tổ bộ môn với sự tham gia của khoa chuyên trách, mọi thành phần khác không cần thiết phải tham dự, tránh gây ồn ào. Nhiều người bị hẫng. Les - Vòng Tay Không Đàn Ông - Chương 03-P2

Trong căn phòng họp của tổ bộ môn có mặt toàn bộ giáo viên của tổ, thêm Ban chủ nhiệm khoa và phòng tổ chức nhà trường cũng tham dự. Không hiểu sao cả mấy vị phụ trách công đoàn lẫn hội phụ nữ cũng có mặt. Yên Thảo nhìn ngạc nhiên, những thành phần này không hiểu có mặt để làm gì khi trên bảng thông báo ghi rõ hôm nay chỉ là buổi họp tổ bộ môn. Hay là họ sợ nàng bị chèn ép nên phải có mặt để bảo vệ quyền lợi, nàng lắc đầu, cười.

Sau dăm ba câu dạo đầu màu mè đùa nhặt thề hơn nước lã, vị phó giáo sư, tiến sĩ, phó trưởng khoa kiêm tổ trưởng tổ bộ môn đứng lên hùng hồn phát biểu lên án nàng gay gắt. Theo ông, giảng viên Yên Thảo đã và đang phá vỡ những phương pháp giảng dạy truyền thống của trường từ xưa đến nay. Bằng những trích dẫn dài dòng lê thê những câu kinh điển trong các cẩm nang chính trị và các quan điểm giảng dạy của các nhà giáo dục Xô Viết cũ rích để đi kết luận.

- Với phương pháp giảng dạy phóng túng theo kiểu phương tây, không theo phương pháp truyền thống trên tinh thần tôn trọng đạo của người Việt Nam chúng ta, giảng viên đã và đang làm mất uy tín của các giảng viên khác trường ta, vô hình chung đã kích thích cho sinh viên hỗn láo, chống lại thầy cô...

Lời lẽ đao to búa lớn, quy kết, nghe cứ như sắp có bạo loạn đến nơi.

Đã có vài tiếng reo vui nho nhỏ, vài ánh mắt đắc ý nhìn Yên Thảo vì tin rằng chuyện này thì nàng chỉ có nước mà xin nghỉ việc.

Nhìn con người ốm yếu, cặp kính cận dày cộp như vớ đít chai đeo trên khuôn mặt teo tóp và, một mái tóc mới nhuộm đen nhầy của vị tổ trưởng bộ môn, bỗng nhiên Yên Thảo lại thấy thương hại chứ không thù ghét con người này. Cả đời ngồi ngổp, không biết bằng cách nào lấy được cái học hàm phó giáo sư sau mấy chục năm làm con một bàn giấy, nhằn nạy trên giảng đường nói thao thao bất tuyệt những hiểu biết rỗng tuếch, ông ta như một cỗ máy già nua kỹ đáng lẽ phải thải lâu rồi. Còn mảnh bằng tiến sĩ cũng là “lên đời” sau một đêm ngủ thối giấc, chuyện kỳ diệu này mà chỉ ở Việt Nam mới có, đáng ghi vào sách kỷ lục của thế giới. Con người đó cả đời lúc nào cũng lật đật, vội vã, vờn vờn sợ hãi, ở nhà thì bị vợ chửi hơn thú, con cái coi thường quá người dưng, còn đồng nghiệp thì thương hại nhiều hơn kính trọng. Vâng, thế mà lâu lâu cũng đảo một vòng xuống các tỉnh để làm thỉnh giảng cho các ông bà quan chức địa phương học bổ túc văn hóa bằng cấp để nhằm giữ ghế. Lên tổ trưởng bộ môn là nhờ anh em thương hại dồn phiếu, làm phó khoa

thì chẳng qua là ghế trống có tiếng mà không có miếng. Con người mà xem như con gián lúc nào cũng lẫn lút trong bóng tối. Hồi còn sống, ba của Yên Thảo vẫn thường nhận xét, chú ấy thì tốt nhưng tội quá, mà ở đời này cái gì tốt quá thì thành ra lại hỏng, và lại dặt nữa, chú ấy là vậy. Chuyện Yên Thảo bị lôi ra đấu về phương pháp giảng dạy và phong cách sống của nàng thì cũng âm ỉ lâu rồi, tuy nhiên khi cha nàng còn sống, bóng rợp của ông phủ rộng quá nên nhiều kẻ ghét nhưng sợ. Giả như nếu ông có ho hắt thì cũng có vị lãnh đạo Bộ lắng nghe, chẳng gì ông cũng là một chuyên gia đầu ngành nổi tiếng, chưa kể một vài vị lãnh đạo bộ hiện nay vốn là học trò, em út cũ của ông. Và ở trường này thì ông còn là một lãnh đạo, họ tức nhưng đành âm ỉ nín thinh. Chỉ sau khi ông qua đời mấy tháng thì họ mới dõng dạc lại, lập tức tung những lời đã kích dồn dập tấn công Yên Thảo. Việc phải đưa nàng ra tổ bộ môn và có mời lãnh đạo khoa lần đại diện ban giám hiệu nhà trường dự như dự định ban đầu để gọi là phân tích, đánh giá phương pháp giảng dạy của giảng viên Yên Thảo là việc làm bất đắc dĩ của vị tổ trưởng bộ môn này, ông ta đã bị sức ép quá nên đành phải vậy.

- Tôi hoàn toàn thông cảm với Thiện Chí của giảng viên Yên Thảo, tuy nhiên như A. Cuvillier đã nhấn mạnh “cá nhân không chỉ là con người chung chung. Chuyển từ cá nhân này thành cá nhân khác chỉ có thể thực hiện được bằng một nỗ lực nhọc nhằn...” Trong điều kiện ấy “Đức tính đầu tiên mà giáo dục cần phải trau dồi cho trẻ là tinh thần kỷ luật”. Và đây là quy luật được chứng minh trong quá trình hình thành phát triển của luân lý xã hội.

À, cuối cùng thì vị phó giáo sư này cũng biết nhắc đến quan điểm của nhà giáo dục học A. Cuvillier và bởi A. Cuvillier là người công kích dữ dội các phương pháp giảng dạy mới mà theo ông các phương pháp này phản ánh “tình trạng hỗn loạn về kiến thức và đạo lý của thời đại ... gây tai hại không kém điện ảnh với báo chí, tính hăng hái và sự sáng tạo cá nhân”. A. Cuvillier đã viện dẫn M.A. Bloch trong triết học của giáo dục học mới để khẳng định rằng các phương pháp giáo dục mới đã biến học sinh thành “một con người thiếu kiên định và không thể tập trung tư tưởng”. Sao ông ta không nhắc luôn đến những quan điểm của hai nhà nghiên cứu giáo dục Despins và Bartholy mà gần đây đang quá động trở lại tư tưởng của A. Cuvillier trong việc phê phán những phương pháp giáo dục mới. Yên Thảo nhìn ông ta, châm biếm. Nàng không muốn tranh cãi với vị phó giáo sư này về những quan điểm của A. Cuvillier khi xét về thời đại và những quan niệm truyền thống trong giáo dục của ông ta. Nhưng nàng rất muốn nhắc rằng, trong khi bảo vệ quan điểm của mình thì A. Cuvillier đã chỉ trích một số hình thức quá đáng nếu không muốn nói là nực cười về các phương pháp giáo dục mới chứ không phải chính những phương pháp ấy. Cũng như chính M.A. Bloch, dù bác bỏ thuyết nhị nguyên nhưng ông vẫn nhấn mạnh đến “những giới hạn khi đặt lòng tin vào trẻ”. Do vậy, A. Cuvillier khi chỉ trích những phương pháp giáo dục mới thì cũng chỉ là mới hình dung ra chứ không phải là những phương pháp bày trong những nguyên tắc cấu thành của nó.

Vị phó giáo sư tổ trưởng bộ môn của Yên Thảo đã trích dẫn sáo, bởi ông ta hiểu không chính xác ý nghĩa lẫn hoàn cảnh hình thành quan điểm của A. Cuvillier.

- Theo tôi hiểu thì, suy cho cùng, tất cả các phương pháp giáo dục của chúng ta cùng có chung một mục đích là làm sao cho sinh viên có thể tiếp thu tri thức một cách trực tiếp, qua so sánh để rút ra được những điều cơ bản nhất mà sau này các em có thể vận dụng, phát triển trong các tình huống khác nhau của cuộc sống. – Nàng đứng bật dậy, nhếch mép cười nhạt, trả đũa vị phó giáo sư tổ trưởng tổ bộ môn của mình. Ánh mắt quắc nhìn của Yên Thảo làm cho ông ta rúm người và quay đầu nhìn đi nơi khác, khổ sở né tránh. Tôi hoàn toàn hiểu kinh nghiệm giảng dạy của các giảng viên chúng ta trong trường này, ai cũng có những kinh nghiệm mở rộng bài giảng một cách sâu sắc riêng, có thể được thể hiện dưới mọi hình thức, trực tiếp hay gián tiếp. Giảng viên phải có trách nhiệm truyền đạt các tri thức đến với sinh viên, bằng cách nào tùy theo trình độ hiểu biết của giảng viên đó. Không biết ông đã đọc “Bàn về giá trị” của I. Ph. Xvatcôvski?

Nhìn vị phó giáo sư đang co người lại thật thảm hại. Ai ở khoa này mà chẳng biết đến trình độ giảng dạy của ông. Và bản thân ông ta cũng biết rất rõ điều đó nên luôn cảm thấy bị chạm nọc nếu có lời thì thâm nào đó về việc giảng dạy của ông ta.

Thế nhưng lập tức cũng có vài ý kiến bật ra từ những giảng viên khác trong tổ, họ cho rằng, vì Yên Thảo sống bên Pháp lâu quá nên nàng không tiếp thu được các phương pháp giảng dạy trong nước, nàng đã cố tình đơn giản hóa những phương pháp dạy truyền thống bằng cách hạ thấp những phương pháp này. Cái gọi là tự do, dân chủ và mềm dẻo trong giảng dạy của giảng viên Yên Thảo chẳng qua là một kiểu khuyến khích tính vô tổ chức, vô kỷ luật và có chiều hướng phá vỡ những nội quy quy định của nhà trường áp dụng đối

với sinh viên bao lâu nay... Những lời tấn công dồn dập mang tính cấp tập bỗng làm cho Yên Thảo mất bình tĩnh và nàng tiếp tục bảo vệ quan điểm của mình, vặc lại tất cả. Thế nào, thật ra bản chất phương pháp giảng dạy của nhiều giảng viên trong trường luôn mang nặng tính giáo huấn, độc đoán và chủ nghĩa hình thức, vừa duy tâm vừa duy lý, nàng mỉa mai nhắc đến câu nói của René Hubert “cố gắng dung hợp Descartes và Locke”. Quả là một quả bom nổ trong cuộc họp khi nghe những lời trăn trối sâu cay này của nàng. Có vẻ như xuất hiện rõ ranh giới giữa hai bên, một chục giảng viên đàn ông ngồi sát nhau và một bên là Yên Thảo, cô độc xù lông để tự vệ chính mình với vài người bỏ phiếu trắng.

Bầu không khí thật ngột ngạt dù cho hai chiếc máy lạnh đã mở hết số. Nhận thấy cứ tiếp tục tranh cãi như thế này thì không biết đến bao giờ mới chấm dứt, giáo sư Trưởng khoa và cũng là người đại diện của Ban giám hiệu của trường đến dự cuộc họp đã ra quyết định chấm dứt cuộc họp. Ông cũng là một trong những người bạn rất thân của cha Yên Thảo và là một người mà nàng rất kính trọng từ trình độ nghề nghiệp đến nhân cách sống. Sau khi cha mẹ đột ngột qua đời thì ông vẫn là chỗ dựa tinh thần cho nàng trong bao nhiêu tháng ngày qua. Nhìn nàng, ông lắc lư mái tóc bạc như ngầm trách móc sự trăn trối có phần cay nghiệt của nàng đối với vị tổ trưởng tổ bộ môn, dù sao thì cũng là đồng nghiệp cả, cùng đứng trên bục giảng với nhau sao nở lại nói với nhau như thế. Hiểu và Yên Thảo bỗng thấy thẹn.

- Về mặt lý luận thì trong tâm lý sư phạm và lý luận dạy học thì từ lâu người ta hay trích dẫn một luận điểm của V.I. Lênin như sau “Từ trực quan sinh động đến tư duy trừu tượng và từ đó đến thực tiễn”. Từ luận điểm này mà nhiều người cho rằng nó tái tạo sơ đồ chuyển từ tri giác và biểu tượng sang tư duy trừu tượng để áp dụng trong các tình huống thực tiễn và khẳng định phù hợp với “con đường biện chứng” của nhận thức.

Gõ gõ ngón tay lên bàn, ông hắng giọng.

- Trước hết chúng ta phải hiểu luận điểm này của Lênin trong ngữ cảnh của nó bởi nó liên quan đến những phát biểu của Hêghen đã được Lênin trích dẫn, đánh giá. Hêghen trình bày quan điểm của mình từ tính đa dạng, cảm tính, trọn vẹn, phong phú... là nội dung của khái niệm trừu tượng, nhưng nghèo nàn hơn tính cụ thể cảm tính. Chính vì vậy mà trong “Bút ký triết học” Lênin cũng đã nói đến sự trừu tượng hóa lý thú này. Trích dẫn từ Hêghen là vì Lênin muốn đưa ra một suy luận là: Tư duy đúng đắn, đi từ cụ thể đến trừu tượng, không xa rời chân lý mà là tiếp cận nó. Ông đã nhận ra đặc điểm mang tính nhận thức của trừu tượng hóa mà không bị giảm sút trong khuôn khổ của cách lý giải truyền thống. Tại sao tôi phải nói với các thầy cô điều dông dài này, vì chúng ta phải hiểu nguyên tắc tính khoa học trong dạy học ở điều kiện cuộc sống hiện nay không phải là công việc dễ dàng. Nó là cơ sở tâm lý học, lý luận học rộng rãi và được chi tiết hóa vào việc thiết kế khi truyền đạt kiến thức và tổ chức lĩnh hội những tri thức ấy trong nhà trường. Chúng ta phải biết tri thức khoa học (mà chúng ta đã và đang truyền đạt cho sinh viên) không phải là sự tiếp tục làm sâu và mở rộng thêm một cách đơn giản kinh nghiệm hằng ngày mà đòi hỏi tạo các phương pháp mới (về giáo dục) để trừu tượng hóa, phân tích, đánh giá khái quát, đặc biệt là cho phép phát hiện các mối liên hệ bên trong của các sự vật, bản chất của chúng và các con đường đặc biệt để truyền thụ đến cho các em. Thực tế trong giảng dạy nhiều năm tôi nhận thấy, đôi lúc chúng ta cũng bỏ qua đặc điểm này.

Do vậy, theo tôi, chúng ta nên ngừng tranh cãi nhau tại đây. Chúng ta phải hiểu rằng, phương pháp giáo dục nào, truyền thống hay hiện đại, đều cùng mục đích cung cấp cho các em các khái niệm khoa học thật sự, phát triển cho các em tư duy khoa học, năng lực tiếp tục lĩnh hội độc lập với một số lượng tri thức khoa học ngày càng lớn để các em có thể tự tin bước vào đời sống này. Đây là nhiệm vụ hàng đầu, như từ xưa tới nay vẫn thế, phải luôn được đặt ra một cách đúng đắn trong lý thuyết kinh nghiệm truyền thống về tư duy.

Không rõ ràng lắm trong lời phát biểu thật ra ông nghiên về bên nào, tuy nhiên nó cũng giải tỏa được bầu không khí căng thẳng và hiểu một khía cạnh nào đó thì nó ngầm như bênh vực cho giảng viên Yên Thảo, dù không hẳn là tán thành những ý kiến vừa rồi của nàng. Nhìn Yên Thảo, cũng là cô cháu gái, con người bạn mà mình rất mực yêu quý, vị giáo sư này nói nhẹ nhàng:

- Thưa các thầy cô, xin tất cả hãy nhớ, giáo dục cũng là một nghệ thuật.

Cuộc họp đến đây thì tạm ngừng, sự việc lơ lửng, không có kết luận cụ thể. Tuy thế sao đó khi gặp riêng Yên Thảo trong phòng làm việc của mình, vị giáo sư trưởng khoa cho biết rằng, đã có đơn tố cáo nặc danh lên đến tận ban lãnh đạo Đại học quốc gia. Ngay cả những đồng nghiệp có thiện cảm với Yên Thảo thì cũng gọi nàng là giảng viên gây “sốc”. Rồi có người còn trực tiếp khiếu nại lên Ban giám hiệu trường. Rất may ban lãnh đạo cấp trên là những người tốt và hiểu biết, và nhất là sinh viên của nàng dạy thì điểm lúc nào cũng

cao. Ông đề nghị Yên Thảo cũng nên điều chỉnh lại một số quan điểm trong giảng dạy. Ông hiểu rằng và thừa nhận thiện chí, mục đích của nàng, nhưng ông vẫn lưu ý một số điều mà theo ông là nàng cũng nên rút kinh nghiệm. Rất kính trọng ông như cha và cũng không muốn ông thêm phiền muộn, một con người cả đời quen làm công tác nghiên cứu, viết sách và giảng dạy hơn là tham gia vào làm công tác quản lý, nghe đâu ông vừa mới có quyết định bổ nhiệm làm hiệu phó phụ trách chuyên môn của trường. Yên Thảo hứa với ông, dù trong lòng không vui. Hiểu nàng đang nghĩ gì, vỗ vỗ vai, vị giáo sư thở dài, nói về ngưỡng ngưỡng, trong cuộc sống bao giờ cũng có những điều không như ý đâu, cần phải biết điều chỉnh để mà sống cháu ạ.

Nhìn vị giáo sư khả kính đang bước đi, Yên Thảo ngao ngán, đây là một lời khuyên chân thành hay chính là sự nguy hiểm đầu hàng? Tại sao tại ngôi trường này trong giảng dạy người ta không chịu khơi gợi, hướng dẫn, trao chìa khóa giải mã, kích thích sinh viên nghiên cứu tìm tòi sáng tạo trong học tập hơn là cứ khẳng định đóng hộp kiến thức và trao cái hộp đó cho sinh viên? Tại sao thứ tư duy giảng khuôn sáo, cũ kỹ, tẻ nhạt này dù đã bước sang thế kỷ 21 rồi mà vẫn tồn tại và thậm chí còn trở nên phổ biến? Lần đầu tiên trong đời sau mấy năm làm công tác giảng dạy, Yên Thảo thấy chán nản trong lòng.

Yên Thảo buồn bã bước chậm theo dọc hành lang của trường, lao xao bên tai nàng lời chào của mấy sinh viên. Nàng gật đầu trả lời và nhanh chóng lấy xe đi về ngay.

Có còn gì vướng bận nữa đây nhỉ, cha mẹ đã đi xa cả rồi, Yên Thảo tự hỏi mình khi nhớ đến mấy cái mail của bạn bè gửi qua từ Pháp nhắc nhở nàng về công trình làm luận án tiến sỹ còn đang dang dở.

4. Chương 4

Châu ngồi ngắm nghía soi mình chảnh chề trong gương, hết chải thử các kiểu tóc đến tỉa tóc vài sợi lông mày, rồi thử một loạt son môi kem dưỡng da nào đó. Nhìn Châu loay hoay làm đẹp, ngồi trên giường, Yên phì cười lắc đầu. Sao dạo này cô nương của tôi chảnh thế không biết, son phấn ăn diện ghê quá. Nhưng Yên cũng phải thừa nhận nhìn Châu ngày càng đẹp ra, hấp dẫn hơn nhiều. Là đứa biết cách ăn mặc thời trang, gia đình lại khá giả, chiều chuộng nên Châu tha hồ mà tung tẩy. Bọn con trai trong trường mỗi khi thấy Châu xuất hiện là huyết sáo, trên ghẹo lia lịa và không thiếu gì cây si thập thò trước lớp lẫn trước bãi xe và thường dăm ba anh chàng hộ tống leo đèo theo về tận nhà. Con gái xinh đẹp đương nhiên phải vậy thôi. Là bạn thân nên nhiều lúc Yên cũng thấy hành diện vì bạn gái của mình, chỉ thỉnh thoảng nhắc chừng Châu đừng có lo sửa soạn quá mà bỏ quên chuyện học hành. Ngược lại với Châu, Yên chẳng mấy khi sửa soạn để ý gì cả, nhiều lúc làm Châu phát tức. Sao tôi thấy bồ có vẻ bình thường quá vậy. Kệ. Yên cười lắc đầu không quan tâm, làm đẹp hả đương nhiên đứa con gái nào chẳng muốn đẹp, chỉ có điều Yên không quá màu mè như Châu thôi. Còn chuyện tình cảm, cô bé tin rằng sẽ có một lúc nào đó tự nhiên rồi nó sẽ đến, còn trẻ mà hơi đâu lo làm gì ệt. Nếu muốn Yên cũng có dăm ba cái đuôi lẳng nhăng theo sau đấy chứ, chỉ có điều cũng như Châu vậy thôi, trái tim của Yên đến giờ vẫn chưa thấy xao động trước bất kỳ chàng trai nào.

Với một đứa con gái, ngoài một gương mặt đẹp lẫn ánh mắt và làn môi rất quan trọng ra thì còn đặc điểm hấp dẫn nhất để mấy thằng con trai gà tổ tròn mắt mỗi khi nhìn chúng ta đi qua, đó bồ là gì? Nghe Hoàng Châu hỏi, Yên bỏ cuốn sách đang đọc xuống, cười hic hic và đoán nào là làn da, ánh mắt, mái tóc... Châu lắc đầu lia lịa và đến khi Yên đầu hàng thì Châu mới cười chumchím, kéo Yên đứng dậy rồi cười hi hi và vuốt nhẹ qua người làm Yên bị nhột laoai oái

- Đây nè bồ... cái này nè....

Cái mà Châu nói chính là vẻ no tròn của bộ ngực Yên mà theo Châu luôn là điểm đặc biệt gây ấn tượng nhất đối với bọn đàn ông con trai. Nhìn khuôn mặt ngệt ra của bạn, Châu bĩu môi:

- Bồ thấy không, mấy chị chưa có chồng thì lo trang điểm sửa soạn thấy ghê, còn mới đó vướng chồng, con vào một chút thì cứ là... cứ là...

Nhìn điệu bộ của Châu vung vẩy theo cánh tay, Yên cườingặt ghẹo.

- Cho nên phải biết chăm sóc đó... làm theo tui nào...

Châu kéo Yến ra sàn nhà, ra lệnh. Yến lắc đầu quàyquầy.

- Thôi, đoạn này đang hay.

- Đọc... đọc... - Châu gắt – Lúc nào cũng đọc sách, riếttrời có ngày bỏ thành bà già liền đó.

Và mặt kệ Yến phản đối, Châu vẫn hăng hái kéo Yến đứngthẳng theo mình để tập. Nể bạn, Yến miễn cưỡng đứng dậy làm theo.

Hoàng Châu đứng thẳng, hai tay chéo thông xuống phiatrước. Tay phải của Châu đưa hết qua bên trái rồi thẳng tay vòng lên đầu raphía ngoài rồi hạ xuống và hai tay lại chéo nhau ngược ra trước và quay vòngnhư chong chóng trước ngực. Yến ngáp ngừng làm theo, đưa hai tay cao khỏi đầumũi hít vào, hai tay hạ xuống thả ra bằng miệng.

Sau 2 hiệp với 30 vòng quay, Yến chịu hết nổi la chíchóe.

- Một quá bỏ ơi.... Tui không tập nữa đâu.

- Ráng đi cưng... Châu dỗ dành. – Muốn bọn con traichúng nó chết thì phải chịu khó vậy chứ sao.

Nhìn khuôn mặt Châu rất tức cười, mồm chu ra dỗ Yếncứ như dỗ em vậy, trong khi thì Yến còn đang dậm chân không chịu tập.

Chuyển sang động tác hai bắt đầu từ đứng thẳng, danghay tay thẳng hàng với vai lòng bàn tay ngửa, Châu hét lên, bà dừng có úp úpbàn tay như bắt cua thể kia, ngửa tay ra nghe chưa. Hít hơi vào đầy ngực đồngthời khép tau chéo trước ngực, khép lòng bàn tay úp xuống rồi sao đó dang tayra, mũi hít vào và, Châu ưỡn ngực ra và nói, làm vậy nè, lặp lại đi.

Nhìn gò ngực của cô bạn gái cao phồng, căng phồng, Yếnthầm nghĩ, cha, Châu dạo này nhìn lớn thiệt đó nghe.

- Nhìn gì vậy?

- Đâu có....

- Cầm, dòm lên là chết với tui đó, làm tiếp đi...

Hoàng Châu nằm sấp chống hai tay lên sàn nhà, chânchụm giữ thẳng bằng trên mũi bàn chân và hít hơi, co tay, hạ ngực rồi lại chốngtay thẳng nâng người lên. Coi bộ màn này làm hơi khó, Yến vừa nằm sấp chống taylà rơi cách ạch xuống sàn nhà luôn. Võ mông bạn cái đét, Châu hò hét, cổ lên, cổlên... Mặt đỏ bừng, mồ hôi rịn ra hai bên thái dương, Yến bậm môi nâng ngườiilên hạ xuống theo những tiếng vỗ tay động viên của Châu.

- Hai đứa bay làm gì đó?

Có tiếng cô Út hỏi phía sau, Châu và Yến giật mìnhngồi dậy. Thở hổn hển, Yến trả lời:

- Tụi con tập thể dục thẩm mỹ.

- Thẩm mỹ cái gì mà ... mà chống ... chống Mất thẩm mỹthì có.

Nghe cô Út la, Hoàng Châu cười hì hì, chạy lại vòngtay ôm cô Út.

- Út ơi... tập thể dục thẩm mỹ thiệt mà. Tập vậy nó mớihành có eo cơ. Mai mốt Út tập với tụi con luôn đi.

- Út đâu có điên! Bậy thiệt là ... - Cô Út gỡ tay Chầura, lườm hai đứa, - Đẹp ba cái trò này đi, nhìn kỳ lắm, con gái

Con gái, cô Út lại bắt đầu ca bài ca bất tận về chuyệncái duyên của con gái phải như thế này thế kia mà hai đứa nghe đến thuộc lòng từmấy năm về trước. Hai đứa cháu cứ ngoan ngoãn ngúc ngoắc đầu vâng dạ mặc cho côÚt nói chán thì lui ra rồi cả hai ôm nhau cười hăng hắc. Cả hai không ngờ rằngkhi quay lưng đi ra thì cô Út cũng mỉm cười vì hai đứa cháu dễ thương của mình.

Đưa tay nựng nựng trước gương, dòm dòm miện lẩm bắmsó sánhgì đó rồi Châu nói to với Yến.

- Ê bồ có biết rằng, cái này của tui mình gồm mỡ nè, tuyến sữa nè và collagen liên kết nhau lại nên nhìn mới được như vậy, còn bọn con trai hử, đừng có mơ.

Yến đang ngồi thở, nhìn Châu phì cười.

- Bồ nói ngộ thiệt, có như vậy mình mới là con gái.

Dạo này Châu có vẻ bắt đầu chăm soi nhiều đến nhan sắc của mình lẫn của Yến. Thật ra đứa con gái nào mà chẳng quan tâm đến nhan sắc của mình, nhất là đang tuổi dậy thì, Châu hay Yến cũng vậy thôi. Tuy nhiên không hiểu sao thời gian gần đây Châu có vẻ chăm chút đến bản thân hơi bị nhiều, chắc cảm thấy chàng nào rồi. Yến đoán, là bạn gái chơi thân với nhau nên những thay đổi của Châu trong thời gian qua làm gì Yến không biết.

Chẳng thể Châu còn tha đâu về một mớ đĩa VCD, DVD lẫn băng video trong nước lẫn nước ngoài, rồi còn sách, báo vô thiên lủng, toàn là thứ sách báo dạy làm đẹp... và sau đó tròn mắt ra đọc và giảng giải cho Yến nghe. Chưa xong, Châu bắt đầu lao vào luyện tập thể dục thẩm mỹ và bắt Yến tập theo làm cho Yến nhiều lúc phát khùng luôn và không hiểu sao dạo này cô bạn thân lại lảm chuyện như vậy. Thật ra cả hai đứa đều rất dễ thương nếu như không muốn nói là xinh đẹp. Nhìn sà sà như nhau, nhưng vóc người Châu nhìn đậm đà rõ nét đàn bà hơn, trong khi Yến trông vẫn còn con nít lắm. Mặc dù là sinh viên đại học năm thứ hai và là chị của một thằng em trai cũng là sinh viên đại học nhưng xem ra Yến vẫn sống rất vô tư chẳng lo nghĩ gì xa xôi bao giờ. Tuy gia đình không khá giả như nhà Châu có kẻ ăn người ở nhưng trong nhà Yến lại là người được cưng chiều nhất. Về bên nhà từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đã có ba má và anh hão hết trơn, chưa kể nói thế chứ thằng em Tí Tò cũng chăm Yến lắm. Là con trainee nó không nói ra miệng thôi, chứ nó để ý cả chuyện học hành sách vở của Yến, tuy không học cùng trường nhưng nó cũng rất quan tâm mua cho Yến đầy đủ. Mỗi khi đi đâu cùng nhau cậu ta lúc nào cũng để ý bảo vệ cho bà chị nhỏ như con chim chích này. Ở bên này thì khỏi nói, cô Út chăm sóc từng ly từng tý nên cô bé chẳng phải làm gì ngoài chuyện học hành. Đã thế lên trường lên lớp học tập, phong trào đoàn hội này kia thì Yến cũng tham gia gọi là cho vui, cho biết bởi phần còn lại cũng do cô bạn thân Hoàng Châu bao thầu luôn. Cuộc đời thật vui, Yến lúc nào cũng tung tăng nhảy nhót như con chim, chẳng phải lo gì. Nhiều lúc Châu phải ghen tỵ, sao nhìn bồ sướng quá “dzậy”. Sao mà sướng, tui thấy bồ chẳng phải lo gì cả là sao? Chớ bồ thì lo được cái gì, Yến hỏi lại, bồ cũng như tôi thôi, bồ có phải lo chuyện nhà cửa gì đâu, mọi chuyện đã có ba má lo hết trơn rồi còn gì. Cũng sướng vậy.

Là vậy, Châu gật đầu tính nói thêm nhưng lại chẳng biết nói gì nên chỉ nhìn hai gò má phính hồng tròn căng như trái đào và cặp mắt sáng long lanh của Yến đang chăm chú xem bộ phim hoạt hình mới mượn về, thờ ơ, chán quá đi, không nói chuyện nữa.

- Có bốn cỡ A, B, C, và D. Muốn giữ kích thích phát triển collagen và elastin thì phải thường xuyên giữ ẩm bằng kem vaseline và aquaphor... Yến à.

Vừa nói Châu vừa quờ tay lấy trong túi ra mấy lọ kem rất mắc tiền đưa cho Yến. Hoàng Yến rút tay lại, không lấy.

- Bồ xài đi, tui không lấy đâu.

- Đồ dzô dzuyên.... Châu gắt, - Xài chung hai đứa, bồng cái gì.

- Có phải của dì Châu không? Yến ngập ngừng hỏi.

Châu xì mặt giận dỗi trả lời.

- Biết rồi... hỏi làm gì.

Không hiểu sao Yến thấy ngại ngại mỗi khi gặp dì Kiều Thu của Châu. Đó là người đàn bà mạnh mẽ và sắc sảo, Yến còn biết bà ta rất giàu có, giám đốc một công ty trách nhiệm hữu hạn buôn bán dược phẩm nổi tiếng thành phố. Người dì này nguyên là vợ chú út Hoàng Châu, họ lấy nhau được mấy năm, chưa kịp có con thì ly dị, lý do không ai rõ. Sau này chú ruột của Châu bị tai nạn xe hơi chết, có lẽ vì hồi hận chuyện đó nên người dì này thường xuyên đến gia đình ba má Châu, và thương Châu như con ruột. Cho đến nay dì vẫn chưa lập gia đình mới.

Là bạn thân của nhau nên từ nhỏ Yến đã gặp dì của Châu nhiều lần, dù cho dì rất xởi lởi và tỏ ra quý mến Yến cũng như Châu vậy, thế nhưng Yến vẫn cảm thấy không thích, ngại ngại mỗi khi gặp mặt. Càng lớn lên thì cảm giác ấy càng xuất hiện rõ trong lòng Yến. Không muốn nói ra vì sợ bạn phiền lòng bởi Yến biết Châu rất yêu quý dì của mình. Tuy nhiên sau này thì Châu cũng phát hiện ra điều đó, ngạc nhiên căn vặn bạn. Yến chẳng biết giải thích làm sao cho Châu hiểu. Hai đứa từng giận nhau đến mấy tuần vì chuyện đó, rồi huề, thế nhưng trong lòng Yến vẫn thấy lẩn cẩn mãi.

Nhìn khuôn mặt chảy dài của Châu, Yến cầm hộp kem lên hít hà, vẽ dàn hòa.

- Thơm quá..., bồ chỉ tôi cách xài đi.

Châu cười tươi rói và lập tức thôi giận Yến. Biết tính Yến như vậy, láu táu lanh chanh nhưng nhiều lúc cũng rất cố chấp như con nít nên sau này Châu chẳng thêm chấp làm gì. Thật lòng nhiều lúc Châu thấy Yến khó hiểu làm sao ấy trong khi dì Kiều Thu của Châu rõ ràng là người đàn bà rất dễ thương. Dì đặc biệt yêu thương Châu như con gái của mình và dĩ nhiên vì thế dì cũng quan tâm chăm sóc Yến bởi dì gì Yến cũng là bạn thân củ Châu. Thế nhưng sau này mỗi lần gặp dì thì Yến đều tỏ vẻ ngại ngùng không tự nhiên, không lẽ vì Yến mặc cảm tự ti khi đứng trước người dì quá giàu có, nổi tiếng. Hồi xưa, nhỏ thì chẳng sao, sau này nhất là khi hai đứa đều vào đại học cả thì Châu nhận thấy rằng bạn mình ngày càng xa cách dì Kiều Thu trong khi dì đối xử với hai đứa vẫn như xưa. Châu tức Yến lắm. Thử nhìn cô Út của Yến xem sao, cô khó trời gầm. Hồi trước Châu cũng sợ cô Út lắm, nhất là hồi còn học cấp ba, rất ít khi Châu chịu cùng Yến đến cô chơi. Nhưng từ khi Yến chuyển qua nhà cô Út ở theo lệnh của bà má, riết lần lữa Châu cũng quen, và đáng ngạc nhiên là khi lớn lên vào đại học trong khi Yến ngày càng tỏ vẻ khó chịu với dì Kiều Thu của Châu thì Châu ngược lại, ngày càng quý mến cô Út. Bây giờ cô Út trong mắt Châu là một người đàn bà rất dễ mến, hiền lành...

Nghe Châu phân tích, so sánh, Yến chỉ biết cười về hời hợt. Mình cũng chẳng hiểu làm sao nữa Châu ơi, cô Út thì vẫn là cô Út, dì Kiều Thu thì vẫn là dì Kiều Thu. Chỉ có điều sau này mỗi lần gặp dì Kiều Thu của Châu thì Yến thấy nó thế nào ấy, không được tự nhiên như hồi nhỏ mà cứ có cảm giác ngại ngại mặc dù Yến biết chắc là dì thì vẫn như xưa, chẳng có chuyện gì để chấp nhặt với Yến mà Yến cũng chẳng có làm gì cho dì Kiều Thu buồn đâu, chắc tại Yến thôi. Nghe bạn than thở về hời hợt, Châu cười khì. Tại bồ nhiều kẻ "nắm" chuyện nên vậy đó. Nghe Châu giả giọng bắc kỳ ngọng ngọng chọc, Yến bật cười. Cô bé tự nhủ, phải ráng đừng làm cho Châu buồn.

Yến tần ngần nhìn lọ kem dưỡng da GZ mắc tiền của Ý nằm trên bàn, thử dài và thăm đoán giá của nó phải vài trăm ngàn đồng là ít. Dù giá đình khá giả nhưng Yến biết rằng ba má của Châu rất nghiêm khắc với con cái, ít khi nào chịu chiều con để bỏ tiền ra mua cho Châu những thứ hàng mỹ phẩm đắt tiền này dù họ không nghèo. Hầu hết mỹ phẩm, thời trang cho đến đồ trang sức mà Châu đang dùng hiện nay đều là một tay dì Kiều Thu cho hết. Đôi lúc Yến cũng thấy làm lạ về tình thương của người dì này dành cho Châu, hầu như mọi đòi hỏi của Châu đều được bà thỏa mãn tức thời mà không hề đắn đo suy nghĩ. Biết rằng người dì này rất giàu có nhưng cách của bà ta lo cho Châu từ vật chất đến tinh thần vẫn có điều gì đó hơi khó hiểu mà Yến không giải thích được. Cưng chiều nằng nịu Châu có khi còn hơn cả mẹ ruột của Châu nữa. Đáng ngạc nhiên thật.

Không hiểu sao Hoàng Yến lại thấy sợ đôi mắt kẻ chiden sắc lém của người dì này mỗi khi nhìn mình.

5. Chương 5

Luôn luôn chủ động trong mọi mối quan hệ, sắc sảo và quyết đoán trong làm ăn kinh doanh. Hơn mười lăm năm đổi mới trở lại đây, được sỡ Kiều Thu, tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn xuất nhập khẩu được phẩm A trở thành người đàn bà nổi tiếng trên thương trường của thành phố và cả nước. nổi tiếng bởi sự thông minh, quyết đoán trong công việc và rất thành công trong kinh doanh, nhiều đối thủ cạnh tranh phải kính nể mỗi khi nhắc đến.

Được sỹ Kiều Thu quen với cô giáo Yên Thảo là qua cô cháu Hoàng Châu, sinh viên lớp K3 của trường do Yên Thảo dạy. Kiều Thu nguyên là dâu trong gia đình Hoàng Châu, dù nay nàng và chú ruột của Hoàng Châu đã ly dị, thế nhưng nàng vẫn giữ được mối quan hệ tốt với ba mẹ Hoàng Châu, và Châu vẫn gọi Kiều Thu là dì. Châu thông minh, học giỏi và được cô giáo Yên Thảo yêu quý vì như nhìn thấy một phần tuổi trẻ của mình ở cô sinh viên nhỏ này. Ngược lại thì Hoàng Châu không giấu vẻ ngưỡng mộ đối với cô giáo của mình, ao ước phần đầu để sẽ có một ngày cũng được như thế, bởi đó là một người phụ nữ xinh đẹp, thông minh dịu dàng nhưng cũng hết sức kiên quyết trong cuộc sống lẫn công việc. Không riêng gì Hoàng Châu mà gần như tất cả các nữ sinh viên của trường đều tôn sùng cô Yên Thảo như một thần tượng. Nhiều sinh viên nữ còn coi cô như là một “biểu tượng đấu tranh cho nữ quyền” trong thế kỷ 21.

Hồi mới quen nhau, Kiều Thu rất lịch sự trong xưng hô, luôn miệng gọi Yên Thảo là cô giáo bởi dù gì thì nàng cũng là cô giáo của Hoàng Châu, cháu Kiều Thu. Khi thân nhau rồi, biết tuổi tác, Yên Thảo đã yêu cầu Kiều Thu cứ gọi mình là em cho tiện bởi nàng cũng kém Kiều Thu đến gần chục tuổi.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau, Kiều Thu đã để lộ cho Yên Thảo những ấn tượng mạnh.

Hôm ấy trời mưa rất to, đang chạy honda trên đường thì có lẽ bị nước mưa ngấm vào nên xe chết máy, đành phải đẩy tấp vào lề đường và Yên Thảo ngẩn người lóng ngóng chẳng biết phải làm gì. Mưa to quá và cũng không biết lúc này kiếm đâu ra một tiệm sửa xe bây giờ. Yên Thảo đành đứng nép vào một mái hiên nhà trên đường Trần Quốc Thảo để chờ ngớt mưa rồi tính. Cơn mưa rất dai, kéo dài đến cả ba mươi phút rồi nhưng vẫn chưa có dấu hiệu ngớt. Yên Thảo mệt mỏi và ngấm lạnh, giá như quãng cách được chiếc xe honda này và đón taxi về nhà thì hay biết mấy.

- Cô ơi...

Một chiếc Toyota Camry 3.0 V6 màu bạc lấp lánh đang từ từ tấp sát vào lề hè, cánh cửa hông bật mở và có tiếng gọi ríu rít. Nhìn qua màn mưa Yên Thảo phát hiện đây là Hoàng Châu, nàng ngạc nhiên vì sao Châu lại nhận ra mình trong khi đang mặc áo mưa.

Hoàng Châu cầm tờ báo che đầu, nhảy ra khỏi xe, chạy đến bên Yên Thảo.

- Sao cô lại đứng đây?

Vượt nước mưa trên mặt, Yên Thảo chán nản trả lời.

- Cô đang đi thì xe bị chết máy, đành núp vào đây chờ hết mưa rồi tính. Sao em không về đi!

- Trời ơi chắc mưa còn lâu lắm... Nhìn bầu trời đen kịt, Hoàng Châu thốt lên. – Thôi hay cô lên xe của dì em cùng về đi.

Yên Thảo lúng túng, nàng cũng nhận thấy chắc trời mưa còn lâu, thế nhưng làm sao đi được trong khi còn chiếc xe honda nữa.

Có mùi hương cam thoang thoang của loại nước hoa sang trọng quý phái Orange tonic Azzura. Yên Thảo quay đầu lại phát hiện ra có người đàn bà đang đứng bên cạnh mình. Đó là một người phụ nữ tuổi trạc trên bốn mươi, có gương mặt xương xương, làn môi hơi mỏng nhưng nhờ màu hồng của son môi Revlon thoa khéo nên nhìn lại thấy đầy đặn trên khuôn mặt.

Nàng ta mặc vest trắng cài một khuy theo kiểu của nhà Brioni kết hợp với áo sơ mi trong nhuộm loang màu phá cách của Jean Paul Gautier, đẹp một cách khỏe mạnh và lạ lùng. Yên Thảo rất có ấn tượng về ánh mắt nhìn thẳng mạnh mẽ, đầy thu hút của người đàn bà này.

Đứng sát hai cô trò để tránh mưa, người đàn bà cụp chiếc dù xuống, chìa tay ra.

- Chào cô giáo, tôi là Kiều Thu, dì của cháu Hoàng Châu.

- Dạ, chào chị.

Cái bắt tay siết thật chặt cho thấy đây là người đàn bà có cá tính rất mạnh.

Kiều Thu cau mày nhìn trời mưa rồi nhìn bộ dạng ướt lướt thướt của Yên Thảo. Nàng đưa tay vẩy vẩy và người tài xế từ trong xe ô tô chạy lại.

Giọng ra lệnh, nhẹ nhàng nhưng đầy quyền uy.

- Anh cầm lấy chìa khóa xe của cô giáo đây, chờ ngót mưa đầy đi sửa, còn nếu không thuê xe chở về nhà sửa, sáng mai nhớ đưa lại trường cho cô giáo.

- Dạ, thưa bà vâng ạ.

- Ôi sao ... sao chị lại làm thế. - Yên Thảo bối rối thốt lên.

Kiều Thu thấy tay, cô giáo đứng lo, dù gì anh ấy cũng là tài xế nên sẽ biết cách sửa xe và trời cứ mưa thế này thì cô giáo đứng chờ đến bao giờ, lên xe tới chỗ về nhà. Không cần chờ phản ứng của nàng, Kiều Thu nhanh chóng chui vào xe ô tô, cầm lái, trong khi Yên Thảo còn do dự thì Hoàng Châu đã reo ầm lên và kéo nàng lại xe. Người tài xế cầm chìa khóa xe honda của nàng, cười vui vẻ nói, cô giáo cứ đi đi, xe để tôi trông và sửa cho, tôi là đàn ông mà, không sao đâu.

Chiếc Toyota Camry nhẹ nhàng lao đi trong mưa.

Ngồi trong xe Yên Thảo cứ áy náy mãi khi nhìn qua cửa kính mờ thấy người đàn ông đang cúi húi quỳ bên cạnh chiếc xe honda của nàng tìm đồ nghề để sửa.

Liếc qua kính hậu, Kiều Thu cười nhẹ.

- Cô giáo đứng lo, tài xế của tôi tính tình dễ thương lắm, không có gì đâu, đây chỉ là chuyện nhỏ thường ngày thôi mà.

Ngay sau đó, tiện dịp Kiều Thu đã mời Yên Thảo đi cùng đến một quán café quen của nàng, thật ra đó không phải chỉ là quán café mà còn là một quán ăn buffet tiệc đứng nữa. Mãi đến tối mịt Yên Thảo mới được về nhà. Hôm đó nàng khá mệt nhưng rất vui vì đã quen với một phụ nữ tự tin, sắc sảo và cởi mở khi trò chuyện, khá chân thành không kiểu cách lối nhà giàu và rất thông minh. Người dì của Hoàng Châu có một điều gì đó rất thu hút Yên Thảo.

Sau này thân quen rồi, có lần Kiều Thu cười hỏi Yên Thảo rằng nàng có tin vào số phận không? Số phận, Yên Thảo nhướng mắt lắc đầu, không tin, Kiều Thu cho biết thế mà không hiểu sao cứ có vẻ như việc nàng và Yên Thảo gặp nhau, quen nhau như là một sự sắp đặt tình cờ của số phận, nghe vậy Yên Thảo cười ngất, số phận ư, không lẽ chuyện nàng quen Kiều Thu cũng là số phận? Kiều Thu thú nhận, nàng nghe cháu gái của mình ca ngợi về cô giáo của nó rất nhiều, nhiều đến nỗi nàng cũng tò mò muốn một lần gặp gỡ cô giáo của Hoàng Châu xem sao, thế nhưng buổi gặp gỡ hôm đó hoàn toàn là tình cờ, có lẽ vậy.

Ban đầu thì Kiều Thu thỉnh thoảng điện thoại đến cho Yên Thảo để mời nàng đi uống nước, trò chuyện, tất cả cũng chỉ xoay quanh việc học tập của Hoàng Châu là chủ yếu. Rồi lần lần khi thân quen nhau hơn thì cả hai đã mở rộng phạm vi mối quan tâm sang những lĩnh vực khác như công việc, gia đình, bạn bè, thú vui... Gần đây thì gần như hò hẹn trước, hể hảnh là hai người thường gặp gỡ nhau trò chuyện, cùng đi xem phim, shopping, hay đến spa... Thật ra thì Kiều Thu rất bận, là tổng giám đốc một công ty lớn của thành phố với hàng trăm nhân viên dưới tay, buôn bán bạc tỷ, vào nam ra bắc và đi nước ngoài như cơm bữa, thời gian đối với Kiều Thu là vàng bạc. Khác hẳn Yên Thảo, ngoài giảng đường ra thì nàng chỉ biết về nhà chúi đầu vào máy tính hoặc đọc sách, nghiên cứu, lấy đó làm vui. Nhiều lúc Yên Thảo cũng ngại vì sợ mình làm mất thời gian của bạn, nhưng Kiều Thu cho biết, chính những lúc gặp Yên Thảo trò chuyện như vậy lại là cách thư giãn tốt nhất cho nàng sau những lúc tính toán căng đầu óc. Mặc dù chức vụ, tiền bạc và uy quyền như vậy, nhưng trong với mọi người từ nhân viên bảo vệ của công ty cho đến các đối tác trong ngoài nước, giám đốc Kiều Thu rất biết cách xử sự, đâu ra đấy; mềm mại và cứng rắn luôn được sử dụng song hành khi cần thiết. Nhân viên trong công ty vừa nể sợ nhưng cũng rất kính trọng giám đốc của mình, còn các đối tác làm ăn mà đa phần đều là đàn ông đều tỏ vẻ khâm phục. Chạm với nhau, Kiều Thu chơi với Yên Thảo rất thân tình, không có vẻ kênh kiệu cao sang đài các khoe tiền của như một số kẻ khác, vì thế sao một thời gian quen biết, Yên Thảo thấy thoải mái trong quan hệ với Kiều Thu mà không hề sợ điều gì là lợi dụng chuyện này kia.

6. Chương 6

Hôm nay tâm trạng của Yên Thảo rất buồn, sau buổi học căng thẳng ở tổ bộ môn về nhà nàng liền gọi điện cho bạn trai, kiến trúc sư Sỹ Tuấn, ngờ ý muốn anh cùng nàng đi đâu đó cho khuây khỏa, lúc này nàng rất muốn có người bên cạnh để an ủi, chia sẻ. Thế nhưng trong điện thoại tiếng Tuấn lí nhí rề rề cho biết anh đang bận, không thể đi được, thật buồn cười và thất vọng quá, Tuấn bao giờ cũng vậy, những lúc nàng cảm thấy cần anh nhất thì anh lại cút tịt đâu đâu để sau đó gặp, gãi tai, cười trừ. Kể ra thì Tuấn với Yên Thảo cũng chưa hẳn gọi là yêu nhau nhưng ít nhất cũng có nhiều điều trùng hợp. Nàng mới quen anh được tầm tháng nay, ban đầu là do Tuấn chủ động đến làm quen với Yên Thảo bởi anh bị tác phong mạnh mẽ, năng động của Yên Thảo thu hút. Ngược lại dưới mắt Yên Thảo, Tuấn cũng có nét dễ coi, đầy vẻ nam tính và đặc biệt anh cũng từng du học nhiều năm bên Pháp về nên nàng hy vọng sẽ có những quan điểm sống phù hợp nhau. Họ nhanh chóng tìm thấy ở nhau nhiều điều trùng hợp và tuy không nói ra nhưng trong lòng Yên Thảo cũng dấy lên những tia hy vọng, nàng chỉ tiếc rằng lúc này cha mẹ không còn để chia sẻ.

Tuy nhiên dần dần thời gian càng về sau này, bằng linh cảm của người phụ nữ, nàng đã nhận thấy những dấu hiệu không ổn xuất hiện từ phía Tuấn, nhất là sau lần anh dẫn nàng về dự đám giỗ của gia đình. Tuy gianhập tục, Yên Thảo cũng cố núp mình để hòa nhập vào với gia phong của gia đình anh. Tuy thế, giữa những người đàn bà trong nhà là chị, em dâu của Tuấn, thêm một bà cô không chồng với ánh mắt nhìn bén ngót như lưỡi dao cạo mỗi khi nhìn, và đặc biệt là bà mẹ người bắc kỹ tính xét nét chi li của anh làm cho Yên Thảo thấy mình hoàn toàn lạc lõng từ lời ăn tiếng nói cho đến hành động đi đứng. Lần đầu tiên trong đời mình nàng cảm thấy lúng túng mất tự tin đến như vậy. Tâm trạng của Yên Thảo hôm đó rất mệt mỏi lẫn bức bối. Một mặt vì phải căng thẳng kiểm giữ thái độ của mình, bức bối vì thấy tất cả đều giả dối. Dường như tất cả bọn họ đều chĩa mũi dùi vào phía Yên Thảo, ngọt nhạt thử thách lẫn xiên xỏ nàng. Không hiểu sao Yên Thảo cảm thấy mọi người trong gia đình Tuấn hôm ấy có vẻ thù địch nàng thấy rõ. Họ muốn gì, sợ nàng sẽ lấy mất thằng con trai yêu quý vàng bạc này chăng. Trong khi đó thì Tuấn cứ lơ đãng, lạnh nhạt, không hề đến bên cạnh để an ủi động viên nàng. Anh muốn thử thách nàng hay là sợ gia đình? Thế mà trước kia Yên Thảo cứ nghĩ Tuấn là một người có phong cách sống hiện đại, có thể hòa hợp với mình, nhưng không, hôm ấy anh hoàn toàn bị lọt thỏm giữa đại gia đình đông đúc và biến thành một cậu bé ngoan ngoãn dễ bảo, nói dạ thưa vâng.

Thất vọng thật. Sau lần ấy giữa đôi bên bắt đầu xuất hiện những khoảng cách. Tự hiểu mình đang ở Việt Nam, Yên Thảo đã cố san bằng những khoảng cách ấy, níu kéo trong vô vọng mối quan hệ của hai người nhưng có lẽ không được.

Và hôm nay cũng vậy, khi em cần anh nhất thì anh lại từ chối gặp, tại sao vậy hả Tuấn.

Có tiếng chuông điện thoại di động reo vang. Uể oải cầm máy, giọng Kiều Thu làm nàng ngạc nhiên.

- Sao em nghe nói là chị đã đi Canada ?

Tiếng Kiều Thu cười giòn giã trong máy.

- Hoàn rồi cưng ơi... chị mới từ Hà Nội bay vào thành phố là gọi điện thoại cho em liền đây, rảnh không?

Giờ đây thì có vẻ như Yên Thảo tin rằng có số phận bất hạnh không hiểu sao mỗi khi nàng buồn, cần có người để tâm sự thì Kiều Thu luôn xuất hiện bên cạnh. Như một phép màu.

Bước qua khỏi cổng bảo vệ của chung cư, Yên Thảo đứng nép dưới tán cây ngọc lan đợi Kiều Thu đến đón. Hương ngọc lan thơm ngát, những búp hoa trắng lấp ló dưới tán xanh, thật đẹp, khung cảnh phần nào làm dịu bớt những bức bối trong lòng. Lúc đầu nàng muốn mời Kiều Thu vào nhà chơi luôn cho tiện nhưng Kiều Thu lại cho biết là nàng mới biết được một quán cà phê mới, thơ mộng và sang trọng nên muốn mời Yên Thảo đến đó thưởng thức cho biết.

Nói gì thì nói, sau mấy năm làm giảng viên đứng lớp, nhất là với sự huấn luyện của cha và chỉ dạy của mẹ thì dần dần trong việc ăn mặc Yên Thảo cũng chú ý hơn, không còn kiểu bụi quây hay cầu thả cố ý như ở nước ngoài. Trang phục của nàng giờ đây kín đáo nhẹ nhàng hơn xưa rất nhiều, nếu mấy người bạn bên kia có về Việt Nam chắc chắn sẽ ngạc nhiên chẳng nhận ra nổi một Yên Thảo ngày xưa. Yên Thảo bây giờ khác rất nhiều. Như hôm nay chẳng hạn, nàng chỉ mặc đơn giản một chiếc áo màu hồng phấn cổ tròn cùng chiếc váy đen dài quá đầu gối, tất cả đều có những đường lượn theo hoa trang nhã. Cổ đeo một dây chuyền vàng

trắng mỏng có đính mấy mảnh kim cương nhỏ, loại hàng hiệu của hãng thời trang nổi tiếng Dogay Paris, không bông tai, tay trái đeo chiếc đồng hồ ý bằng bạch kim, quà tặng của người bạn thân từ hồi bên Pháp. Nàng trang điểm nhẹ với màu son hồng phớt qua môi. Da trắng, dáng mảnh mai, mắt một mí, nhìn Yên Thảo khá giống một phụ nữ Nhật Bản, hèn gì những người Pháp ở cùng khu nhà CMC vẫn lầm lẫn gọi nàng là Ms. Japan. Có thể mới nhìn nàng bây giờ thì đúng là một nhà giáo mẫu mực, lúc này nhìn trong gương Yên Thảo thầm nghĩ, mình ăn mặc thế này chắc cha mẹ hài lòng lắm.

Tin... tin ... Đang mơ màng suy nghĩ thì tiếng còi xe ré lên tinh nghịch làm Yên Thảo giật mình và nàng nhận ra chiếc xe hơi cổ đã bỏ cả lên lề đường đến sát bên từ lúc nào.

Thật ngạc nhiên, hôm nay Kiều Thu lại chạy chiếc Ford Vedette 4 chỗ của Pháp. Đây là chiếc xe sản xuất từ năm 1953 – 1954, bề ngoài thô, gỗ và cổ. Theo dân sành điệu đánh giá thì loại mô tô này không bao giờ lỗi thời, nó có 8 máy nhỏ V8, đây là Kiều Thu giải thích như vậy, còn thì Yên Thảo mù tịt về chuyện xe cộ. Bên Pháp nàng cũng có xe riêng, nhưng là để đi lại chứ loại xe gì, máy móc nào, mô tô nào... thì hoàn toàn không biết. Trong gara nhà Kiều Thu có đến ba chiếc xe hơi, một xe để đi làm, một xe thể thao đi chơi đây đó và chiếc xe “bà già” mà nàng thường hay nói đùa này, là Kiều Thu chỉ để dành riêng cho những bạn bè thật sự yêu quý. Giá chiếc xe này rất đắt, trước kia nó vốn dành cho các nguyên thủ quốc gia còn nay dành cho dân chơi có tiền mới dám dùng. Kiều Thu, dĩ nhiên là nàng có tiền.

Thò đầu qua cửa kính.

- Hi em! Được sỹ Kiều Thu bắt tay Yên Thảo. Luôn là cái bắt tay nóng bỏng và siết chặt đầy mạnh mẽ.

Nhìn vẻ mặt buồn rầu pha lẫn mệt mỏi trên gương mặt Yên Thảo khi nàng lấy kính mát ra, Kiều Thu hỏi nhỏ.

- Có chuyện gì à?

Yên Thảo gật đầu xác nhận và ngồi vào trong xe hơi. Kiều Thu im lặng đánh tay lái, lạng chiếc xe ô tô trơn êm ra đường, hòa vào dòng xe.

Quán cà phê Nirvana tức Niết bàn, cái tên nghe thật lạ, nhìn tên quán Yên Thảo bật cười.

Quán vắng, bàn ghế đều mang màu đen giả cổ, có khảm trai và nhân viên phục vụ mặc khăn đóng áo dài. Xưa thì thật là xưa nhưng toàn là nam thanh nữ tú ngày nay nên những bộ quần áo xưa làm nhiều phục vụ rất ngượng ngùng, không tự nhiên, nhìn hóa ra rất chướng. Điều làm Yên Thảo thích nhất là trên mỗi bàn đều có một lọ sen hồng. Không hiểu giữa thành phố thế này mà quán chịu khó tìm đâu ra sen tươi để thay hàng ngày phục vụ khách, quả là kỳ công.

Bên ly nước trà ướp hương sen, chẳng cần Kiều Thu hỏi câu nào Yên Thảo đã tự động kể lại toàn bộ câu chuyện của mình chiều nay khi nàng bỏ đem ra tổ bộ môn để kiểm điểm như thế nào. Chẳng hiểu sao nàng cũng kể luôn những nỗi thất vọng về Tuấn, cũng có thể gọi đó là một tình yêu mới chớm nở trong lòng nhưng có thể sắp tan thành bọt bèo. Tuấn càng ngày càng làm cho em thất vọng quá, xem ra cuối cùng anh ta cũng lại chỉ như những gã đàn ông mà em từng gặp gỡ, yếu đuối đến bạc nhược và vô tình quá chị à.

Những giọt nước mắt bất chợt lăn trên má Yên Thảo. Thế gian này những người hiểu nàng ít quá.

Kiều Thu lục túi lấy khăn dúi vài tay Yên Thảo, và đưa tay vỗ nhẹ lên vai đầy an ủi cảm thông.

Nhìn bề ngoài mọi người luôn có cảm giác em cứng cỏi, nhưng có ai biết rằng nhiều lúc em cô đơn biết chừng nào không?

Tiếng Yên Thảo nghe như nước đổ trong đêm.

- Cha mẹ là chỗ dựa duy nhất của em thì nay họ đã bỏ em đi xa mãi mãi rồi, còn đàn ông, không ai làm cho em tin tưởng được cả, em chán quá ... chị ơi.

Kiều Thu nắm tay Yên Thảo.

Một kỷ niệm đau đến nhói lòng chợt xuất hiện. Thở dài, nàng tiếp tục kể cho Kiều Thu nghe câu chuyện mà nàng muốn quên từ lâu.

Những năm đầu mới qua Pháp du học. Xứ người lạnh lẽo, gần như đêm nào nhớ nhà, nhớ cha mẹ cô học sinh nhỏ cũng khóc, khóc mãi, đến gần hơn nữa năm sau mới tạm hòa nhập vào cuộc sống bên ấy. Khi vào Đại học, với cá tính mạnh mẽ, năng nổ, sôi động, Yên Thảo nhanh chóng được mọi người chú ý và thế là cô quen với một người bạn trai học cùng trường nhưng trước mấy khóa, cũng là người Việt Nam, đang học chu trình ba sau Master để nhận bằng kỹ sư. Không hiểu sao anh ta lại nằm trong diện chuyển trú và cư trú chính trị do cơ quan Ofpar (cục di trú Pháp) quản lý, mãi sau này nàng mới biết anh ta là con của một quan chức ngoại giao Tiệp Khắc và đã trốn ở lại khi vị này hết nhiệm kỳ về nước. Đó là người đàn ông có hàm râu quai nón rậm rì thật nhột mỗi khi hôn và một giọng nói nhẹ nhàng ầm ập với vòng tay khỏe, rắn chắc. Cô rời khu nội trú của trường chuyển đến khu nhà ổ chuột ở quận 12, nơi tập trung toàn những dân nhập cư phương Đông, Ả rập và Châu Phi để sống với anh ta, bỏ lại sau lưng những lời nhắc nhở lẫn cảnh cáo của gia đình người bạn thân của cha mẹ cô. Yên Thảo như mê đi trong mối tình đầu thơ mộng ấy và không ngần ngại dâng hiến đời con gái cho tình yêu. Gần một năm sau, một buổi chiều, khi nghe cô báo tin mình có thai, gã đàn ông ấy nhìn nàng trừng trừng như quái vật, cười khẩy. Em đang ở đâu vậy, đây là nước Pháp, tại sao không biết giữ gìn. Giữ gìn cái gì, nước mắt Yên Thảo chảy dài. Đáng lẽ ra em không được để có cái thai ấy mới phải, thôi tìm cách phá ngay đi, anh sẽ tìm người giúp, chuyện này vỡ lở thì chúng mình bị đuổi về nước là cái chắc, gã ra lệnh. Trước khi đi ra cửa, gã còn cầu nhàu, bao nhiêu lần anh đã nhắc mà em vẫn quên sao. Lần sau nhớ phải cẩn thận hơn và nhớ cho em biết trước để tính. Lần sau, lại còn có lần sau ư?

Rời khỏi căn nhà nhỏ trên góc phố đường số 42 ở quận 8, Yên Thảo loạng choạng lê từng bước đi, vẻ nhột nhột mất thần sắc của nàng làm vài người đi đường chú ý, ái ngại, có ý dò hỏi. Vừa đi nàng vừa khóc trong tội lỗi vì đã trút đi một sinh linh nhỏ bé, một hình hài con người chưa trọn vẹn. Khi đó Yên Thảo chỉ có một mong muốn duy nhất là được chết. Đứng trên cây cầu cổ Pont Neuf của Paris bắc qua sông Seine, Yên Thảo nghĩ mãi, nghĩ mãi là có nên hay không nên bước ra khoảng không mênh mông dưới chân mình. Một tiếng còi tàu ư lên, đó là một chiếc tàu du lịch lớn đang lững lờ chui qua cầu, bên dưới lấp ló một đám du khách người Á Châu đang xôn xao ngắm nghía, chỉ trỏ Paris. Có một vài người đưa tay vẫy vẫy chào nàng. Sự tình, tự nhiên Yên Thảo thấy thương cha mẹ mình quá, họ có lỗi gì đâu mà phải chịu nỗi đau mất mát khi nàng tự vẫn, tại sao vậy. Lỗi là ở nàng và nàng phải chuộc lại lỗi lầm ấy, nhưng không thể bằng cái chết được. Lặng lẽ dọn đồ quay về ký túc xá, Yên Thảo cắt đứt mối quan hệ với gã đàn ông kia và xem ra gã ta cũng chẳng nhớ nàng lắm. Cũng đôi lần tình cờ chạm mặt nhau, cả hai thờ ơ lướt qua nhưng hai kẻ không quen biết. Gương mặt cứng đờ bất động không phản ứng gì khi đi qua gã, thế nhưng đêm về nằm một mình, nước mắt nàng ướt đầm gối. Nhớ làm sao những lúc mặn nồng ân ái bên nhau, sao có thể quên dễ dàng được. Mấy năm sau đó cho đến khi tốt nghiệp Master mà Yên Thảo không còn quen một người đàn ông nào nữa bởi cảm giác đau đớn ngày nào vẫn sống trong lòng nàng, chỉ đến khi đi làm và học tiếp thì nàng mới có bạn trai mới, nhưng lúc này thì trong lòng nàng hoàn toàn nguội lạnh, tất cả chỉ là sự trao đổi những lúc thiếu thốn, cô đơn, thế thôi.

- Đến bây giờ thì thật ra em chẳng cần gì nữa chị ạ.- Tiếng Yên Thảo thì thầm với Kiều Thu.- Em không cần lấy chồng, cũng chẳng cần tình yêu và cũng chẳng cần ai nữa. Điều em cần bây giờ là có một người hiểu em, chia sẻ những niềm vui nỗi buồn với em, thế thôi.

Tiếng nhạc réo rắt bản Only one road qua tiếng hát của Celine Dion. Kiều Thu im lặng nhìn Yên Thảo rất lâu dưới ánh đèn mờ. Thật lạ ngay từ ngày đầu gặp Yên Thảo đến bây giờ nàng đã luôn cảm nhận được một điều gì đó rất đặc biệt từ phía người bạn gái nhỏ tuổi hơn mình này. Vốn mạnh mẽ, tự chủ trong cuộc sống nên nàng thật sự thích thú cá tính mạnh của Yên Thảo bởi nó rất hợp với nàng. Ngoài ra bằng những linh cảm mơ hồ của mình, nàng còn cảm nhận được ở Yên Thảo những điều rất khác, rất đặc biệt, khác người mà có lẽ chính những người đàn bà cũng đặc biệt như nàng mới nhận ra. Do vậy không phải ngẫu nhiên mà nàng lại nhanh chóng quen thân với Yên Thảo đến vậy, tuy nhiên nàng vẫn lưỡng lự là có nên hay không nên nói bí mật thật sự của mình với Yên Thảo chưa, nên hay chưa nên bởi đây là câu chuyện tế nhị và nếu xử sự không khéo thì đổ vỡ tình bạn tất cả. Nhưng nàng thật lòng ao ước muốn nói cho Yên Thảo biết để có người hiểu nàng và chia sẻ với nàng.

Đàn ông, nàng không quá căm ghét bọn họ, nhưng quả thật bọn họ không để động lại trong lòng nàng bất kỳ điều gì đáng gọi là tình cảm cả. Là một người đàn bà đã từng lập gia đình, ly dị và nay sống độc thân, Kiều Thu hoàn toàn hiểu về đàn ông, quá hiểu là khác và giờ đây quan hệ với đàn ông của nàng hoàn toàn thuần túy là vì công việc, đôi lúc là như những gã bạn trai với nhau mỗi khi khê khà ly rượu trong các buổi chiều dài, tiếp tân vì công việc và nàng cảm thấy rất thoải mái, thế thôi, cho nên nàng cũng không lạ gì

khinghe Yên Thảo tâm sự nỗi thất vọng của mình về đàn ông.

Hôm nay sau khi nghe Yên Thảo tâm sự về những cay đắng trong cuộc đời mình và những thất vọng chán chường với đàn ông, tự dưng nàng thấy đã đến lúc cần nói sự thật về mình, bởi nàng rất mong Yên Thảo hiểu và chia sẻ với mình cũng như hồi hợp chờ đợi phản ứng của Yên Thảo.

- Em nghĩ thế nào nếu chị nói với em rằng chị là một người đàn bà les và hiện đang là một đồng tính nữ có một cuộc sống gần công khai về giới tính của mình (openly lesbian)?

Kiều Thu nói rất chậm, rất khẽ và chăm chú nhìn Yên Thảo. Đúng với phỏng đoán của Kiều Thu, Yên Thảo không hề có những phản ứng mạnh khi nghe về điều này, không la lối tỏ vẻ ghê gớm gì lẫn một sự quan tâm chăm sóc giả tạo ào đó. Yên Thảo chỉ liếc nhìn khuôn mặt lo lắng của Kiều Thu dưới ánh đèn mờ và nín thinh khá lâu. Thật ra Kiều Thu cũng đắn đo rất nhiều trước khi thốt ra điều này với Yên Thảo, bởi một khi sự thật về giới tính của mình bị phơi bày mà như người đồng tính thường gọi là ing-out thì sẽ rất dễ dẫn đến tình bạn bị tổn thương, mất mát nếu như người bạn đó không có sự cảm thông, hiểu biết trên tinh thần bạn bè yêu quý, thân ái. Đồng tính, chẳng bao giờ là chuyện vui về gì và cũng chẳng sung sướng gì khi phải thừa nhận với người khác về sự thật của bản thân mình. Tuy nhiên qua một thời gian dài quen biết với Yên Thảo, Kiều Thu cảm thấy tự tin khi thốt lên điều ấy với nàng.

Yên Thảo gật đầu nhẹ nhẹ.

- Em cũng đoán ra điều ấy sau khi quen chị một thời gian, thế nhưng đối với em thì tất cả cũng chỉ là cách lựa chọn xu hướng tính dục bình thường của con người mà thôi (sexual orientation).

- Thật tuyệt. - Kiều Thu vui vẻ thốt lên, như vậy là nàng đã không chọn lầm người để kết bạn. Nàng nói - Trong giới đồng tính hay dùng từ ing-out, được hiểu thoát là sống thẳng, sống thật với giới tính của mình chứ không phải hiểu như một sự mất mát nào đó mà phải là sự tự tin về giới tính của mình trước khi ing-out.

Yên Thảo gật đầu đồng ý và nói.

- Với em, một khi ta thừa nhận về xu hướng tính dục thật của chính mình tức là chúng ta đang tôn trọng và yêu quý bản thân chúng ta hơn, bởi đây là tiếng nói của trái tim và nó sẽ dễ dàng hơn cho con người khi tiếp nhận tình dục, dù đồng tính hay dị tính cũng vậy.

Kiều Thu không nói gì mà chỉ siết chặt tay Yên Thảo như một lời biết ơn chân thành vì sự thông cảm chia sẻ này. Les - Vòng Tay Không Đàn Ông - Chương 06-P2

Năm hai mươi ba tuổi - Kiều Thu kể - trước sức ép của gia đình, bạn bè... cuối cùng thì chị cũng lập gia đình. Anh ấy là một người đàn ông đang hoàng , có học thức, tốt tính, nhìn chung là rất nhiều ưu điểm, khó có thể chê trách điều gì về người đàn ông này. Mọi người cứ ngỡ rằng chị sẽ rất hạnh phúc, mà thật chị cũng ngỡ rằng mình sẽ sống hạnh phúc vì có một người chồng có quá nhiều ưu điểm như vậy. Thế nhưng..., Kiều Thu thở dài, cuộc sống luôn có những gấn sỏ mà khó có ai có thể biết trước được. Từ nhỏ chị đã là một đứa con gái ương bướng, khó bảo, thích những trò chơi mạnh mẽ của đàn ông, còn những việc thêu thùa may vá và nữ công gia chánh gì đó thì chị rất ghét. Vì vậy mà dù choba má chị phí hoài công sức uốn nắn cho chị trở thành một yếu điệu thực nữ nhưng rồi họ đành đầu hàng chịu thua vì mọi người cứ hy vọng sau khi lớn lên, lấy chồng thì chị sẽ mềm mại trở lại trong vai trò của một người vợ, người mẹ, tất cả đều hy vọng và chính chị cũng nghĩ vậy, nhưng tất cả đều lầm lẫn. Từ rất lâu chị luôn cảm thấy bên trong bản thân chị có khuôn mẫu của một con người khác, một tiếng nói khác và một suy nghĩ khác, rất khác với những gì hình dáng bề ngoài của chị, nhiều năm chị sống với nó mà không hề hiểu nó là ai, là cái gì, những rõ ràng là những khát khao cháy bỏng nhưng lại không rõ là điều gì. Thật ra khi đi học cũng có đám ba cái đuôi lẻo đẻo theo sau nhưng chẳng có gã đàn ông nào có thể làm cho chị rung động được cả trong khi chị lại rất thích biểu lộ sức mạnh để che chở bênh vực cho những cô bạn gái yếu đuối, thật lạ. Cho đến một ngày kia, khi bắt đầu vào những năm học cuối cấp 3 bắt đầu vào Đại học thì chị nhận thấy những ý thích khác thường trong bản thân mình. Chị rất ngượng ngùng vì sợ mọi người sẽ nhận ra, chê trách, xa lánh, khinh bỉ... Từ đó chị sống thu mình lại, tránh gặp gỡ những bạn gái cùng trang lứa bởi sợ sẽ có một ngày nào đó mình không kiềm được, bộc lộ sự thật về bản thân mình và khi ấy thật ra chị cũng đã dần dần lỡ cảm nhận được có những điều không bình thường trong bản thân mình. Thú thật là chị rất bối rối và hổ thẹn nhưng lại không biết chia sẻ cùng ai, đành một mình cam chịu, cố gắng đấu tranh với nó trong tuyệt vọng. Lấy chồng là giải pháp tốt nhất mà chị nghĩ được trong lúc ấy, có chồng có con, cuộc sống bạn bè sẽ làm quên hết và chị sẽ mãi mãi là

phụ nữ như biết bao phụ nữ khác. Chính vì vậy vừa ra trường, đi làm, sai vài lời thúc giục làm mai mối của gia đình là chị đã vội vã chấp nhận ngay. Sau hai năm sống bên chồng nhưng không hiểu sao chị vẫn không có được cảm giác hạnh phúc như bao nhiêu người đàn bà khác, trong chị luôn cảm thấy còn thiếu thiếu một điều gì đó, nó rất mơ hồ, ảo ảnh nhưng lại là những khao khát kỳ lạ mà chồng chị không thể nào đem đến cho chị được. Tình dục ư, không hẳn là như vậy, anh ấy là một người đàn ông khỏe mạnh và rất nồng nàn trong chuyện chăn gối, nhưng nó chỉ thỏa mãn một phía ở anh ấy, còn chị thì hoàn toàn không. Với chồng, chị là chuyện chăn gối, là một người vợ đẹp, nuôi các con ngoan, là những bữa cơm quây quần bên nhau... còn riêng chị thì là gì, lúc đó chị chưa nhận ra nhưng rằng bên cạnh những điều mà chị đang có ấy, vẫn còn thiếu điều gì khác nữa. Càng về sau điều ấy càng thể hiện rõ ràng, chị rất hoang mang, dò hỏi qua những người phụ nữ có chồng khác thì đều nghe học kể lại những giây phút vợ chồng rất tuyệt vời. Thế mà chị lại không có, chị rất bối rối và quyết định đi tìm bác sỹ hầu mong có lời khuyên tốt. Chị làm theo mọi lời khuyên, thử một cách kiên nhẫn nhưng rồi đầu vẫn hoàn đầu. Chị cảm thấy tuyệt vọng, sự suy sụp của chị lộ rõ đến nỗi ai cũng thấy và rất ngạc nhiên, không hiểu lý do. Chồng chị cũng rất muốn giúp đỡ, nhưng lại không biết bằng cách nào bởi chính chị cũng bối rối không nhận ra mọi sự bắt đầu từ đâu và thật ra là cái gì... Từ đó càng về sau trong quan hệ vợ chồng thì chị càng trở nên miễn cưỡng, chịu đựng. Riết rồi chồng chị anh ấy cũng nhận ra, chán nản và cho rằng chị là một người đàn bà lãnh cảm.

Cho đến một lần, chị có việc phải đi Cần Thơ mấy ngày và ở nhờ nhà một người bạn. Đang thui thủi buồn chán vì xa gia đình thì người bạn chị rủ đi dự tiệc sinh nhật. Tiệc đông và khá vui, chị được sắp xếp ngồi gần một người phụ nữ lớn hơn chị mấy tuổi, nhìn rất duyên dáng và sang trọng. Người phụ nữ tỏ ra quan tâm tới chị, trong bàn tiệc liên tục gấp đồ ăn cho chị và hỏi thăm nhiều chuyện, chị rất vui. Sau bữa tiệc, người phụ nữ này rủ chị đi uống café, chị nhận lời nhưng chị ấy lại không đưa chị vào quán café mà dẫn chị đến một quán bar mời vài ly rượu. Uống và say, trong cơn say chị đã tâm sự với chị ấy những trục trặc chồng con, cả những cảm giác không ổn trong quan hệ vợ chồng... Chị ấy tỏ vẻ rất quan tâm, sau đó chị ấy đề nghị về nhà chị ấy ngủ cho vui, vì chị ấy ở nhà có một mình. Chị đã nhận lời.

Đêm ấy, Kiều Thu thờ người, ánh mắt mơ màng nhìn lên trần nhà, nhớ lại chuyện cũ.- Cũng không biết phải nói thế nào cho em hiểu nữa, nhưng đêm ấy trong giấc ngủ và trong cơn say, người phụ nữ kia đã chủ động dẫn chị đến một cơn men say tình ái khác hẳn những điều gì mà chị, một người đàn bà đã có chồng có thể tưởng tượng ra nổi. Thế nhưng chị lại đáp ứng lại một cách rất nhiệt tình, bởi có lẽ đây là bản chất thật của con người chị. Sáng ra, khi tỉnh ngủ nhớ lại chuyện đêm qua, chị rất ngượng ngùng, định lặng lẽ bỏ ra về. Chị ấy đã giữ lại và hỏi chị có nhớ chuyện gì đã xảy ra tối qua không. Vì mắc cỡ nên chị đã từ chối trả lời và chỉ nói, có lẽ là say nên không nhớ chuyện gì. Khi chị ra đến cửa thì chị ấy đã ngăn chị lại, nhìn thẳng vào mắt chị và nói, nếu em có tình từ chối sự thật về bản thân mình thì em sẽ suốt đời đau khổ bởi không biết mình là ai, mãi mãi sống trong lơ lửng thì còn khổ hơn nhiều, chị sẽ giúp em tìm về với bản chất con người thật của em, ngay bây giờ, ngay khi em đang đứng trước chị và hoàn toàn tỉnh táo. Biết nói gì nhỉ.

Từ đó chị đã nhận ra một sự thật rõ ràng rằng, mình là một người đàn bà có xu hướng thích quan hệ đồng tính nữ, một lesbian đúng nghĩa. Rất khó nói được tâm trạng của chị khi đó, vui buồn lẫn lộn, trước hết là những mặc cảm lo sợ sẽ bị gia đình, người thân, chồng con hay bạn bè phát hiện ra con người thật của chị. Họ sẽ nghĩ gì về chị, hét lên hay nhổ nước bọt, khinh bỉ xa lánh, còn cha mẹ chị nữa, những con người cả đời sống trong luân lý giáo dục con cái này sẽ đau khổ biết chừng nào nếu có một đứa con gái biles như chị. Rồi chồng chị nữa, anh ta yêu chị thật lòng và đâu có lỗi gì trong chuyện này, chính chị là người chủ động nhận lời cầu hôn của anh, đến với anh đến nay lại phụ anh... Chị bị khủng hoảng, thế nhưng bên cạnh đó lại là những cảm giác nhẹ nhõm thanh thản lạ lùng trong lòng. Ừ thì cuối cùng mình cũng đã biết mình là ai, không còn bị đau khổ dằn vặt nữa bởi đã biết mình muốn gì, thích gì và sẽ đi về đâu.

Thế là từ đó chị bí mật tham gia một nhóm chị em lesb thành phố, và có một cuộc sống hai mặt bởi bề ngoài chị vẫn là người đàn bà bình thường sống có chồng con và thỉnh thoảng lại lén lút tìm đến những người như mình để chia sẻ. Tất cả kéo dài cho đến một ngày chị thấy mình không thể chịu nổi cuộc sống hai mặt như thế này, nó làm chị mệt mỏi và căng thẳng về mặt tâm lý, nhiều lúc muốn phát điên lên được. Ngoài ra chị không muốn lừa dối, làm khổ người chồng của mình bởi dù sau thì anh ấy cũng rất yêu chị và chẳng có lỗi gì. Chị muốn sống thật với bản thân, được quyền yêu và lựa chọn tình yêu của mình hơn là cứ sống lén lút, giả dối hai mặt như thế này. Cuối cùng chị đã chọn giải pháp nói thật, nói thẳng cho anh ấy biết. Dĩ nhiên ban đầu chồng chị bị sốc và nghi ngờ chị bị một chứng tâm thần nào đấy, hoặc chị cố tình làm vậy để bỏ anh ta đi theo tiếng gọi nào khác... Chị đã chứng minh và cuối cùng thì anh ấy cũng đành chấp nhận sự thật

phũ phàng. Tất nhiên anh ta cũng nặng nề oán trách chị, cho rằng vì chị mà bây giờ anh ta trở thành trò cười cho thiên hạ nếu ai đó biết rằng anh ta có vợ là một người đàn bà les, rằng chị là một quái thai và đã phá vỡ công danh sự nghiệp của anh ta... Rất sỗ nhục vì bị xúc phạm nhưng chị vẫn cố gắng chấp nhận phần thua thiệt, phần lỗi về mình. Dù sao cũng là những tri thức và xét ra chẳng ai có lỗi trong chuyện này, có chăng là lỗi ở ông trời, hai vợ chồng chị đã thỏa thuận ly dị trong im lặng và không tiết lộ sự thật để bảo vệ tín cho nhau. Thật ra suy cho cùng đến nay thì chị vẫn biết ơn chồng chị, ít nhất thì anh cũng hiểu chị và chấp nhận tha thứ cho chị trong chuyện này, không làm toán lên hoặc rêu rao khắp nơi bêu xấu thì e rằng chị còn khổ hơn nhiều. Hơn nữa, trước cha mẹ chị, anh ta nhận lỗi về phần mình trong chuyện ta vỡ này. Cha mẹ chị là những người theo chủ nghĩa nho giáo sống mực thước, nghiêm cẩn và họ nuôi dạy con cái cũng theo tinh thần ấy. Thời điểm chị và chồng chia tay thì cả cha lẫn mẹ chị đều đang mang bệnh, nội chuyện hôn nhân của chị không hạnh phúc là đều cha mẹ đã có phần đau khổ vì cứ cho rằng mình dạy dỗ con cái không chu đáo cho nên lấy chồng, sống không hạnh phúc, chứ họ đâu có ngờ rằng chuyện hoàn toàn khác. Nếu lúc ấy mà họ lại biết con gái của họ là người đàn bà les thì... Chị không dám nghĩ tới bởi chị biết tính cha mẹ chị, và nếu vì chuyện này mà cha mẹ chị có bị gì thì có lẽ cả đời chị không thể tha thứ ỉn được em ạ. Chúng ta phải hiểu, dù là gay hay les thì cũng là chuyện riêng của chúng ta và không thể vì thế mà sống vô trách nhiệm với gia đình, người thân lẫn những bổn phận trong xã hội được. Gay hay les, một khi chúng ta muốn khẳng định vị trí, chỗ đứng và đòi hỏi có sự tôn trọng của xã hội cũng như mọi người đối với chúng ta, thì trước hết chúng ta phải chứng minh được bổn phận, trách nhiệm của mình đối với xã hội trước đã.

Kiều Thu im lặng một lúc rồi nói khẽ:

- Em là người đầu tiên chị kể chuyện này.

- Nhưng tại sao chị lại kể chuyện ấy với em, vì sự tin cậy của tình bạn hay vì lý do gì khác? Yên Thảo, đột ngột hỏi ngược lại.

- Chị không mong gì cả mà chỉ mong em hiểu chị thôi. Chị cần một người bạn đúng nghĩa, hiểu để chia sẻ với chị, - Kiều Thu thở dài.

Yên Thảo trầm ngâm nhìn ra ngoài đường. Đã có nhiều năm sống, làm việc ở Pháp nên nàng không lạ gì chuyện tự do lựa chọn sở thích trong quan hệ tình dục của người phương Tây. Theo nàng biết thì, quan niệm tình dục của bạn bè nàng bên ấy thường đánh giá theo 3 xu hướng, đó là xu hướng tình dục với người cùng giới (gồm gay, les), khác giới gồm người bình thường với người bình thường (straight) và cả hai giới tức tình dục lưỡng tính (bisexuality). Hành vi tính dục không là sự lựa chọn có ý thức mà con người có thể tùy ý thay đổi được, nó cũng không phải là một loại bệnh về tinh thần cũng như không thuộc những vấn đề về cảm xúc và xã hội. Do vậy không có lý do gì để biến một con người có xu hướng tình dục đồng giới (gay hay les kể cả bisexuality) trở thành một người có hành vi tính dục khác giới như mọi người vẫn tuyên truyền, mong đợi và, nhiều nhà tâm lý học hiện đại còn chứng minh rằng, việc thay đổi một xu hướng tình dục không hề đem lại hiệu quả như mọi người nghĩ mà thậm chí có hại nhiều hơn có lợi, bởi việc thay đổi này còn được hiểu là cả một sự thay đổi về cảm xúc, cảm nhận bản thân giới tính của chính con người ấy.

Có một kỷ niệm buồn về một tình yêu đồng tính đã làm cho Yên Thảo nhớ mãi, thậm chí là nàng khâm phục mối tình ấy và không hiểu sao trong đáy sâu tâm hồn mình nàng lại ao ước nếu giả như có một tình yêu như thế thì nàng sẵn sàng sống chết hết mình cho tình yêu ấy.

Sau khi tốt nghiệp lấy bằng Master xong, Yên Thảo được cấp học bổng làm tiếp luận án tiến sĩ và nàng cũng tìm được một việc bán thời gian tại Viện nghiên cứu Cơ học Pháp. Phụ trách phòng thí nghiệm của Viện nơi Yên Thảo làm việc là một phụ nữ người Anh đứng tuổi có tên Grazia Deladda, thật ra bà ấy vốn là người nước Ý nhưng đã sang Pháp sống từ nhỏ. Đó là người đàn bà trầm lặng, ít nói với vẻ mặt khắc khổ và một dáng người to đậm nhưng đi lại rất nhẹ nhàng. Mis. Deladda là người nghiêm nghị, cẩn thận đến kỹ lưỡng trong công việc nên nhân viên trong phòng rất ngán bà, Yên Thảo dĩ nhiên cũng vậy. Cũng tình cờ phòng làm việc của Yên Thảo sát phòng làm việc của bà nên thỉnh thoảng nàng được nghe sếp của mình nói chuyện qua điện thoại với ai đó bằng một giọng nói cực kỳ dịu dàng, âu yếm trong điện thoại và, nàng hiểu rằng bà ấy đang nói chuyện với người yêu. Bởi chỉ có với người yêu thì mới có thể có những âm thanh dịu ngọt triu mến ấy. Khi đó Yên Thảo rất tò mò và nàng không thể tưởng tượng ra nổi một người đàn bà khô khan Deladda mà lại có thể yêu được và người yêu của bà là ai, tuy chưa gặp mặt nhưng cứ nghe giọng nói

của bà qua điện thoại với người kia thì nàng hiểu rằng bà yêu, yêu lắm. Khi nghe nàng bày tỏ điều này, vài nhân viên trong phòng chỉ nhìn nàng cười cười ý nhị nhưng lắc đầu từ chối câu hỏi của nàng rằng người yêu của Deladda là ai. Cho đến một lần làm việc về khuya, từ thang máy ra đến cổng thì bất ngờ Yên Thảo bắt gặp một người phụ nữ trẻ tuổi đang âu yếm ôm hôn Deladda một cách rất tình tứ trước khi cùng vào xe ô tô. Yên Thảo trở mặt nhìn và bị sốc. Sáng hôm sau bất ngờ Deladda cho gọi Yên Thảo vào phòng làm việc, nhìn nàng và hỏi: “Chắc hôm qua cô đã thấy?”, Yên Thảo bối rối thanh minh là mình không cố ý, Deladda cười cởi mở, “tôi là người đàn bà đồng tính nữ, lesbian và chuyện này ở đây ai cũng biết. Người phụ nữ hôm qua cô đã thấy, đó là Pearl Morrison, vợ tôi”. Deladda nhắc chữ vợ một cách đầy âu yếm tự hào. Bà ta cho biết họ chung sống với nhau đến nay đã được mười mấy năm rồi và rất hạnh phúc. Rất nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu Yên Thảo nhưng nàng cố ý nói rằng không có gì rồi rút lui. Sau đó nhiều ngày dần dần Yên Thảo cũng biết thêm được những mối quan hệ giữa Deladda với người phụ nữ kia, Deladda tương tá cao lớn, giọng nói ồ ề, cử chỉ mạnh mẽ trong khi P.Morrison mềm mại nữ tính, khỏi phải nói cũng hiểu vai trò ai là vợ chồng trong mối quan hệ đồng tính này. Ở viện này ai cũng biết và mọi người tôn trọng quyền lựa chọn của họ. Một thời gian sau, Yên Thảo dần thân với Deladda hơn và nàng cũng hiểu tình cảm của hai con người này nhiều hơn. Pearl Morrison là người Mỹ, và từng là học trò của Deladda, khi bà qua đây giảng dạy cách đây gần hai mươi năm trước, họ gặp nhau yêu nhau liền. Tuy nhiên về phía P.Morrison gặp nhiều trắc trở phản đối từ phía gia đình. Cứ y như phim, đến đúng ngày cưới chồng thì P.Morrison đã tuyên bố hủy hôn lễ, cho biết mình là người đồng tính và thu xếp công việc, bay sang Anh để sống với Deladda, đến nay họ đã có hơn mười năm hạnh phúc. Trong cuộc tình ấy cũng có những lúc hiểu lầm, tranh cãi, buồn phiền, thậm chí là từng chia tay nhau nhưng tất cả rồi vẫn gắn kết họ lại với nhau, tất cả chỉ vì hai chữ tình yêu. Sau này khi chuyển sang làm việc nơi khác nhưng Yên Thảo vẫn giữ liên lạc với Deladda và thỉnh thoảng cùng bà và người bạn của bà đi uống trà hoặc ăn tối đâu đó. Cho đến cách đây mấy năm, một lần Deladda gặp Yên Thảo về mặt bờ phờ và cho biết P.Morrison bị ung thư, thời gian của P.Morrison sắp hết. Yên Thảo nghe bàng hoàng. Khi P.Morrison trở bệnh nặng, mặc dù còn cơ hội thắng tiến nữa nhưng Deladda vẫn xin nghỉ việc để vào bệnh viện chăm sóc P.Morrison bởi không có ý tá hay hộ lý nào của bệnh viện có thể phục vụ được, P.Morrison hay khóc lóc, sợ hãi... mê thì thôi nhưng tỉnh thì liên tục hỏi Deladda đâu và chỉ khi có Deladda bên cạnh thì chịu ăn uống, ngủ.

“P.Morrison đã đi rồi, đi một cách bình yên trong hạnh phúc bởi những giây phút cuối cùng luôn có tôi bên nàng. Có lẽ chỉ có tôi khira đi mới cô đơn thôi”. Tiếng của Deladda trong máy điện thoại báo tin buồn nghe cứ xa vời vợi. Yên Thảo vội vã đến chia buồn. Tại nghĩa trang, trong bộ đồ đen, Deladda cô đơn đứng một mình với bó hoa trắng trên tay đợi Yên Thảo đến, bà siết tay nàng nói lời cảm ơn vì đã đến chia buồn. Khi nghe Yên Thảo hỏi từ nay bà sẽ sống như thế nào, Deladda trả lời bà được chính phủ trả lương hưu sau hơn ba mươi năm phục vụ, với số tiền ấy bà đủ sống đến cuối đời. “Từ đây mỗi chiều tôi sẽ đến đây đọc sách cho nàng nghe và vào trại trẻ tể bần, nơi nàng làm việc trước kia, làm nốt những công việc còn lại dở dang của nàng, tất cả chỉ thế thôi, cuộc đời tôi hết ý nghĩa rồi”. Yên Thảo rất muốn hỏi bà rằng, thật ra mối tình đồng tính của bà là gì, nó hạnh phúc thật không? Dường như hiểu những điều nàng nghĩ trong đầu, người đàn bà nở nụ cười buồn, hãy yêu đi em ạ, tình yêu dù nó mang màu sắc gì và là tình yêu gì, đồng tính hay dị tính thì một khi yêu, yêu bằng cả trái tim mình thì em sẽ cảm nhận được hạnh phúc của nó. Nói nhiều thành ra nói thừa, nhưng tôi muốn nói với em, trong tình yêu thì tình yêu đồng tính luôn mang một sắc thái riêng biệt của hạnh phúc. Có đau đớn và có hạnh phúc trong sự đau đớn ấy, mãi mãi là vậy.

- Chị ạ, nhìn người đàn bà đứng lặng lẽ một mình giữa rừng thánh giá chập chùng trong khu nghĩa trang, chiều chậm xuống, từng bông tuyết rơi nhẹ nhẹ trắng xóa, vắng đâu đây tiếng chuông nhà thờ vời vợi, em đã bật khóc.

“Tôi không cô đơn, tôi không buồn, cuộc đời tôi là của tôi và tôi hạnh phúc vì tìm về được chính bản chất thật của mình, tôi hạnh phúc vì tôi tìm được tình yêu của tôi”. Đây là những lời nói cuối cùng của Deladda khi chia tay tiễn em về Việt Nam. Nhiều năm nay em luôn bị ám ảnh về mối tình đồng tính ấy. Thậm chí sau này em còn ao ước giá như mình có được một mối tình như vậy, đối với em bây giờ dù là tình yêu đồng tính hay dị tính đều không quan trọng. Đúng như Deladda nói, quan trọng là yêu và được yêu, sống hạnh phúc thì phân biệt đồng tính hay dị tính làm gì hả chị.

Nhìn ánh mắt mơ màng của Yên Thảo khi nói, Kiều Thum mỉm cười. Vuốt ve bờ vai tròn nàng thì thầm, chị sẽ giới thiệu với em một nơi này, sẽ có rất nhiều điều đặc biệt và hy vọng qua đây biết đâu sẽ giúp tìm được những điều em muốn.

QUÁN CÀ PHÊ “QUỲNH HƯƠNG” – CU LẠC BỘ GIRL FRIEND

Quán nằm sâu trong một hẻm nhỏ trên đường Hồ VănHuê, đây là một quán cà phê kinh doanh theo mô hình sân – vườn – ao cá có thảhoa sen, hoa súng, một khung cảnh yên tĩnh, thanh tịnh kiểu đồng quê dân dã. Vithế, chỉ sau một thời gian ngắn mở cửa thì quán khá đông khách. Nhiều nhất lànhững cặp tình nhân muốn trốn thế giới ồn ào hỗn tạp bên ngoài của thành phốvào đây để tìm một chút gì hương đồng gió nội mà thì thầm tình tự.

Tuy nhiên quán có một điều đặc biệt mà ít ai có thểbiết đến nếu như không phải là người sành điệu, hay nói đúng hơn phải là ngườitrong giới mới biết: đây là nơi sinh hoạt của một nhóm chị em trong cộng đồnggiới lesbian (đồng tính nữ, thường được gọi tắt là les) của thành phố. “QuỳnhHương” không hẳn là nơi sinh hoạt nhận nhạo cho tất cả giới les và ai muốn tớicũng được. Nơi này chỉ dành đón tiếp những lady, tức những quý bà, những conngười danh giá, có ăn học đàng hoàng, có vị trí, danh tiếng trong xã hội, thậmchí là nhiều tiền. Tất cả bọn họ cùng có một đam mê là chỉ yêu người cùng giới tính với mình. Họ mong muốn tìm và được làm bạn tình của nhau, vì thế mà họ tìmđến nhau để tâm sự, chia sẻ những điều thầm kín mà những gã đàn ông “vô tích sự”– theo lời của Kiều Thu – chẳng bao giờ có thể hiểu nổi, biết nổi.

Thế gian bên ngoài, chấp làm quái gì ệt.

Với những con số thống kê chưa được chắc chắn lắm củamột vài tổ chức nước ngoài đã tiến hành điều tra trong thời gian qua thì ở ViệtNam có khoảng 1 -2 % trong tổng số dân số là những người đồng tính luyến ái nóichung, trong đó đồng tính nam (gay) khoảng 2 -3% (?) và nữ giới (les) khoảng1-2% (?). Đây là con số những người đồng tính thật sự, là những con người đấtrưởng thành về cả thể xác lẫn tâm lý nhưng có những nỗi đam mê mãnh liệt vớingười cùng giới, tất nhiên không phải chỉ có tình dục mà còn bao hàm cả yếu tố tình cảm trong đó nữa. Thật ra với hơn tám mươi triệu dân số thì rất khó có thể xác định được con số thật ở Việt Nam có bao nhiêu phần trăm người đồng tính luyến ái bởi hiếm có người nào chịu thừa nhận sở thích tình dục thật của mình, nhấtlà với những người đồng tính lại luôn sống trong tâm trạng sợ bị xã hội khinhghét lên án ruồng bỏ. Về bề ngoài xù xì của một phụ nữ nào đó nhìn rất giốngles lẫn vẻ bóng bẩy của một người đàn ông nào đó nhìn rất giống gay, thế nhưngtất cả những biểu hiện bề ngoài ấy không khẳng định được rằng đây là những biểuhiện đặc trưng của người đồng tính luyến ái thật. “Hãy đánh giá và nhận xét vềngười đồng tính phải từ bề sâu bên trong tâm hồn của một con người”, được sỹ KiềuThu đã trao đổi với thạc sỹ Yên Thảo như vậy trước khi đưa nàng đến giới thiệu làm quen với câu lạc bộ Girl Friend của nhóm chị em les tại quán cà phê QuỳnhHương, mà nàng và một người bạn bỏ vốn làm chủ.

7. Chương 7

Út oi.... Út... à...

Sáng ra soi mặt trong gương, Hoàng Yến la lên chóilối, hốt hoảng khi phát hiện trên má của mình xuất hiện mấy cái mụn đầu đen.Hàng tuần Yến vẫn cẩn thận làm mặt nạ cà chua ba ngày một lần, ngoài ra còn làm mặt nạ mật ong với chanh, chưa kể là hàng ngày dùng sữa rửa mặt của Châu de msang, thế mà không hiểu sao mấy đầu mụn chết tiệt vẫn xuất hiện.. Cô bé lo quá.

Nghe tiếng cháu gái la choe chõe, cô Út đang ngồingoài quầy hàng lật đật đi vào, nhìn Yến đang dùng tay che nhẹ cái mụn, từ phíasau quàng tay qua cổ cô cháu gái, cô Út cười nhẹ.

- Làm gì mà sợ dữ vậy, quay lại cô Út coi nào.

Chăm chú ngắm nghía mấy chân mụn ly ti, cô Út lắc đầu.

- Gì đâu mà con cuống lên vậy.

- Ngày nào con cũng vệ sinh cẩn thận, vậy mà sao....

- Mụn đầu đen (black head) này chỉ là trứng cá chưa nhiễm trùng, không để lại di hại gì đâu, con đừng lo. Chắc là tại mấy bữa con thức khuya học bài thi nên căng thẳng đầu óc, stress nên nó mọc thôi. Nào ngồi ngay ngắn để Út mát xa mặt cho con nào.

Từ từ đưa tay lên trán Hoàng Yến, nhắc Yến cẩn thận chặc hai hàm răng lại, cô Út dùng tay day day rồi vuốt nhẹ ra sau thái dương và sau đó bóp hai cánh mũi theo vòng tròn từ giữa sống mũi, sang chân mày rồi theo vòng cung chân mày.

Vừa làm cô Út vừa giảng giải.

Phương pháp này gồm hai loại động tác: bảy động tác mát xa mặt và bốn động tác thể dục. Ngoài việc làm sạch da bằng các loại kem dưỡng ban đêm, loại chiết suất từ phơi, mô hoặc thảo dược... thì còn cần kèm theo các động tác thể dục để làm săn cơ mặt. Tập thể dục ật và cổ tức là các cơ này vận động, sẽ làm cho cơ mặt chắc, mạnh. Chăm sóc da như vậy dứt khoát sẽ ngừa hữu hiệu các nếp nhăn, mụn...

Hoàng Yến đưa tay che miệng ngáp dài, ngoẹo đầu dựa vào cô Út thì thầm.

- Con buồn ngủ quá à. Rồi như sức tỉnh, ngạc nhiên Yến nói to – Út nè sao Út rành ba cái vụ này quá vậy, con thấy Út có làm ỉn bao giờ đâu?

Ngày hôm đó cô Út lập tức điều chỉnh chế độ ăn uống của Hoàng Yến lại, cô tăng cường mua thêm trái cây cho Yến ăn, riêng táo cô mua hẳn 2 kg. Cô bảo, ăn táo nhiều vitamin E, giàu dinh dưỡng, kéo dài tuổi trẻ, làm căng da. Ngoài ra cô còn nghiên cứu chuyển chế độ làm mặt nạ cho Yến, thay bằng dưa leo xay nát trộn lẫn sữa chua, rồi phơi sương để thoa mặt... Không những với Yến, cả Châu khi lò mò qua nhà ngủ, cô bắt làm theo luôn. Cô hạn chế không cho hai đứa dùng mấy chai sữa rửa mặt, có vẻ như cô không tin nhiệm những mỹ phẩm hóa học của Châu vẫn đem đến xài chung cùng Yến “hóa phẩm thì hại nhiều hơn là lợi cho da, nhất là ở tuổi mới lớn như hai đứa” – cô khẳng định chắc nịch.

Sáng sớm hôm sau, chờ hai đứa vệ sinh xong đang lò dò ra sửa soạn chuẩn bị đi học thì cô đã dúi vào tay Yến lẫn Châu hai ly nước đen ngòm, mùi khó ngửi và ra lệnh.

- Hai đứa uống đi!

Nhìn ly nước đen, Yến la lên.

- Út ơi, nước gì vậy?

- Nước mát đó.

- Nhìn ghê quá!

Hoàng Châu gật đầu đồng tình cái rụp, vậy là nghe máng.

- Hai đứa bây thiệt là... nước này là nước trái cây rất nhiều vitamin, Út là cho tụi bây uống để mát da đó.

- Trời ơi là trời!

Hai đứa nhăn như khỉ, lẽ lưỡi ráng uống cho bằng hết hai ly nước mát do cô Út chế và cũng chẳng hiểu nó được cô chế biến bằng những thứ trái cây rau quả gì. Khi lên lớp, Châu xoa bụng, thì thầm, lờ “tào tháo rượt” thì chết, mau quá chẳng có gì cả, chỉ có điều từ đó đến trưa cứ thấy người ngái ngái làm sao. Trưa khi nghe Yến thông báo kết quả tác dụng thứ nước thần của cô, cô Út ngăn người suy nghĩ rất lâu và khi Yến ngủ dậy chuẩn bị đi học thì vẫn còn thấy cô Út đeo kính, dò dẫm trên cuốn cẩm nang thuốc sức khỏe. Chắc cô đang dự tính tìm cách pha chế thứ nước mới cho hai đứa.

Nghe Yến kể lại, Châu le lưỡi, thì thầm, chết tui mình rồi Yến ơi.

Nhà này có mình cô Út và hai đứa cháu gái cưng là Yến và Châu, nên cả hai trở thành đối tượng chăm sóc của cô Út. Cô quan tâm đến hai đứa một cách chi ly cẩn thận, đôi lúc rất là cổ hủ, xét nét như một bà già lỗi thời. Nhiều lúc cô làm cho cả hai đứa thấy ngột ngạt, nhất là đang tuổi xuân phơi phới ham học mà cũng ham chơi. Nhưng rồi hai đứa cũng hiểu rằng tất cả chẳng qua là cô Út thương thật tình mong muốn cho chúng nên người chứ chẳng phải khó khăn quá để làm gì. Riết rồi đôi bên cũng chịu nhau, sống với nhau hơn năm năm trời. Giờ thì Yến trở nên quá thân thiết với cô Út, đi đâu xa cô mấy ngày là thấy nhớ và chỉ muốn bay vù về ngay với cô. Được vùi đầu vào mái tóc dày thơm ngát mùi hương như của cô, để nghe cô máng

yêu và gãi lưng, âu ơ ru ngủ mỗi khi cô bé khó ngủ. Mà Châu cũng vậy, tuy chẳng phải là cháu ruột của cô Út nhưng lại là bạn thân của Yến nên cũng hưởng tình yêu thương của cô san sẻ đều cho hai đứa. Nhiều lúc Châu chẳng muốn về nhà, học xong là chạy ngay qua nhà cô Út để ăn cơm, ngủ nghỉ bên ấy cho dù nhà cha mẹ Châu cuộc sống vật chất có phần nhỉnh hơn bên này. Riết rồi cha mẹ Châu cũng quen, bữa nào không thấy con gái về, điện thoại là y như rằng biết Châu đang ở bên nhà cô Út với Yến. Biết cô là người đàn bà mực thước, đứng đắn đáng tin cậy nên cha mẹ Châu rất yên tâm.

Ăn mặc, ngủ nghỉ... sau này Yến phó thác hết cho cô Út đến nỗi má phải than, cô Út nhà mình thương con Yến quá, coi chừng nó sanh tật thư ả xem. Chẳng là có lần đến thì má phát hiện cô Út đang ngồi cặm cụi giặt bằng tay mấy cái áo mỏng cho Yến rồi có lần thì đang nấu ăn..., má gọi Yến về la quá trời. Đâu có phải là Yến lười tới cỡ đó, hành tội cô Út đâu, cô cứ giành làm đấy chứ, Út bảo, ở nhà một mình chỉ loay hoay quanh đi quẩn lại nhiều lúc cũng buồn chân buồn tay, nên kiếm việc làm cho đỡ buồn.

Quả thật là đến giờ thì trong nhà Yến cho đến các chú ai cũng nhận thấy rằng cô Út ngày càng đổi tính thật, ít nói và trở nên lặng lẽ, hiền hơn ngày xưa rất nhiều. Ngay cả những khi có đám giỗ hay có việc gì phải tập trung cả nhà, đám con cháu thoải mái la hét. Xem ra thì bây giờ chẳng đứa nào sợ bà cô già khó tính này nữa mà còn lại thương nhiều nữa là khác. Chẳng hiểu sao hồi xưa cô khó thể mà sao nay lại dễ thế, hau nhờ Yến có phép lại “cải tạo” gì chẳng?

Sau khi cô Út xin nghỉ mất sức sớm vì sức khỏe không đảm bảo cho công việc, cô chỉ ở nhà, chẳng biết làm gì thêm, bệnh tật thì vẫn rề. Cũng cả mấy năm liền như vậy, cho đến khi khu chung cư phía trước xây xong, người dân về ở rất đông. Các bà chị dâu cố vấn cô sử dụng khoảnh đất nhỏ phía trước mặt tiền nhà. cô Út đã quyết định mở một quầy tạp hóa, buôn bán gọi là cho vui. Căn nhà từ đường của dòng họ rộng lớn mà hai phần ba mặt tiền trên đường Trần Quang Khải được cho công ty Mắt kính Sài Gòn thuê mở cửa hàng, trả tháng hơn cả ngàn đô. Vì là nhà của ba Yến, hương hỏa của ông nội để lại, nên cô Út chỉ giữ lại một nửa tiền thuê nhà, còn một nửa đem qua đưa cho ba má Hoàng Yến phụ thêm để nuôi mấy anh em ăn học. Với số tiền còn lại ấy dư cho cô cô Út sống, chưa kể những thu nhập thêm của cô khi đi làm giành dụm được, nên khi Yến về ở chung, ba má có đặt vấn đề gửi tiền cho cô thì cô Út từ chối, thậm chí còn giận anh chị vì rằng sao khách sáo quá, Yến ăn uống có bao nhiêu đâu mà tiền bạc làm gì ệt.

Phận con gái ở cùng cha mẹ

Lòng phải chăm học khéo học khôn

Mai một xuất giá hồi môn

Phận bồ liễu trong như ngọc

Khéo là khéo bánh trong như ngọc...

- Đây là Gia huấn ca, mà trong đó đức hạnh của người con gái là tiêu chuẩn hàng đầu, cần thiết phải có đó con à.

- Út ơi xưa rồi.

- Nói vậy không hà. Công – dung – ngôn – hạnh, phụ nữ thời nào cũng cần phải có. Mai một lớn lấy chồng, con sẽ biết.

Cô Út vẫn thường thủ thỉ với Yến là cô đã để dành được một số tiền kha khá, mai một Yến lấy chồng thì sẽ cho riêng làm của hồi môn. Yến ré lên, con không lấy chồng đâu, con ở với Út suốt đời. Tầm bậy tầm bạ, con gái lớn phải lấy chồng chứ. Thế như Út thì sao? Cô bé lờ lờ, cô Út cười buồn, ở chuyện của Út xưa rồi, bây giờ con phải khác, đừng như Út, khổ lắm à. Con xin lỗi Út nhe, Yến hồi hận rơm rớm nước mắt. Ôm đứa cháu cưng vào lòng, cô Út cười hiền hậu, gì đâu mà xin lỗi, là Út nói vậy thôi chứ trách con hồi nào. Muốn cho Út vui, không giận thì phải học thiệt giỏi nè, ra trường đi làm kiếm tiền về nuôi Út nè, rồi lấy chồng có cháu cho Út bông nè... thôi không nói chuyện với Út nữa, Yến cười hăng hắt chạy ra ngoài. Ánh mắt cô Út nhìn theo âu yếm. Cô lắc đầu, Yến bao giờ chẳng vậy. Mới khóc đó là cười được ngay, con bé thật là hồn nhiên.

Một cửa hàng tạp hóa bề bộn với vô thiên lủng lủng hàng hóa và những đồng tiền nhỏ mua qua bán lại, lời lãi chẳng bao nhiêu nhưng lại làm cho cô Út tất bật suốt ngày. Công việc đã làm cho cô vui và bận rộn.

ít hẳn, dạo này nhìn cô Út có vẻ tươi trẻ hơn trước, khi nghe Yến nhận xét thì bị cô Út lườm ột cái dài đến cả cây số. Thế nhưng nhìn gò má hồng đỏhây lên của cô Út thì Yến biết rằng cô Út mình đang vui. Hay Út bắt đầu yêu ainhỉ, nhưng mà ngó quanh ngó quất có thấy ai đâu. Hay là ông già Tư tổ trưởng vộmắt mấy năm nay, hay là cái chú thợ sửa khóa hay qua nhà chơi, hay là... Ngộ thiệtđó, lần này thì Yến chả đại gì đem những thay đổi này về nói cho ba má biết. Lầntrước bị cả nhà giấu một lần đến giờ vẫn còn tức. Nhưng mà không nói với ai đượcthì tức chết. Suy đi tính lại Yến quyết định sẽ tiết lộ bí mật động trời nàycho cô bạn thân Hoàng Châu biết, chắc nó sẽ bị sốc, Yến thích chí khi tưởng tượngra mắt chữa o mồm chữ a của nó khi biết tin. Hi ... hi...

8. Chương 8

Nơi làm việc của bác sỹ Hương Trang nhìn thật ấn tượng.Đây vốn là một biệt thự cũ được sang sửa lại thành một khu chuyên dành cho chiêm thư giãn và làm đẹp. Căn phòng của Hương Trang hết sức hiện đại và sang trọng,lại có cả cây tươi trong phòng nữa. Hình như tất cả đồ vật trong căn phòng nàyđềusáng bóng như chính chủ nhân của nó. Hương Trang là người đàn bà có khuôn mặt đẹp,khó đoán nổi tuổi tác. Từng nét lông mày lần hàng mi đen rợp, đuôi mắt cho đếnkhóe môi, tất cả đều được chăm sóc cẩn thận, kỹ lưỡng, dường như để quảng cáocho chính chủ nhân của nó là một nhà giải phẩm thẩm mỹ khá danh tiếng của thànhphố. Thuộc típ người thành đạt và lại làm nghề thẩm mỹ nên Hương Trang rất biếttrân trọng bản thân, biết làm đẹp ình. Mái tóc, trang phục, đôi giày đi dướiichân, mỹ phẩm... đều được Hương Trang chọn lọc kỹ càng và sử dụng thích hợp tùytheo từng hoàn cảnh nhất định. Chỉ nhìn lướt qua Yến Thảo cũng đoán ngay được rằngmỗi ngày ít nhất Hương Trang cũng phải bỏ ra vài tiếng chăm sóc tỉ mỉ bản thânminh. Được biết Hương Trang đã tốt nghiệp giải phẫu thẩm mỹ tại Mỹ và có thờigian hành nghề bên ấy khá lâu trước khi chuyển hẳn về Việt Nam mở thẩm mỹ việnvà tổ chức các lớp dạy về thẩm mỹ, làm đẹp cho nữ giới. Người đàn bà này có đôi lần được báo chí lần ti vi mời phát biểu về những bí quyết làm đẹp cho phụ nữ.Đây là những lời thì thầm đầy ngưỡng mộ của Kiều Thu khi giới thiệu về bác sỹHương Trang với Yến Thảo.

Khi hai người bước vào phòng làm việc riêng của bác sỹ Hương Trang, sau cái choàng tay thân mật, chẳng khách khí, bằng một thái độthân tình. Hương Trang liền kéo Kiều Thu lại sát mình, cầm lấy một cái kính lúpsoi sát mặt Kiều Thu.

Nàng cầu nhàu với người bạn gái thân.

- Bỏ có biết rằng, với một người đàn bà thì câu nói“nhất dáng nhì da” luôn đúng hay không?

Kiều Thu cười cười không trả lời.

Dùng tay miết nhẹ lên gò má Kiều Thu, Hương Trangnói tiếp.

- Đối với đàn bà thì làn da là một tài sản quý giáên cần phải biết giữ gìn và chăm sóc nó, và phải chăm sóc cả đời. Và đối vớinhững người tuổi trên 40 như chúng tathì ngoài việc dùng kem dưỡng da ban đêmvà các chất giàu vitamin thì bắt đầu phải dùng các loại kem phục hồi da mặt, cầmvà cổ, nhất là chung quanh mắt thì dùng kem chống nhăn nhiều hơn... Mấy lọ kemhôm trước đưa bỏ chắc không xài phải không?

Yến Thảo có cảm giác Hương Trang nói những điều nàylà để gây ấn tượng ình.

- Sao bỏ biết? - Kiều Thu hỏi vẻ ngạc nhiên. HươngTrang lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng.

- Nhìn mặt bỏ biết liền à.

Kiều Thu gật đầu thừa nhận. Cách đây mấy tháng,Hương Trang đã cảnh báo da mặt của nàng dạo này có dấu hiệu bị sạm và cần thậnghỉ ra giấy cả một chương trình săn sóc da lẫn tên các loại mỹ phẩm bảo vệ.

- Lu bu quá bỏ ơi, vả lại có mấy hợp đồng lớn đangvào giai đoạn cuối nên tui bữa xài bữa không, rồi quên bằng luôn.

Hương Trang nhăn mặt, nói thêm một thôi về tác hại của việc săn sóc sắc đẹp nữa vời. “Thôi, lộn xộn lần này là lần cuối nha Kiều Thu. Tiếp Yên Thảo xong tôi sẽ lại làm riêng cho bồ chương trình khác, kéo tôi bị trách là chuyên gia thẩm mỹ mà lại để ặt mũi bồ như vậy”.

Yên Thảo nhìn bác sỹ Hương Trang, thầm nghĩ, khó ai có thể ngờ rằng người đàn bà hấp dẫn đường này lại có thể là một les, không những vậy mà Kiều Thu còn khúc khích cười giới thiệu cho Yên Thảo biết rằng, bà ta còn là một trong những “trùm” les nữ là khác.

Cử chỉ mạnh bạo, dứt khoát và mạnh mẽ biểu hiện sự thành đạt của một người đàn bà quyền uy, và cũng biểu hiện giới tính les rất rõ, bác sỹ Hương Trang siết chặt tay Yên Thảo. Cái siết chặt mạnh mẽ phảng phất nam tính làm cho Yên Thảo bỗng rung mình vì cảm thấy hơi mất tự chủ. Kéo Yên Thảo lại ghế và nhí Kiều Thu nở nụ cười tình tứ, Hương Trang mời cả hai uống nước. Trước khi dẫn Yên Thảo đến đây thì Kiều Thu đã cho Hương Trang biết sơ qua về nghề nghiệp, bản thân và đặc biệt sự dẫn thân mang tính “ngưỡng cửa” của Yên Thảo để cho Hương Trang biết, tư vấn.

Tách, chiếc bật lửa zippo bằng đồng có nạm đá thật đẹp, nhàoang lên nhá lửa. Mùi xì gà thơm đậm lan tỏa trong căn phòng máy lạnh. Chiabao thuốc, Hương Trang mời, Yên Thảo lắc đầu.

Nheo đôi mắt đen kẻ chì đầy bí ẩn, Hương Trang nhếch mép.

- Anh không nghĩ rằng một người có mười mấy năm ở nước ngoài như em lại không biết hút thuốc.

Cách xưng hô nghe kỳ kỳ, nghe hơi chướng tai thể nào ấy nhưng Hương Trang lại nói rất tự nhiên. Đây là cách xưng hô quen thuộc trong giới les với sự phân chia vai trò nam, nữ giữa một cặp les với nhau.

- Biết... Yên Thảo cười nhẹ, - nhưng em bỏ lâu rồi, cũng là chiều ý cha mẹ.

- Sao lần này không thử lại một điếu hả em? Kiều Thu cười khanh khách. Nhìn nụ cười khoe hàm răng trắng muốt đều đặn của người đàn bà tuổi hơn bốn lăm này mới hấp dẫn làm sao. Và chẳng biết là ma xui quỷ khiến thế nào mà Yên Thảo cũng tự động làm một điếu xì gà. Rít vợi một hơi, nàng nhắm mắt, ho sặc sụa, gu này mạnh quá chịu không nổi.

Đẩy tới trước mặt nàng ly rượu mạnh. Hương Trang ân cần.

- Anh đổi thuốc cho em nhé.

- Dạ.

Căn phòng im lặng, mát lạnh, nghe rõ tiếng piano thánh thót từ chiếc loa được giấu kính trên trần nhà. Toàn thân rơi vào trạng thái lâng lâng, chưa bao giờ Yên Thảo thấy thoải mái như vậy, một cảm giác dễ chịu vô cùng, khó có thể tả bằng lời.

Không biết có nên kết luận rằng là les thì hút thuốc và uống rượu như điên không, nhất là đối với những les SB (softbucht), phụ nữ Việt thì đa phần là không. Người phụ nữ bình thường nào cũng cho rằng người đàn ông không biết hút thuốc và uống rượu là những người trung hậu, thật thà và nếu có lấy được gã chồng nào như thế thì đi đâu cũng hãnh diện khoe toáng lên. Nhưng thật ra nếu chỉ đánh giá dựa vào bề ngoài như thế thì quả là những người quá đơn giản, đầu óc bảo thủ và thường lầm lẫn giữa hiện tượng và bản chất. Cầm điếu thuốc trên tay, Yên Thảo cho biết, trong xã hội phương tây mà nàng nhiều năm từng sống thì họ không đặt nặng quan điểm đàn ông hay đàn bà có quyền hay không có quyền, tốt hay xấu trong chuyện hút thuốc hay uống rượu cả. Họ chỉ rất quan tâm đến việc bảo vệ sức khỏe cộng đồng thông qua việc khuyến cáo cho đến cấm hẳn hút thuốc ở nơi công cộng. Cũng như với rượu mạnh, phải khoan vào những nhà hàng, quán bar và độ tuổi công dân nhất định mới được dùng. Kiều Thu cười, nhận xét, chuyện đàn ông uống rượu hay hút thuốc thì chẳng liên quan gì đến tính trung hậu hay thật thà cả, và chúng ta cũng thế, chị biết xì thuốc và rượu, nhưng chị vẫn đang hoang, phải không nào. Thế nhưng nàng cũng thừa nhận rằng, để chứng minh sức mạnh “nam tính” của mình một số les SB luôn coi việc dùng rượu và thuốc lá là một tính cách đặc trưng cần phải phát huy, có cô cố tập nhậu bằng được, đến nổi ói mặt xanh mặt vàng mà vẫn “dô, dô...”. Hương Trang và Yên Thảo phá lên cười.

Bàn tay mềm mại của Hương Trang từ từ vuốt nhẹ vờ vai tròn của Yên Thảo làm cho nàng có những cảm giác gai gai. Thú thật là nàng vẫn không thấy thích lắm bởi trước giờ trong đời sống tình dục của mình nàng chỉ có những quan hệ nam nữ bình thường. Vì thế rất khó để chấp nhận ột người cùng giới đụng chạm vào

người, nhất là việc này mang đậm ý nghĩa của tình dục đồng tính. Gai ốc nổi theo từng ngón tay của Hương Trang lướt qua người.

Dường như hiểu thấu những ý nghĩa trong đầu nàng, Hương Trang mỉm cười và đổi cách xưng hô để cho Yên Thảo thấy dễ chịu. Có lẽ nàng ta biết rằng, dù có thể là Yên Thảo chấp nhận chuyện đồng tính nhưng không có nghĩa là nàng nhanh chóng chấp nhận tất cả từ chuyện quan hệ giới tính cho đến kiểu cách xưng hô. Là một les già đời từng trải lần lóc gần hết các góc trời từ nước Mỹ về Việt Nam, chung đụng với đủ hạng thứ les trẻ già, u Á khác nhau... tất cả đã cho Hương Trang những hiểu biết về les, có thể nói, nàng xứng đáng là một chuyên gia đúng nghĩa về les. Nên không phải ngẫu nhiên nàng lại về Việt Nam chỉ để mở thẩm mỹ viện làm đẹp, mà còn vì nhiều mục đích khác. Chính vì vậy, dù Yên Thảo không tỏ vẻ phản ứng mạnh mẽ mà chỉ hơi nhúc nhích né tránh khi bàn tay Hương Trang đụng vào chỗ nhạy cảm của mình, cũng như lúc trước Yên Thảo thoáng nhíu mày khi nghe cách xưng hô thì Hương Trang hiểu ngay rằng, cần phải từ từ. Yên Thảo là một tri thức và một người đàn bà có cá tính, từng trải trong chuyện quan hệ nam nữ, thế nhưng không hẳn đã là một les bẩm sinh để dễ dàng chấp nhận mọi chuyện ngay lập tức, cho nên cần phải khéo léo, Hương Trang thâm tự nhủ.

- Chị sẽ không làm gì em đâu, đừng sợ. Chỉ mát xacho em khỏe thôi. Nào, chúng mình sang khu SPA đi!

Ánh mắt lấp lánh của Hương Trang nhìn qua gọng kính đầy vẻ khiêu khích. Yên Thảo nhún vai. Không lẽ từng này tuổi đầu, điều gì cũng biết cũng trải qua mà lại sợ hãi mấy chuyện con con này sau. Ừ, thì đi.

Cả ba người cùng rôm rả chuyện trò trong phòng xông hơi thơm ngát mùi thảo dược.

Vốn là một bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ ở Mỹ về và cũng là một chuyên gia nghiên cứu về les, từ nhỏ Hương Trang đã chắc chắn xác định giới tính của mình là một les và nàng chưa bao giờ thắc mắc hay hồ nghi về điều đó, đối tượng tình yêu lẫn tình dục của nàng hoàn toàn là nữ giới. Khi sang Mỹ du học, cuộc sống cởi mở từ suy nghĩ đến cách sống đã dạy cho Hương Trang rất nhiều điều và nàng đã sống trọn vẹn với bản chất của mình. Tuy thế trong lòng Hương Trang vẫn mang nặng mong muốn được chia sẻ chuyện này với những người bạn les cùng giới trong nước. Vẫn hiểu rằng một đất nước Á Đông như Việt Nam, môi trường văn hóa, đạo đức, tâm lý còn mang nặng tư tưởng Khổng - Mạnh thì hàng rào cấm cản vô hình trong suy nghĩ, tập tục còn lớn vô cùng. Giới gay hay les cũng vậy, không dễ gì bộc lộ sự thật về bản thân để sống thoải mái như người bình thường khác. Tuy nhiên nàng vẫn về nước và quyết tâm sẽ làm được một điều gì đó, nói thì có vẻ như to tát quá, như là, đấu tranh cho quyền bình đẳng của những người đồng tính.

Gần ba mươi sống ở Mỹ, đến khi về Việt Nam rồi thì Hương Trang mới nhận thấy mình đã hoàn toàn trở nên xa lạ với mảnh đất này. Sau một thời gian tìm hiểu Hương Trang biết rằng với chiều hướng xã hội phát triển như hiện nay thì dần dần rồi hiện tượng đồng tính cũng sẽ được xã hội nhìn nhận một cách khoan dung, tuy nhiên ở mọi việc cần phải từ từ, không thể vội được, sẽ gây sốc, phản tác dụng ngay. Việc quen biết được sỹ Kiều Thu là hoàn toàn tình cờ trong một bữa tiệc. Hôm ấy Kiều Thu tới trễ. Khi Kiều Thu bước vào, bằng những trực cảm nhạy bén của một les Hương Trang lập tức nhận ra ngay đây cũng chính là một les, không những vậy mà còn là một đồng tính nữ đang công khai về giới tính của mình. Điều đó làm cho nàng thán phục, bởi lẽ ở Việt Nam để gì ai dám thừa nhận mình như vậy.

Họ nhanh chóng đến với nhau và hoàn toàn hợp nhau về quan điểm.

Kiều Thu kể rằng, sau khi cuộc hôn nhân đổ vỡ, nàng lao vào kinh doanh buôn bán. Đến nay thì nàng đã có tất cả, nhưng lại thiếu tình yêu thật sự của một les, dù từ rất lâu trong cách sống nàng đã dần dần công khai bộc lộ bản chất les của mình. Tuy nhiên mọi người xung quanh luôn nhìn nàng với vẻ ghê sợ ra mặt. Họ đồn nhau rằng người đàn bà này phát rồ vì tiền của nên chơi công, đua đòi là một đồng tính nữ. không ai hiểu nàng cả. Dùng tiền của mình, Kiều Thu bao bọc một số người tình trẻ và lập ra một nhóm nhỏ những les cùng cảnh ngộ để tìm đến nhau, tâm sự, chăm sóc nhau, chia sẻ quan niệm sống... Cứ vậy cho đến khi gặp bác sỹ Hương Trang. Vốn từng trải, nhiều kinh nghiệm và hiểu biết cuộc sống sinh hoạt của giới gay lẫn les ở nước ngoài, Hương Trang đã bàn với Kiều Thu về việc thành lập một câu lạc bộ để quy tụ những les lại để làm nơi sinh hoạt. Và thế là “Quỳnh Hương” ra đời. Lời lẽ của quán cà phê này đối với hai người là chuyện nhỏ và họ dùng nó để trang trải sinh hoạt cho chị em les trong câu lạc bộ là chủ yếu.

Cách đây ít bữa Kiều Thu có ghé qua chỗ Hương Trang kể chuyện về Yên Thảo. Hương Trang rất lấy làm thích thú trường hợp mới này, nàng tin chắc rằng Yên Thảo cũng là một les, chỉ có điều cô ta còn đang đứng

ở gần ba đường chưa biết đi về đâu. Theo nàng, nỗi khổ của một người đồng tính đó là khi không biết mình là ai và phải làm gì, đi về đâu, do vậy hãy nên giúp đỡ những con người ấy, hãy cho họ biết họ là ai, nếu được.

Hương Trang nói thẳng với Kiều Thu và Yên Thảo về sở thích của mình. Luôn tự hào về thành phần xuất thân của mình (cha mẹ vốn là đại diện chủ giàu có nổi tiếng ở miền Tây, di tản sang Mỹ vào đúng ngày 30-4-1975 và đến nay con cái họ đều là những người thành đạt, hòa nhập và có vị trí trong xã hội bên ấy), bản thân là một tri thức có học vấn cao nên Hương Trang chỉ thích quan hệ những les nào phải có trình độ tương tự như mình, có vị trí trong xã hội, càng nổi tiếng càng tốt. Không hiểu sao với những les có trình độ học thức, vị trí xã hội và có tiếng tăm thì lại rất kích thích Hương Trang trong quan hệ. “Như em chẳng hạn, Yên Thảo à, mới nghe Kiều Thu nói là chị muốn gặp em liền” - Hương Trang nói rồi cười đầy tự tin.

2

Kiều Thu thì khác hẳn. Cũng xuất thân từ gia đình khá giả, có học thức, có vị trí xã hội và có nhiều tiền nhưng Kiều Thu quan hệ với mọi người trong nhóm Girl friend rất hòa đồng, không phân biệt giai cấp, giàu nghèo, thành phần xuất thân lẫn trình độ học vấn. Nàng cho rằng, là một les đã đủ khổ sở lắm rồi, tại sao lại phải phân biệt trong đối xử (chính vì quan niệm này nên nàng được chị em trong giới les rất quý mến). Kiều Thu nhận thấy, Hương Trang có vẻ như là một con người bị ám ảnh đến hoang tưởng về nguồn gốc xuất thân, kiêu kỳ trong quan hệ giao tiếp, thích chê bẽ mặt phục người khác hơn là tạo sự thân thiện. Đôi lúc Hương Trang tỏ ra lạnh lùng đến bí hiểm, dường như trong Hương Trang còn có một điều gì đấy muốn che giấu rất khó hiểu. Chính vì thế mà những chị em les ở cả phe “Quỳnh hương” thường ngại và không thích trò chuyện cùng Hương Trang mỗi khi nàng đến quán. Hương Trang càng ngày ít đến “Quỳnh Hương”, nàng thường phàn nàn với Kiều Thu rằng không tìm được người hiểu biết để trò chuyện. Có vẻ như những chị em les của câu lạc bộ Girl friend đang muốn tẩy chay Hương Trang bởi vẻ kiêu ngạo đài cát đến khó hiểu của nàng. Hương Trang ngày càng trở nên xa cách với chị em ở đấy dù cho Kiều Thu cố hết sức lấp khoảng cách, lôi kéo mọi người lại gần với nhau.

Nhưng thật khó khăn, bởi Hương Trang tính tình ngày càng lạ. Giờ đây trong nhóm bạn nè chị em les của nàng ta quanh đi quẩn lại cũng chỉ còn dăm ba người, trong đó thân nhất vẫn là Kiều Thu, có thêm vài nữ nghệ sỹ les khác khá nổi tiếng khác của thành phố. Một Hương Trang ngày càng thay đổi đến khó hiểu, là một les chính hiệu từ thể xác đến tâm hồn, có những quan hệ tình ái lẫn tình dục ngay từ tuổi dậy thì, trong tình cảm lẫn quan hệ đồng giới thì điều gì nàng ta cũng biết hết, không những vậy mà còn biết tận tụy đến tận cùng mọi sự. Thế mà không hiểu sao giờ đây Hương Trang lại có vẻ như muốn từ chối bỏ điều ấy.

Yên Thảo hết sức ngạc nhiên khi nghe Hương Trang tuyên bố: “các bồ à, thật ra Trang không phải là les đâu (?) Trang chỉ muốn nghiên cứu tâm lý về giới les để viết sách, để làm công tác tư vấn giúp đỡ họ.. Thật ra nhiều lúc Trang thấy rất khinh, và ghê bọn les lắm”. Kiều Thu nghe đã mấy lần nên không còn sốc như lần đầu, tuy nhiên vẫn không thể nào lý giải được tại sao nàng ta lại quay ngoắt như vậy. Là les, nhưng nay lại cố tình chối bỏ, rồi vẫn lao vào quan hệ với giới les để gọi là nghiên cứu, rất hãnh diện tự hào về những hiểu biết của mình trong giới les, luôn tin rằng sẽ chiến thắng bản thân để không bị lôi kéo vào những mối quan hệ đồng tính của les... Hương Trang muốn gì đây?

Cao hứng, Hương Trang còn hào hứng kể lể, khoe khoang với Yên Thảo chuyện nàng ta vừa mới làm quen với một les nhỏ tuổi này kia, yêu đương ra làm sao, làm gì, đi đâu... rồi cho biết mình đã cương quyết từ chối tình cảm của les ấy bởi nàng đâu có cùng hội. Lạ Chúa tôi, Ngài chắc cũng sẽ ngất mặt khi nghe những lời giả dối quái gở này.

Một sự ngộ nhận hay là tự lừa dối, bởi chỉ có mình là hiểu mình rất rõ. Yên Thảo thở dài.

Đúng, chỉ có Hương Trang mới hiểu mình. Nhiều lần nhìn ngắm dung nhan tuổi năm mươi đang tàn tạ dần theo thời gian dù đã sử dụng kỹ thuật tân tiến hiện đại của y khoa lẫn các loại mỹ phẩm để nhằm níu kéo tuổi tác, hơn bao giờ hết. Hương Trang hiểu rằng trước sau gì mình cũng chỉ là một cái xác khô tàn theo năm tháng, giờ đây để có thể tìm được một tình yêu thật sự trong giới les đối với nàng đã là quá trễ rồi. Sẽ không có tình mà chỉ có tiền, sẽ không có tình mà chỉ có tình dục mà thật ra nàng đã tốn khá nhiều tiền để ratay bao người tình, cũng khóc lóc hờn ghen chán chường đến nay trở ra và đành chấp nhận thực tế rằng mình đã là les già, đành tận hưởng được phút giây nào hay phút giây ấy. Đó là một lý do khiến nàng ta trở nên sợ hãi và quay sang phản bội chính bản thân mình, tự an ủi rằng mình đến với giới les chẳng qua để

làm nghiên cứu và tư vấn tâm lý... Nay Hương Trang tìm đến ve vãn những les trẻ khác và luôn được nguy trang dưới danh nghĩa đi tìm tư liệu... tất cả chỉ để che đậy sự bất lực và tự ti vì già nua.

Thế mới biết, con người thì bao giờ cũng phức tạp thật, mà đã là một les thì còn phức tạp hơn nhiều.

9. Chương 9

“Bạn được nhiều người theo đuổi, nhưng mỗi khi ai đó định hôn bạn thì bạn lại thấy kinh hãi, muốn tránh xa. Vậy bạn có phải là người bình thường không?”.

- Cho ba hôn bé cưng một cái nào.

Một nụ hôn ngọt ngào lên đôi má tròn mềm bụ sữa của bé Út, và bao giờ cũng vậy, mỗi khi đi làm về thì ba nuôi lại chẳng có quà cho bé và thơm lên đôi má phúng phính của nó. Bé thích lắm, nhiều lúc còn trê môi, phụng má để đón nhận nụ hôn ấm áp của cha.

Chiều nào cũng vậy, tắm xong là bé Út ôm con búp bê nhưa ra đầu ngõ tha thẩn ngồi chơi một mình ngóng cổ đợi ba nuôi đi làm về. Mỗi khi thấy bóng ba từ xa là bé reo ầm lên, chạy đến, sà vào lòng cha không nhéo, để được hửi cái mùi hương ngai ngái nồng mờ hơi bụi bặm sau một ngày làm việc của cha. Và sẽ được đón nhận nụ hôn thân thương của cha dành cho bé.

Hai ngôi nhà lá nằm giáp nhau. Ngăn qua sân chỉ là một hàng rào nhỏ mà tính tượng trưng là chính bởi mấy cái cây xiên xẹo cắm qua lại mông te. Thế nhưng nhìn là phân biệt được sự giàu nghèo của hai nhà ngay. Nhà của cha nuôi bé Út mái lợp tôn uốn cong trong gió giật. Nhà được chia ra làm ba buồng nhỏ với đồ đạc xiên xẹo, phủ đầy bụi củ kỹ, nhìn tạm bợ. Còn nhà của má con bé Út dù sao cũng mang tiếng là nhà của ông Hội đồng, dù so với căn nhà lớn của cha trong xóm thì nó vẫn còn thảm hại lắm. Nói là thế nhưng vẫn cột ngang, xà dọc vững chắc, vườn tược rộng rãi. Chẳng là hồi xưa hồi xưa gì đó, nó vốn là nhà của một hương bộ quân, cũng người ăn kẻ ở tấp nập. Sau này nghe đâu có rắc rối gì đó mà người hương quân này đưa vợ con về miệt Hậu Giang sinh sống nên nhường căn nhà này cho Hội đồng Mía, nhưng từ đó đến nay không thấy ai đến ở. Nghe đồn có hồn ma bóng quế, cứ đêm trăng sáng ngoài vườn người ta thường nghe tiếng khóc hu hu của ai đó. Chẳng biết thiệt hay đám đàn bà con nít kiếm chuyện nói chơi, nhưng người trong gia đình Mía chẳng ai dám lay văng đến nơi này. Dân xóm, con trẻ xung quanh cũng vậy, trái cây chính sự rơi lọt đập cũng không ai dám đến lượm. Vậy khi nghe các bà lớn bé xúi đưa má con bé Út ra ngoài ở thì Hội đồng Mía cũng lưỡng lự, thương hay không cũng là còn chút tình, nhìn hai má con mông te le tét lét thế này mà ra ở căn nhà lớn đầy ma quái ấy thì ông Hội đồng cũng thấy chạnh lòng. Biết chuyện, chính má bé Út chủ động gặp xin. Lím dim nhìn má, cha hỏi trống:

- Ngoài đó nghe nói có ma đó.

Má cúi đầu buồn, vẻ cam chịu:

- Dạ thưa, chắc không sao đâu.

Cha nín thinh, má biết, vậy là cha chịu rồi.

Nhà trong thì cơ cực nhưng dù sao cũng có người. Đêm đầu ra nhà ngoài, cả đêm bé Út như bị ma hành. Cứ nói mới rồi khóc thét, chúi đầu vào ngực má, nhắm tịt mắt vì sợ.

Sáng hôm sau nhìn đứa con gái bé bỏng thất tha thất thơ vì sợ, má ngồi chải tóc cho con an ủi:

- Út à, trên đời làm gì có ma mà con sợ?

- Có...

- Thế con thấy ma bao giờ chưa?

Bé lắc đầu.

- Thế tại sao con sợ.

Bé phụng phụ. Má ôm đứa con gái bé bỏng vào lòng,giảng giải:

- Ma cũng là người như mình thôi con à. Chẳng có gì mà sợ. Má con mình ăn ở đàng hoàng thì họ thương mới phải chứ sao lại nhát mình. Có gì đâu mà con sợ?

Bé nhìn má lạ lẫm. Lạ thật, sao lúc này bé thấy má kiên cường quá, khác hẳn vẻ co ro còm róm như ở nhà trong cửa cha.

Rồi bé cũng quen và không thấy sợ nữa, nhất là khi có người về dựng căn nhà kế bên nhà bé. Bé còn nhớ hôm ấy má có vẻ mừng rỡ khi dẫn một người đàn ông đen thui, chỉ có cười là thấy hàm răng trắng bóng và một người phụ nữ thấp đậm, quần cái khăn rằn ngang cổ, vào nhà.

- Chào chú đi con.

- Ủa con gái chị hai đây hả?

Chú sà xuống ôm bé vào lòng, dụi dụi cái cằm râu lởm chởm và má làm bé nhột quá chừng. Bé ước người cổ thoát khỏi vòng tay của chú mà không được, và bé cảm nhận được tình thương yêu tràn đầy trong ánh mắt của chú khi nhìn mình. Sau đó má giải thích cho bé biết, thì ra đây là một người anh em họ xa của má. Hồi trẻ bỏ xứ đi làm ăn, gia đình ai cũng tưởng chết mất xác nơi nào, nào ngờ lạnh quanh quẩn hai chị em gặp nhau nơi này. Bây giờ chú đã có vợ, chưa có con và làm nghề sửa điện trên chi khu. Má lấy khăn thấm nước mắt, bùi ngùi, cảnh xa gặp người thân, quý làm sao. Lúc đó bé còn quá nhỏ để cảm nhận được điều ấy. Rồi cũng không biết má lựa lời năn nỉ thế nào đó mà cha ruột bé đồng ý cho người em họ của má được cất một căn nhà nhỏ kế bên để chị em lị lợ có nhau.

Từ ngày có chú thím về ở bên cạnh, bé vui mà má cũng vui, mọi người đều vui. Vợ chồng chú rất chăm chỉ làm ăn, sáng sáng chú chạy xe Mobylette chở thím ra chợ, rồi chú đi làm. Chú rất thương bé Út. Má nói, chú buồn lắm, vì hai vợ chồng chú lấy nhau đã lâu nhưng vẫn muộn đường sinh đẻ.

- Làm ly nào... dzô ... ly nữa....

Tiếng cụng ly côm cốp lẫn tiếng chửi thề ồm ồm. Mánghe và nhả mặt lắc đầu. Đạo này không hiểu sao chú có vẻ đồ ỉn, sinh tật nhậu nhẹt rất nhiều, trước kia đâu có thế. Hôm rồi má nghe nhắc chừng, thím ôm mặt khóc.

- Tại em nên ảnh mới vậy. Làm sao trách ảnh được.

Má thở dài không nói gì.

Hôm sau lúc chú qua nhà chơi, ăn cơm với bé, nhâm lúc thím xuống bếp má lựa lời nói chú, chú đỏ mặt hứa.

- Lâu lâu gặp anh em vui vui một chút, em không sa đà nhậu nhẹt đâu chị.

Đây là chú hứa, để rồi dăm bữa nửa tháng thì đâu lại hoàn đấy, má rất phiền. Nhắc mãi cũng chán, chừng như con sâu rượu đã ngấm sâu vào trong máu chú rồi thì phải. Bữa nào không có rượu là chú cứ ra ngẩn vào ngơ nhìn rất tội, chính thím lại là người chủ động chạy vô xóm trong kiếm cho chú xỉn. Biết chuyện má la, thím cười bên lên. Nhìn ảnh vậy tội quá, em cảm lòng không đành. Kệ, là đàn ông nhậu chút chút cũng chẳng sao chị hai à.

Đây là chuyện khi xưa, nhậu nhẹt nhưng mà chú còn tỉnh, chứ sau này đến Út cũng nhận thấy sao mà ba nuôi suốt ngày mặt đỏ. Dường như ngày nào không có rượu là chú không chịu nổi. Má biết, bé Út cũng biết, mọi người đều biết đó là do chú buồn chuyện không có con cái. Chú không nói, không trách thím nhưng vì vậy mà thím lại càng cảm thấy có lỗi, nên không dám trách móc chuyện chú nhậu nhẹt. Giờ thì ai ở đây cũng đã quen mỗi khi thấy chú mặt mày đỏ gay, chân nam đá chân xiên đi về. Cũng còn may, nhậu say ới nửa tùm lum, gần như ngày nào cũng vậy, nhưng chú thuộc loại xỉn hiền, không quậy phá ai bao giờ. Nhậu hiền xỉn hiền, bé tự hỏi mọi người không biết nói thiệt hay nói chơi, hay có ý mỉa mai chú chăng, chứ bé Út thì sợ chết khiếp.

Chú nhận bé làm con nuôi hồi bé mới có năm tuổi. Nhìn cha con ôm hôn, giỡn hớt và dẫn bé Út tung tăng đi chơi mỗi khi rảnh, ai cũng ham, tưởng bé là con ruột chứ có ai ngờ... Ba nuôi thương bé Út lắm mà bé

Út cũng rất thương ba nuôi, mà phải nói là thương hơn cả cha ruột của mình. Mà thật thế, tuy mang tiếng có cha ruột là Hội đồng Mía nhưng chưa bao giờ bé được cha ruột âu yếm vuốt tóc lấy một lần chứ đừng nói là chuyện khác, đường bệ, lạnh lùng, xa cách. Trong căn nhà rộng lớn đầy người của cha ruột, ai nấy cũng đối xử với má con bé đầy vẻ nghiêm khắc. Má thì suốt ngày làm lúi làm việc phục dịch hết người này đến người khác bỏ mặc bé lủi thủi một mình trong căn nhà ấy trong cơn nỗi sợ hãi. Sau này chẳng biết do ai nói hay nghĩ gì, cha ruột đã á con bé một miếng đất cất nhà để ở không phải ở ké trong căn nhà sau của cha nữa. Từ ngày ra ngoài ở đến nay cũng được mấy năm rồi, bé tìm thấy tuổi thơ hồn nhiên của mình.

Hai vợ chồng ba nuôi lấy nhau đã lâu, chạy thầy thợ cũng nhiều, mà mãi không đậu con. Má nuôi sau này thì chỉ cảm đầu lo cầu cúng, nơi đâu nghe có tiếng thầy bà linh thiêng là má lại sắm ngay giấy tiền vàng bạc lên đầy cúng đường, niềm tin và nguyện vọng duy nhất của má đó là sinh cho ba một đứa con, trai gái gì cũng được, miễn là một đứa con. Khắp xứ này không chùa miếu nào, không thần thánh lẫn ông thầy bà cốt nào mà má không tìm đến cầu xin, nhưng người ta nói, chẳng biết kiếp trước vợ chồng má có mắc nợ ai không mà những lời cầu xin thảm thiết của má luôn bị rơi vào thinh không. Tuổi 40 mà nhìn má cứ như bà lão năm mươi, hom hem, trông như hơn ba cả chục tuổi, người xanh xao, gầy khô. Má của Út thường hay thở dài, quở, trời ơi chuyện chồng con là phận số. Nếu ông trời không cho chú thím một đứa con nào thì chịu chứ biết làm sao, tôi thấy thím khổ quá vậy. Mỗi khi nghe má la thì má nuôi chỉ cười buồn, dần dần được vài hôm rồi lại vào đây tiếp tục cầu cúng, sau này thì hình như má hơi bị ngãng ngãng, ăn nói lẩn thẩn dở người làm ba nuôi lo quá đưa đi bệnh viện chuẩn bị thuốc men làng ràng cả năm mà má cũng chẳng khỏi và riết rồi trở thành người ghềnh ngãng luôn từ đó. Nỗi buồn không có con cái nên lại thêm vợ bị vậy nên bà cũng bị già đi mau, hết giờ làm việc trên quận là ba la cà đâu đó làm năm bảy cho say để về là ngủ vùi cho quên sự đời.

Lớn lên biết tâm sự của ba nuôi nên Út thương nhiều lắm, ngoài giờ học về Út thường hay qua bên nhà chăm sóc ba và má nuôi. Má nuôi sau này bị bệnh nặng thường hay bỏ đi lang thang đâu đó, nhưng là bệnh điên dạng yên lặng, không quậy phá gì cả, ngày lang thang và tối biết tìm đường về nhà, ai cho gì ăn nấy. Má cứ đi hoài như vậy và đặc biệt cứ có nơi nào có cúng bái là má tìm đến ngay. Không âm ỉ gì, mà chỉ đứng xa xa chấp tay vái lạy lia lịa rồi khóc hu hu, riết làm ai cũng sợ. Nhà nào có đám cúng giỗ là cứ người trông má từ xa, hề thấy má đến là lo xua liền. Mấy chùa miếu quanh vùng cũng vậy, hồi đầu còn thấy thương chẳng nói gì nhưng đến nay thì cũng phải kiếm người trông chừng má, nếu thấy má khóc là đuổi đi, Út thương má nuôi quá mà chẳng biết làm sao.

Mấy hôm rày má nuôi bị cảm, suốt ngày rên hừ hự, ngày nào Út cũng phải nấu cháo bên nhà mang qua á. Tội quá, má chỉ hợp sơ mấy miếng rồi thôi, nói cách gì má cũng không ăn thêm, Út lo quá, đã thế má ruột Út mấy hôm nay lu bu trong nhà cha để lo đám giỗ nên nhiều bữa không về nhà kịp. Má phải nhờ bà bên nhà qua ầu cơm giùm cho, kể ra với tuổi mười ba thì bé Út cũng đã biết làm nhiều việc rồi, con gái nhà quê chuyện cơm nước đâu có gì, thế nhưng má vẫn cẩn thận nhờ bà ba giúp, bởi Út còn đi học.

- Má à....

Út rón rén đẩy liếp cửa, bưng tô cháo hành vào, vừa đi vừa khe khẽ gọi má nuôi. Đến cái giường má nuôi hay nằm, bé ngẩn người, trống không. Thôi chết rồi, chắc má lại bỏ ra đình rồi. Mấy hôm nay bên đình có hội, chẳng là có cá ông lụy vào bờ sau một ngày thì đi luôn nên phường chày tổ chức đưa tuốt từ dưới biển về đây, bởi cách đây mấy chục năm thì đình này vốn là nơi thờ cá ông. Trống chiêng thành thịch suốt ngày mà tánh má thì Út biết. Hề nơi nào chiêng trống cúng bái là má tìm đến ngay, cho nên đã mấy bữa liền má cứ nhápnhôm vì chuyện này may mà có bà Ba phụ Út giữ má lại. Hôm nay mới khỏe một chút, chắc chịu không nổi, lợi dụng lúc Út đi học, bà Ba vừa đi thăm vườn là má trốn đi ngay mà.

Châm ngọn đèn dầu trên bàn thờ, để tô cháo lên bàn, đặt lại cẩn thận, Út nhìn ra ngoài trời. Tối hung, phải đi tìm má về thôi.

Út khựng lại bởi mùi rượu nồng nặc.

- Ủa ba hả, ba về hồi nào con không hay.

Ba nuôi đang đứng loạng choạng, tay vịn cây cột trước cửa, ngã nghiêng như sắp ngã. Chắc ba say rồi, Lê lết rồi Út cũng đưa được bả vào giường, để ba nằm xuống, nhìn khuôn mặt đỏ gay, đôi mắt nhắm nghiền.

miệng, chắc ba bị ới, chắc hôm nay ba nhậu dợt lắm đây, phải làm cho ba ly nước chanh uống giải rượu. Út vẫn thấy má làm như vậy, cho uống nước chanh rồi lấy vôi sống bôi vào chân và đánh dầu gió.

Ờc... miếng nước chanh vào miệng ba nhưng lại trào ra, thôi rồi, chắc ba xỉn quá đây. Út chạy về nhà mình là lật đất xuống bếp tìm hộp trà của má, lấy ít vôi rồi cầm dầu quay lại.

Ba nằm sấp trên giường thở phì phò, mặc mỗi cái quần tã lớn, ái vút ra xa, người đỏ gay như con tôm lột, chắc nóng quá.

- Ba ...ba ... à Ba...

Út gọi hai ba lần và lay lay người nhưng ba vẫn nằm im. Bé leo lên giường lật ngửa ba ra và lấy chai dầu nóng xoa khắp người, trước đó đã cẩn thận xoa vôi vào lòng bàn chân ba rồi. Tội nghiệp, nhìn ba ốm, người có mấy cái xương sườn đều hiện rõ ra cả.

Có vôi và dầu nóng nên gã đàn ông dần dần tỉnh.

Qua màn sương mù mờ dưới ánh đèn dầu leo lét trong căn buồng tối, bóng một người đàn bà thấp thoáng bên cạnh, một mùi thơm quyến rũ lạ thường xuất hiện. Cả người gã bỗng chốc nóng ra rạo rực, cũng nhiều năm rồi gã không gần vợ, thỉnh thoảng bí quá gã cũng vui vẻ với mấy đứa gái bán quán cà phê gần bên cạnh đồn quân Mỹ tại chi khu. Nhưng chưa bao giờ gã thấy thỏa mãn thật sự. Và nay bỗng xuất hiện bên cạnh gã một người đàn bà thì... rượu và sự thiếu thốn lâu ngày bỗng chốc làm cơn khát trong người gã bùng trở dậy.

Trước khi bé Út kịp biết chuyện gì thì bàn tay hộp pháp của gã đàn ông mà từ nhỏ đến lớn bé vẫn gọi là ba nuôi đã bịt ngang miệng bé, vật cô bé xuống giường. Năm đó bé Út vừa bước vào tuổi mười ba.

Ba... Út kinh hoàng kêu lên không thành tiếng bởi bị bàn tay với những ngón to sần như trái chuối già của gã đàn ông bịt chặt. Cô bé giãy dụa trong tuyệt vọng.

Phía xa xa... tiếng trống đình vẫn vang lên thình thình.

Những tiếng khóc nức nở nghẹn ngào làm cho ba nuôi tỉnh hẳn. Quờ tay chống lên giường, người đàn ông uể oải ngồi dậy và chợt lóng tai bởi nghe có tiếng khóc.

Dụi mắt, người đàn ông ngạc nhiên khi thấy có một bóng người ngồi co ro ở góc, khó nức nở

- Ai... ủa Út hả con?

Ba ngạc nhiên vì không biết tại sao con bé lại ngồi đây khóc, có chuyện gì vậy. Khi ba xích lại gần thì cô bé càng co rúm người lại, ánh mắt khiếp đảm kinh hoàng. Ngấn người vì không hiểu chuyện gì, ba tính dỗ dành hỏi nhưng chợt dừng lại, cảm bật khi thấy cô con gái nuôi trần truồng, toàn thân đứa bé đầy những vết lằn ngang dọc. Những vết máu loang thẫm trên giường dưới ánh đèn dầu mờ ảo nhưng vẫn hấy rõ, chần chích xộc xệch, bộ quần áo của cô bé bị xé rách nằm mỗi nơi

một miếng.

Nhìn lại mình, ba nuôi rùng mình, xương sống lạnh toát.

- Ba... ba...

Người đàn ông lắp bắp không thốt nổi nên lời, bấy giờ đến lượt ba cũng kinh hoàng không kém gì đứa con gái nuôi bởi đã đoán ra chuyện.

Ngơ ngẩn đến mấy giây vì không biết phải làm sao, cho đến khi tiếng bé Út khóc ngày càng to hơn.

Khi thấy cánh tay run rẩy của ba nuôi đưa lại gần, cô bé gào to.

- Không... tại sao...

Nhìn trừng trừng đứa con gái nuôi yêu quý, hai dòng nước mắt chảy giàn giụa trên gương mặt khắc khổ, ba bật nấc cười khùng khục. Một nụ cười méo mó quái dị mà suốt đời Út không thể nào quên nổi. Ánh mắt nhìn với nỗi đau khôn tả không nói thành lời. Mãi rồi ba thều thào như người kiệt sức "...ba xin lỗi con... cho ba xin lỗi con gái cưng của ba... ba điên thật rồi... ba đáng chết... ba xin con...".

- Không...

Trước khi Út kịp phản ứng gì thì ba nuôi đứng dậy lảo đảo bước nhanh ra ngoài cửa.

Cả đêm Út không ngủ được, hễ cứ nhắm mắt là gặp ác mộng. Những ngón tay thô bạo cào cấu trên người, những cảm giác đau đớn không nguôi không thể quên được, cô bé mở mắt thao láo nhìn trần trần vào màn đêm. Lúc đó bé chỉ ao ước giá như có má ở nhà thì hay biết mấy, bé sẽ khóc và kể á nghe mọi chuyện, nhưng mà đêm đó má lại không về, có nhằn với bé là má bận. Đã mấy lần Út tính tìm vào nhà cha ruột để gặp má, kể á nghe nhưng rồi bé thấy sợ, sợ những con người trong ấy. Mãi gần sáng bé Út mệt quá thiếp đi.

- Có chuyện rồi.... giời ơi, có chuyện rồi....

Có tiếng ai đó la thất thanh ngoài kia, Út cũng giật mình tỉnh vì những tiếng lo chóis lóis của bà Ba bên nhà.

Khi Út len đến thì xác của ba nuôi đã được ai đó đặt cho tấm chiếu che mặt, thế nhưng vì chiếu ngắn nên vẫn không che hết được xác của ba. Một cơn gió bất ngờ ào qua lật mảnh chiếu sang bên nên mọi người thấy một xác chết rách nát không toàn vẹn, điều khủng khiếp nhất đó chính là trên gương mặt méo mó vì dập nát kia đôi mắt của cha vẫn mở to trừng trừng không khép được. Khi Út len lại gần thì không hiểu sao lại như thấy ánh mắt đau đớn ấy đang chớp chớp nhìn như muốn nói lời xin lỗi, nó thét lên ngà ngất xỉu.

Theo bà con cho biết, chắc là do ba nuôi của bé Út tối qua đi nhậu về say quá và trên đường về loáng quánh thế nào đó đâm vào xe nhà binh Mỹ, bị xe cán nát người rồi bỏ chạy luôn. Xác cha bị vứt vào trong lùm cỏ, cũng chẳng ai hay, thời buổi chiến tranh khôn sống đại chết, mãi đến sáng trậtkhi bà con đi chợ qua mới phát hiện.

Má nuôi sau đám tang của cha thì bỏ nhà đi mất luôn, từ đó không ai hay má sống chết nơi nào. Riêng Út ngã bệnh ốm suốt mấy tháng trời, tóc rụng hết, mắt lúc nào cũng mở chong chóng, nó luôn cảm giác đôi mắt đau đớn vì tội lỗi của người ba nuôi không bao giờ khép lại được luôn nhìn nó như đếm mong một lời tha lỗi. Không ai lại gần Út được, mọi người đều cho rằng có lẽ cô bé bị sốc trước cái chết thảm độn ngọt của ba nuôi nên vậy, không khéo nó bị thần kinh mất, má phải xin với cha ruột cho Út lên Sài Gòn chữa bệnh một thời gian dài.

Năm tháng qua đi, vết thương lòng ngày ấy trở thành một vết sẹo hằn sâu ám ảnh mà cô bé Út mãi mãi không bao giờ có thể quên được.

Đây cũng là một bí mật riêng mà sau mấy mươi năm chưa bao giờ Út hé răng nói cho bất kỳ ai biết, kể cả với má ruột của mình.

Cho ba xin lỗi con.... Cho ba xin lỗi con gái cưng của ba.... Ba điên thật rồi.... ba đáng chết quá.... Ba xin.... lạy con....

- Ba

Tiếng la thất thanh của cô Út lớn đến nỗi nằm ở phòng bên mà Yến cũng nghe thấy rõ, thót tim. Hốt hoảng Yến tốc mừng chạy nhanh qua phòng cô Út.

cô Út đang ngồi xồm trên giường, mắt mở trừng trừng nhìn vô định trong đêm, hai má ướt đầm nước mắt, nét mặt ngày dại.

Ôm chặt cô Út, Yến rồi rít gọi.

- Út à... Út gặp ác mộng hả, con Yến nà...

Sau mấy tiếng gọi thất thanh đầy sợ hãi của Yến thì dường như cô Út mới bừng tỉnh. Đưa tay chùi nước mắt, nhìn về mặt lo sợ của đứa cháu gái, cô Út từ từ nói nhỏ.

- Út tỉnh rồi, không có chuyện gì đâu.

Nghe giọng nói tỉnh táo của cô Út, Yến thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ tót miệng cười.

- Xời ơi, Út gặp ác mộng gì mà la lớn dữ vậy... làm con lo quá.

- Ờ, mấy hôm nay Út thấy trong người không được khỏe con à.

- Mà Út mơ thấy gì vậy.

Nhìn đôi mắt thẫn thờ của đứa cháu gái, cô Út mỉm cười nựng má Yến.

- Không có gì đâu, mơ mộng vớ vẩn ấy mà.... Về phòng ngủ đi, mai còn đi học.

- Không được - Yến phụng phịu trề môi, - Út kể cho con nghe đi, Út mơ gặp chuyện gì vậy.

- Gặp ma

- á.

Yến tót ngay vào lòng cô Út, lỏn lỏn cười.

- Con ngủ cùng với Út nghe.

Nhìn khuôn mặt thơ ngây của đứa cháu gái yêu quý đang chìm trong giấc ngủ, cô Út mỉm cười, hôn nhẹ lên trán cháu và se sẽ nằm xuống bên cạnh Yến. Có lẽ tại hồi sáng mình vô tình đọc bài báo ấy nên mới gặp ác mộng. “Bạn được nhiều người theo đuổi, nhưng mỗi khi ai đó định hôn bạn thì bạn lại thấy kinh hãi, muốn tránh xa. Vậy bạn có phải là người bình thường không?”. Lời trong bài báo ấy bỗng làm sống lại nỗi ám ảnh khôn nguôi nhiều năm tháng trong lòng cô Út mà cô cứ nghĩ rằng, nó đã chết rồi. Mấy chục năm rồi còn gì, thế mà bỗng nhiên hôm nay không hiểu sao trong giấc mơ, tất cả nỗi ê chề nhục nhã ngày xưa bỗng hiển hiện trở về, cứ y như chuyện mới hôm qua vậy, cô Út rùng mình.

Hình như có áp thấp nhiệt đới nên mấy hôm nay như thế này

quá, cô Út thở dài. Chắc lại một đêm mất ngủ nữa rồi.

10. Chương 10

Chơi thân với nhau từ nhỏ, xưa nay hai đứa không bao giờ dẫu nhau bất cứ chuyện gì, nhất là trong chuyện tình cảm, thích chàng nào lẫn có cái đuôi nào leo đẹo theo thì cả hai đều chia sẻ cho nhau và thậm chí còn bày trò nghịch ngợm chọc phá cho bỏ ghét. Đạo này Yến nhận thấy Châu có vẻ gì đó khác, trong cử chỉ lẫn hành động của Châu, theo Yến là có điều gì đó không bình thường lắm. Chăm sóc đến nhan sắc nhiều hơn, chải chuốt hơn và xe xua hơn trước. Chắc mơ mộng ai rồi, mấy lần Yến tra khảo nhưng Châu đều lẩn tránh không trả lời. Thậm chí là Yến ra mặt giận dữ nhưng Châu cũng cương quyết không nói, con nhỏ này nó khùng hay sao ấy, thôi kệ xác nó, Yến biết tính Châu mà, trước sau gì cũng nói thôi, nên không thêm quan tâm nữa.

- Nè ngủ chưa bồ?

Châu bỏ cuốn sách xuống bàn, vươn vai ngáp dài, Yến gật gù.

- Bồ ngủ trước đi.

Châu chui vào chăn ngủ trước, Yến vẫn cầm cúi gờlách tách trên máy vi tính đang viết dở mấy đoạn tạp bút cho tờ báo tường của chi đoàn. Khi thấy hoa mắt, chữ liêu xiêu, Yến bèn tắt máy, chạy vào tắm trước khi đi ngủ, đây là thói quen từ ngày ở với cô Út. Khi Yến chui vào chăn thì Châu đã ngủ say rồi. Máy lạnh rầm rì đều đều nhanh chóng ru Yến vào giấc ngủ.

Đang lơ mơ trong giấc mơ đuổi hoa bắt bướm bất thành thì Yến thấy có nhột nhột vì hình như ... hình như... Yến mở mắt trong ánh đèn ngủ mờ mờ thì thấy Châu mắt vẫn nhắm nhưng bàn tay thì lại đang vuốt ve cánh tay mình, nghĩ chắc bạn mình mơ du và bản thân cũng quá buồn ngủ nên không phản ứng gì và chìm vào giấc ngủ luôn. Đây không phải là lần đầu tiên mà là lần thứ hai hay thứ ba gì đấy. Đạo này thỉnh thoảng khi ngủ lại nhà Châu hoặc khi Châu quạ bên cô Út ngủ với Yến thì thi thoảng trong đêm Yến luôn có cảm giác bị Châu vuốt ve, cũng không có gì quá, chỉ là những cái vuốt ve nhẹ nhàng bên ngoài. Những cảm giác dịu dàng êm ái ru Yến trong giấc ngủ. Đôi lần thấy kỳ kỳ, Yến cũng tính hỏi Châu là đang làm chuyện gì nhưng lại nghĩ là chắc Châu ngủ mơ nên mới vậy chứ không có gì và bản thân Yến nhiều kúc cũng không

dám chắc về chuyện này nên bỏ qua. Cho đến một hôm Yến giận dữ đẩy tay Châu ra và ngồi bật dậy cầu nhàu, bồ làm gì kỳ vậy. Châu nín thinh không trả lời chỉ quay lưng lại ngủ tiếp. Nhìn bạn lom lom trong đêm một lát, không thấy phản ứng gì, Yến cũng se se nằm xuống ngủ, nhưng lần này ý tứ nép xa Châu một chút, để cái gối ôm ở giữa hai đứa. Đây là lần đầu tiên, Yến có phản ứng mạnh như vậy, thật lòng cô bé không thích thế.

Sáng hôm sau, Yến dậy sớm học bài, chờ mãi mới thấy Châu dậy. Khi bạn đi từ nhà vệ sinh đi ra Yến nhìn bạn dò hỏi, nhưng về mặt Châu thần nhiên như không xảy ra chuyện gì, vẫn trò chuyện vui vẻ, Yến thở phào thấy hết áy náy. Chẳng là gần sáng thì Yến đã thức vì thấy khó ngủ khi nhớ lại chuyện tối qua và tự dưng thấy lo lắng vì sợ sáng Châu giận nhưng bây giờ thấy Châu vẫn bình thường thì Yến mừng quá nghĩ rằng Châu đã quên chuyện tối qua rồi.

Theo thói quen, Yến mở cửa tủ lấy bộ quần áo do người giúp việc ủi sẵn treo trên móc, mặc chuẩn bị đi học. Cô bé cởi áo lót để thay và tự nhiên Yến thấy nhồn nhột như có kiến bò trên lưng bởi cảm giác gai gai. Cũng lạ, Yến với Châu thì có gì đâu mà ngại, đều là bạn gái của nhau nhiều năm rồi. Thế nhưng Yến vẫn quay đầu lại nhìn Châu tính chọc, bồ làm gì mà nhìn dữ vậy.

Khi Yến quay ngoắc lại thì ...

Xoảng ... bồ sao vậy? Yến thẳng thốt hỏi khi thấy Châu bối rối cuối đầu và bất ngờ làm rơi ly sữa người giúp việc quấy sẵn để trên bàn, nhìn bạn lúng túng Yến chợt hiểu ra rằng Châu chẳng quên điều gì xảy ra tối qua cả mà chẳng qua là chỉ ra về cố tình quên thôi. Tự nhiên Yến thấy buồn ghê gớm, là bạn gái chơi thân với nhau bao nhiêu năm, lần đầu tiên Yến nhận thấy sao Châu khó hiểu quá, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra nữa, Yến rất muốn hỏi Châu thật đã xảy ra chuyện gì giữa hai đứa vậy. Hồi này Yến chủ động làm lành với Châu qua việc gần bó thân thiết với dì Kiều Thu, Yến nhận thấy dì và Châu rất vui khi thấy Yến tỏ ra thân thiện và cô bé tự nhủ phải cố gắng, suy cho cùng vẫn chỉ là cảm giác mà thật ra thì Kiều Thu rất tốt. Tuy thương Châu nhưng trong việc sửa đồ hoặc đưa hai đứa đi đâu chơi thì dì vẫn đối xử rất phân minh không có ý hơn thua chia rẽ, và dì là người lớn chỉ có mình là trẻ con nên nhiều lúc nghĩ không hết, Yến hồi hận kết luận như vậy và cố gắng sửa sai. Thế nhưng còn chuyện này, sao khó hiểu và khó nói quá, cô bé cũng hiểu là bạn mình sẽ không nói ra đâu, dường như trong Châu hiện đang có những điều gì đó dằn vặt ghê gớm lắm thì phải. Tại sao nhỉ, cô bé nhún vai, là bạn gái thân với nhau mắc mớ gì mà Châu cứ giữ khư khư trong mình làm chi ệt, nói ra chia sẻ với Yến, biết đâu sẽ tìm lối thoát thì sau.

Sự thay đổi rõ rệt khó hiểu của Châu thì vô tư như Yến bây giờ cũng nhận thấy ra điều đó. Châu hay nhìn Yến với ánh mắt là lạ, thân thiết đến khó hiểu và lảng nhảng bám theo Yến suốt ngày ở bất cứ nơi đâu, làm gì, Châu cũng xuất hiện bên cạnh Yến. Quan tâm chăm sóc chi ly thậm chí là chiều chuộng Yến, hình như Châu còn tỏ ra sợ Yến ở điều gì khác nữa thì phải, đáng ngạc nhiên quá. Xưa nay vẫn vậy, hai đứa vốn chơi thân nhau nên từ bạn bè, gia đình hai bên đâu có ngạc nhiên về chuyện ấy nhưng sau này thì càng ngày Yến càng lờ mờ nhận ra một điều gì khác thường trong tình bạn thân này, vẫn là bạn thân thôi, nhưng sao nó thân quá mức bình thường. Sao nhỉ, tự dưng cô bé thấy lo lắng, dù gì cũng là sinh viên năm hai rồi và là chị của thằng Tí Tò to xác vậy mà sao Yến thấy lúng túng quá.

Tự nhiên cô bé thấy giận mình và giận cả Châu nữa, tự nhiên làm những chuyện không đâu, tức thật.

Tối hôm qua sau khi học bài xong, hai đứa còn nán thưởng bộ phim hài trên VTV3 rồi mới chịu chui vào giường ngủ.

Ngáp ngán ngáp dài nhưng Yến vẫn phải đưa tay lên che miệng mặc dù đang ở buồn ngủ của Châu bởi như tiếng nhắc chừng của cô Út vẫn còn bên tai. Phải che miệng lại, con gái là phải vậy.

Đang lơ mơ chìm vào giấc ngủ thì bất ngờ tiếng Châu vang lên.

- Yến nè tui mình là bạn thân phải không? Châu ngập ngừng hỏi, Yến che miệng ngáp thật to.

- Bồ hỏi chán thiệt, tui với bồ không là bạn thân thì là cái gì?

- Ủ nhưng mà... nhưng mà.... Châu có vẻ lúng túng vì không biết nói như thế nào mới đúng. Yến cười hì hì, nghịch ngợm cầm bàn tay của Châu đặt lên ngực mình.

- Bỏ là bạn thân của tui, thân thiết thân, nè bỏ có thấy trái tim của tui đang đập, nó nói rằng tui với bỏ là bạn thân, sao được chưa?

Bàn tay của Châu bỗng lạnh toát, run rẩy trên gò ngực căng phập phồng của Yến, nhìn khuôn mặt bạn bỗng nhợt đi, ánh mắt đầy vẻ bối rối của Châu khi nhìn mình và rồi Châu rút tay lại quay mặt đi chỗ khác, Yến lo lắng.

- Ê, bỏ tui thấy dạo này bỏ lạ lắm nghe.

- Không... không có gì. - Châu bối rối.

Yến vòng tay ôm qua eo hông của Châu, nói.

- Nè nói thiệt đi, chuyện gì vậy. Yêu hả?

Châu không trả lời, Yến trợn mắt rít lên dọa đùa.

- Nói ngay, không chết với tui à.

- Đã bảo không có chuyện gì mà. - Châu vùng vằng.

Nhìn bạn vẻ ngạc nhiên, không nói gì, Yến buông Châu ra và thụt sâu người vào chăn, nhắm mắt.

- Nè... giận Châu hả. - Tiếng Châu vang lên thỏ thẻ bên tai, Yến nín thinh, gãi vờ ngủ. Nằm bên cạnh Châu trở người qua lại, không ngủ được, chắc hối hận vì làm cho Yến giận. Thấy thương bạn và buồn cười quá, Yến cười khùng khục trong họng, Châu nghe được mò tay qua cù nách Yến. Chết nè, dám hù người ta hả, hù hả, cho chết nè. Thôi cho tui xin, Yến thở hổn hển, gấp cong người tránh bàn tay của Châu, bà làm tui ngộp thở chết mất.

Hai đứa đẩy tấm chăn ra và nhảy thành thịch trên giường, cầm gối đập nhau và cười ngắc nghẻ.

- Châu, Yến à, khuya rồi hai đứa còn giỡn gì nữa, ngủ đi.

Có lẽ Yến với Châu giỡn với nhau to tiếng quá, đến nỗi phòng của ba má Châu cách đó mấy căn cũng nghe, phải lên tiếng nhắc. Yến và Châu cười hí hí, chui vào chăn ngủ. Tình bạn hai đứa vốn là vậy, chẳng bao giờ giận nhau được quá một tiếng đồng hồ. Yến nhanh chóng quên đi thái độ kỳ lạ của Châu và chìm nhanh vào giấc ngủ, trong khi nằm bên cạnh cô bạn thân vẫn chưa ngủ được, giọt nước mắt chảy dài trên má Châu, quay sang nhìn bạn đang vô tư ngủ, môi hơi mấp máy nở nụ cười, chắc lại mơ thấy gì rồi, tự nhiên Châu thấy có rất nhiều điều muốn nói với Yến, nhiều lắm, những cảm xúc, những tình cảm là lạ gì đó mà dạo này thường xuất hiện trong Châu mỗi khi nghĩ đến Yến, Châu muốn nói nhiều lắm, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu và phải nói điều gì với Yến bây giờ.

11. Chương 11

Thông thường thì trên mạng hoặc trong câu lạc bộ hội nhóm, mỗi một đồng tính nữ sẽ đều lựa chọn cho mình một tên riêng, rất tượng trưng, rất ý nghĩa như: Eo biển xanh, Bông hồng nhỏ, cánh chim xa... bóng bống và đôi lúc cũng buồn cười đối với người bình thường. Nhưng đây cũng là những điểm đặc trưng, ý thích rất les của những chị em les. Sau này khi tham gia rồi Hương Trang quyết định chọn cho cả ba những cái tên đậm theo đó là Yên Thảo tức Dạ Yên Thảo, Kiều Thu tức Kiều Mộng Thu, và nàng, Hoài Hương Trang. Tại sao, nàng lý giải, với ba chị em ta là những người từng trải, có học thức chẳng cần gì phải khoát lên mình những màu sắc lòe loẹt này kia để làm gì mà chỉ cần làm rõ thêm tính cách của từng người là đủ.

- Hân hoan chào đón em đến với thế giới của chúng ta!.

Kiều Mộng Thu nói với kiểu cách như vậy khi dẫn Dạ Yên Thảo vào một căn phòng ấm cúng nằm tận trên lầu ba cà phê “Quỳnh Hương”, sau khi dẫn nàng đi vòng vèo quanh co lên mấy tầng cầu thang.

Cầu thang gỗ đỏ, bóng loáng, ở mỗi một khúc quanh trên chiếu nghỉ thì đều có treo một ngọn đèn điện, tìm đèn leo lét giả đèn dầu nhìn rất ấn tượng làm cho Yên Thảo cứ tưởng như đang đến với một hội kín nào vậy.

Đồ đạc trong phòng trưng bày trang nhã, ánh đèn màu tím dịu dịu, tiếng nhạc êm ái nhẹ nhàng, góc phòng có một quầy rượu, từng dãy ly sạch bong treo lủng lẳng trên giá đỡ. Kiều Thu cho biết nước uống ở đây là tự chọn tự phục vụ lấy. Nếu loại nào không có thì nhân chuồng và phục vụ bên dưới sẽ mang lên, họ chỉ được vào phòng này khi được phép. Rải rác dăm ba nhóm phụ nữ đang túm tụm trò chuyện với nhau. Nhìn quanh Yên Thảo nhanh chóng nhận thấy không có một hình ảnh gì gợi đến giới tính nam ở nơi này. Nàng rất tò mò và muốn tìm hiểu xem ở đây có điểm gì đặc biệt để có thể gọi là thế giới của les nhưng xem ra không có gì, chỉ là những nét đặc trưng rất nữ tính tràn ngập tại đây, nhất là những chiếc ghế dựa hình quả tim hoặc môi sơn màu đỏ, tím, xanh, vàng.

Có lẽ do bản chất vẫn còn có điều gì đó là của đàn ông nên thế giới của những đồng tính nam – gay bao giờ cũng ồn ào tràn ngập màu sắc và âm thanh sống động với biểu hiện lộ liễu công khai của những cử chỉ, hành vi trong các mối quan hệ đồng tính. Là một đồng tính nam thì trước sau gì cũng nhanh chóng bộc lộ bản thân mình, nhất là khi gặp người cùng giới hoặc sinh hoạt cùng nhóm, cho dù là gay kín hay công khai. Cho nên một đồng tính nam dù có thành đạt đến đâu về công danh hay tiền bạc thì cuối cùng với những khao khát hướng về người cùng giới cũng buộc người ấy sẽ có lúc sống thật với giới tính của mình dù là giữa ánh sáng ban ngày hay trong bóng tối lẩn lút. Chưa kể những đồng tính nam trẻ tuổi teen thích lêu lợt phô trương lộ liễu một cách sống sượng và có lối sống đổi chác nhanh chóng trong các mối quan hệ tình dục với bạn tình theo một vài tiêu chuẩn của giới này mà một người bình thường nghe hoặc biết được thì chỉ có nước khóc thét lên. Sự thu hút của đồng tính nam luôn được chiếu theo như những giá trị bề ngoài của cơ bắp, thân xác và thời trang quần áo cùng trẻ tuổi... Yêu nhiều, đam mê và cuồng nhiệt trong sự đổi chác nhanh chóng đó nên trong thực tế đâu đó vẫn có những vụ giết nhau vì tình và là tình gì giữa những đồng tính nam với nhau (?). Tất nhiên cũng có những đồng tính nam nhấn mạnh đến yếu tố chung thủy của tình yêu, nhưng thật ra những đồng tính ấy cũng chẳng đến đâu một khi đã “già” – theo quan niệm của giới đồng tính nam, tuổi từ 25 trở lên. Nhưng có lẽ tất cả chỉ là giấc mơ thôi, rất ít và hiếm có khái niệm chung thủy trong quan hệ của các gay, đến và đi nhanh như cơn gió, cuồng nhiệt, vội vã, thỏa mãn và chia tay để rồi lại tiếp tục đi chinh phục những kẻ mới lạ. Nói như thế không có nghĩa là không có tình yêu đồng tính chung thủy, có nhưng rất ít, và hy vọng biết đâu trong mong manh sẽ có một ngày nào đó ta sẽ tìm được một bản sao của chính ta lẫn khuất đâu đó trong dòng đời xuôi ngược này thì sao, và, đây là tình yêu chăng?

- Ái chà.- Dạ Yên Thảo tròn mắt không giấu được sự ngỡ ngàng một khi nghe Kiều Thu giảng giải về giới đồng tính nam, cứ như nàng đang chiêm ngưỡng kỳ lạ, mà có lẽ là thế thật.

Thế giới đồng tính nữ - les thì dù sao cũng âm thầm, nhẹ nhàng hơn với những quan tâm đời sống. Bản chất dù thật sự là một đồng tính nữ hay chỉ là ngộ nhận, thì yếu tố nữ tính vẫn đầy ắp trong họ với sự dịu dàng thân mật trong quan hệ và vẫn hướng đến những điều rất bình dị rất đời, rất thường. Họ chăm chút nhau li ti, chiều chuộng đón ý trong mọi việc, cho dù có người đồng tính nữ không thích vai trò này. Trong các quan hệ thì đồng tính nữ thường hướng đến sự lâu bền của mối quan hệ, được hiểu theo ý nghĩa là chung thủy và quan tâm đến vẻ trao chuốt bề ngoài không nhiều bằng sự phù hợp về tính tình, sở thích, sự đồng điệu về tâm hồn. Một khi người đồng tính nữ đã tìm thấy nửa kia tâm hồn của mình rồi thì thường gắn bó với nhau rất khăng khít, dài lâu và ghentương cũng rất khăng khít. Họ sẵn sàng lẫn xả đối chác tất cả để giữ cho được người mình yêu cho dù phải trả giá rất đắt. Đây cũng là đặc điểm riêng của đồng tính nữ cho dù bây giờ các les tuổi teen cũng giống như những gay tuổi teen cũng thích sự hào nhoáng và thay đổi bạn tình nhanh chóng. Nực cười là lâu lâu trên các phương tiện thông tin đại chúng lại đưa tin về một vụ “lấy nhau” hay nghe tuông gì gì đó có liên quan đến đồng tính nữ, trong khi nam thì không bao giờ, nếu như không muốn nói là “thanh toán”. Cuối cùng thì người đồng tính nữ cũng chấp nhận sự huy sinh cao hơn đồng tính nam, nếu giả như vì lý do nào đó (mà thật ra là khá nhiều) người đồng tính nữ phải lập gia đình thì họ sẵn sàng cam chịu duy trì mối quan hệ dị tính ấy trong nhiều năm tháng, thậm chí là suốt cả cuộc đời bằng sự nhẫn nại, hy sinh vì gia đình, danh dự... nhất là vì con cái của họ. Thăm thẳm sâu trong trái tim của một đồng tính nữ, xem ra thì cuối cùng họ vẫn là đàn bà, bởi họ phải mang nặng đẻ đau, bởi họ là người mẹ của những đứa con máu thịt, họ không bao giờ có thể bỏ rơi con cái mình được.

- Dịu dàng, âm thầm, chung thủy, nhẫn nại và hy sinh, xem ra đó là những yếu tố đặc trưng của người đồng tính nữ Việt Nam hiện nay- Kiều Thu kết luận về giới les của mình như vậy.

Nghe thấy thế Dạ Yên Thảo liền hỏi vặn lại.

- Thế thì một người phụ nữ bình thường cũng có những đức tính này, vậy giữa một người đồng tính nữ và một người phụ nữ bình thường đâu có gì khác nhau.

- Cơ bản là vậy. Kiều Mộng Thu nhún vai – Nhưng cũng còn những khao khát chìm ẩn trong tâm hồn của một người đồng tính nữ em à. Nó là gì, không thể hiểu đơn giản chỉ có chuyện quan hệ tình dục, mà trên tất cả chính là sự quan tâm chia sẻ cảm thông giữa hai tâm hồn cô đơn, lạc loài và chỉ có họ mới có thể hiểu nhau đến với nhau và nói với nhau những điều mà chị tin rằng một người phụ nữ thường khó thể hiểu.

Là vậy, Dạ Yên Thảo gật gù.

Thấy Kiều Mộng Thu bước vào lập tức mấy nhóm chị emles đang ngồi rải rác các nơi trò chuyện, đứng dậy ủa ra đón. Nhìn ánh mắt, nụ cười của mọi người, Yên Thảo thấy Kiều Thu rất được các chị emles ở đây kính trọng, quý mến. Có vài ánh mắt tò mò nhìn Yên Thảo, có những ánh mắt lướt theo từng đường cong trên người làm cho nàng thấy nhột nhột, khó chịu. Đường như hiểu Yên Thảo đang nghĩ gì, Kiều Mộng Thu bóp tay Dạ Yên Thảo, cười và nói ta với nhóm chị emles của mình.

- Đây là Dạ Yên Thảo, em gái của chị, lần đầu tiên đến đây chơi cho biết. – Nàng nhấn mạnh hai chữ “cho biết” – Hãy coi như một người bạn, có gì các chị em hãy giúp đỡ.

Rất nhiều ý nghĩa ở hai chữ “em gái” và “cho biết”, mọi người nhìn Dạ Yên Thảo chỉ cười và lần lần tản mát ra hết, nhóm này nhóm kia kéo tay Kiều Mộng Thu về nhóm với mình trò chuyện, thái độ khá thân ái, không sỗ sàng lắm như Dạ Yên Thảo từng hình dung cũng như từng nghe kể. Không thấy sự nhộn nhạo, âm ỉ và điều gì bất bình thường ở đây. Sau này Kiều Mộng Thu mới cho nàng biết rằng, để nâng cao hoạt động của nhóm và giữ uy tín, tránh xô bồ trong các mối quan hệ cũng như tránh chuyện yêu đương lãng nhăng, ghen tuông làm mất uy tín, nhóm bạn Girl friend ở “Quỳnh Hương” đã đặt ra một số quy định nhất định, nếu thành viên nào tự nguyện tham gia thì phải chấp hành nghiêm túc, và nếu thành viên nào không chấp nhận thì tự rút lui trước nếu như không muốn nhóm tẩy chay. Quy định lớn nhất đó là giữ hòa khí quan hệ trong nhóm, mọi việc điều có thể thương lượng được. Hoài Hương Trang còn củng cố thêm hoạt động của nhóm bằng cách đưa chữ Lady vào nhóm nhằm loại ra thêm một số les mà theo Hoài Hương Trang là thô lỗ hay bình dân quá. Thật ra đến nay thì nhóm les ở đây đa phần là những phụ nữ trên 30, thành đạt, trí thức, có công ăn việc làm ổn định, nhiều người còn có gia đình chồng con đang hoàng, và có cuộc sống riêng hiểu theo khía cạnh nào đó là khá hạnh phúc, trừ bí mật về les. Rất ít les tuổi teen được tham gia vào nhóm này.

Tách ra một mình, Dạ Yên Thảo đi vờ vẩn tò mò ngắm nghía mọi thứ trong quán, cũng có một vài les xa xa đứng nhìn nàng vẻ thích thú, đá lông nheo làm quen, nàng cười lịch sự rồi lẩn đi né tránh. Thú thật hôm nay Dạ Yên Thảo đến đây chủ yếu vì tò mò là chính, nàng chưa chuẩn bị tinh thần để tham gia, bởi chưa bao giờ nàng nghĩ rằng mình cũng là một người đàn bà les cả, hay ho gì là một les cơ chứ, nàng thầm nghĩ.

Dưới ánh đèn mờ mờ, ngoài những chùm đèn và vài bức tranh giả vẽ theo trường phái siêu thực treo các nơi thì khi đến gần cửa ra vào Dạ Yên Thảo phát hiện một lá cờ. Có thể gọi là cờ được không nhỉ, nó có nhiều cột màu sắc xếp thành hàng dọc chạy theo bờ tường, nàng nhìn biểu tượng này và nghĩ mãi chẳng hiểu nó có nghĩa gì. Có một bàn tay đặt lên vai, giật mình, Dạ Yên Thảo vội giật phắt ra vì tưởng một les nào đấy sỗ sàng muốn làm quen, nhưng không phải, đây là Kiều Mộng Thu.

Nheo mắt, chỉ vào lá cờ nhiều màu sắc sặc sỡ dán trên tường, Kiều Mộng Thu nói.

- Đây là cờ của giới đồng tính đấy.

- Cờ? Dạ Yên Thảo há hốc mồm – Người đồng tính cũng có cờ riêng của mình, nghe lạ quá.

- Đúng thế - Kiều Mộng Thu giải thích, - Lá cờ này do họa sỹ Gibertr Baker vẽ, nó gồm tất cả tám màu sắc, gồm:

Màu đỏ: tượng trưng cho đời sống nhiệt huyết của người đồng tính.

Màu cam: tượng trưng cho nỗi đau tâm hồn của người đồng tính đang lạnh.

Màu vàng: tượng trưng cho tình yêu nóng bỏng như mặt trời của người đồng tính.

Màu xanh da trời: tượng trưng cho tấm lòng của người đồng tính trải rộng như đất trời bao la.

Màu xanh lá: tượng trưng cho tài năng của người đồng tính hoạt động trong lãnh vực văn hóa nghệ thuật.

Màu tím nhạt: tượng trưng cho thái độ hòa nhã dung hòa để sống của người đồng tính.

Màu tím Violet: là tâm hồn chung thủy của một tình yêu đồng tính.

Cuối cùng Màu hồng: là biểu tượng tình dục của người đồng tính.

Yên Thảo ngạc nhiên, nàng thấy ngộp trước khát khao lộ của họ. Không nói gì, nàng chỉ mỉm cười. Kiều Mộng Thu nhìn nàng cũng cười theo.

Kéo Dạ Yên Thảo đi theo mình đến biểu tượng thứ nhì gắn trên tường gần đó, Kiều Mộng Thu nói.

- Còn đây được gọi là Labrys, một thứ tên riêng không có tiếng Anh tương ứng, được nô nê gọi là cây búa. Đây là một thứ dụng cụ dùng trong nông nghiệp của một bộ lạc gồm toàn phụ nữ sử dụng tại vùng Amazon xưa. Những người ở đây sống theo chế độ mẫu hệ, phụ nữ cầm đầu. Ngoài việc trồng trọt, nuôi con thì những người phụ nữ này còn là những chiến binh rất mãnh liệt trên chiến trường với vũ khí chính là cây Labrys này. Do vậy với riêng giới les thì Labrys được coi như biểu tượng của sức mạnh và nghị lực tự lực sống của giới les.

Dạ Yên Thảo ngắm nghía biểu tượng cây búa có hai đầu đang treo trên tường, dĩ nhiên nó được mấy chị em les ở đây mô phỏng làm lại. Nhìn hơi thô nhưng dường như trong nó đang hùng hực tỏa ra sức sống mãnh liệt như những les ở đây vậy.

- Còn hai cái vòng tròn giao nhau có chữ thập ngược này được hiểu như “Girl on girl”, bàn tay của em trong bàn tay anh, mãi mãi vậy nghe em.

- Từ nay trở đi nếu em thấy bất kỳ ai có những biểu tượng này thì sẽ hiểu đó là gay hay les chẳng? Yên Thảo hỏi giễu.

Kiều Thu tủm tỉm:

- Ồ là vậy... nhưng mà coi chừng lộn là chết. Biểu tượng này dùng riêng trong giới đồng tính nhưng biết đâu người bình thường cũng dùng ngẫu nhiên thì sao, em mà nghĩ họ đồng tính thì có mà...

Dạ Yên Thảo phá lên cười.

Tuy nhiên, Kiều Mộng Thu cho nàng biết, chuyện này cũng khó xảy ra với một người đồng tính bởi trong giới đồng tính vẫn thường sử dụng từ gaydar tức được hiểu như là những tín hiệu dò tìm lẫn nhau của những người cùng trong giới. Giữa muôn người qua lại thì những đồng tính với nhau trong trực giác riêng luôn mách bảo để họ có thể nhận ra “người mình” một cách dễ dàng, thậm chí dù cho đối phương là một đồng tính kín, nhưng dù có giấu kín như thế nào thì qua nói chuyện, cử chỉ, hành vi... trước sau gì cũng bị người trong giới nhận ra. Cả gay và les đều vậy.

Nghe điều này Dạ Yên Thảo gật gù vì thấy Kiều Mộng Thu nói có lý, trong tâm lý học điều này đã được chứng minh cụ thể.

Một đặc trưng riêng mang tính tâm lý về giới chẳng?

Nàng rất muốn hỏi Kiều Thu rằng, vậy thì chị nhận ra điều gì ở em, và đây phải chăng chính là lý do mà Kiều Mộng Thu dẫn nàng đến đây chốn này. Song nàng lại không dám bởi vì tự nhiên Dạ Yên Thảo thấy sợ nên nghe câu trả lời.

Không chú ý đến thái độ có vẻ bất thường của Dạ Yên Thảo, Kiều Mộng Thu tiếp tục lôi nàng đi để giới thiệu với mọi người.

- Kia kia - Kiều Thu chỉ tay về một người phụ nữ và, có thể gọi là một “anh” cũng được. Người nữ les này cắt tóc ngắn, đã thế lại có khuôn mặt vuông, mắt xếch. Cử chỉ mạnh mẽ, giọng nói ồ ề và mặc một chiếc áo sơ mi vai ngang, khuỳnh khuỳnh đứng chống nạnh nói chuyện, một dáng vẻ gì rất là đàn ông. Nói theo dân gian đó là một người đàn bà có hổ tướng bởi cầm vuông, mắt lộ gò má sát phu và, Kiều Thu giải thích – trong giới đồng tính nữ thường có chia ra làm ba loại, B tức (bucht) là những người đồng tính có dung mạo bên ngoài giống hệt đàn ông và những les này cũng luôn luôn tự nhận mình là đàn ông. Cử chỉ, hành vi, ăn nói thậm chí đến cả suy nghĩ và trong... Kiều Thu cười, cũng đóng luôn vai trò của đàn ông. Ngược lại

loại fem (femala) thì hoàn toàn nữ tính vì sự yếu đuối, nhẹ nhàng dịu dàng... đây là những les khó nhận ra nhất so với một người bình thường bởi họ là vai nữ, thậm chí rất nhiều fem kiểu này đã lập gia đình, sống có chồng con bình thường.

- Thế thì những fem này thật ra là đàn bà chứ sao còn gọi là les nữa?

Nghe Dạ Yên Thảo hỏi về thách thức, Kiều Mộng Thu cười nhẹ.

- Đúng vậy là họ là đàn bà, suy cho cùng tất cả những les cũng đều là đàn bà, dù cho nhiều les B rất muốn chứng tỏ mình là đàn ông trong vai trò quan hệ với bạn tình, nhưng.... Kiều Thu nhấn mạnh, - Cũng là đàn bà thôi em ạ, điểm khác biệt duy nhất ở đây chính là tâm hồn. Phải, đó là những bất ổn trong tâm hồn, những khao khát chìm sâu trong tiềm thức mà chỉ những người cùng giới mới hiểu, mới tìm đến với nhau, giải tỏa cho nhau. Cho nên nếu cứ quy vào tất cả mối quan hệ chỉ có nhục dục thân xác với sự thu hút công nghệ bồng bềnh ngoài thì những người đồng tính nói chung, dù nam hay nữ đều đáng bị xã hội lên án hay khinh bỉ.

Dạ Yên Thảo im lặng, không bình luận.

- Cuối cùng là SB tức (soft-bucht), loại les này nằm giữa hai cực B và fem, vừa dịu dàng nữ tính nhưng đôi lúc cũng giống đàn ông. Có thể hiểu theo giới đồng tính nam bây giờ theo cách gọi là Top-Bottom (trên dưới, vợ - chồng) và “cá chẻm” tức là một loại chuyển đổi vai trò khi cần thiết và loại cá chẻm này chính là SB trong giới đồng tính nữ.

Khác nhau thế nào về sự phân chia này? Đường như hiểu câu hỏi ngẫm ấy qua ánh mắt thắc mắc của Dạ Yên Thảo, Kiều Mộng Thu mỉm cười.

- Một sự phân chia về giới trong quan hệ mang tính tượng trưng giữa những đồng tính nam lẫn nữ khi cặp đôi bạn tình với nhau chứ thật ra vai trò Top-Bottom của gay lẫn B và fem của les vẫn có thể chuyển đổi qua lại, chính vì vậy mới có loại “cá chẻm” và SB ở giữa, có chuyện đó là do có tình yêu đồng tính. Thật ra là gì không quan trọng mà là “yêu” mới quan trọng, việc phân vai chẳng có ý nghĩa gì trong chuyện “yêu” cả.

Dạ Yên Thảo hỏi:

- Thế, chị là ai?

- Chị là một les SB tức (soft-bucht) dù nhiều les cho rằng chị giống B tức (bucht) hơn, nhưng chị không thích vậy.

Kiều Thu trả lời với vẻ thản nhiên, có lẽ vì đoán ra được những ý nghĩ của Dạ Yên Thảo về nàng. Dạ Yên Thảo thoáng đỏ mặt vì thấy mình không tế nhị chút nào, nhưng Kiều Mộng Thu không có vẻ gì là giận cả, hình như nàng quen rồi. Đọc được trong ánh mắt của Dạ Yên Thảo câu hỏi, Kiều Mộng Thu liền nói tiếp:

- Bao giờ cũng tồn tại trong suy nghĩ của một người bình thường một câu hỏi đôi lúc là tò mò, có lúc là ác ý, chẳng trách được họ. Những người đồng tính nam-gay lẫn nữ-les kia, họ sẽ làm gì với nhau khi “yêu” nhỉ. Thế này... thế kia... thế kia...

Dạ Yên Thảo gật đầu thừa nhận, bởi nàng hiểu rằng Kiều Mộng Thu rất thật tình với nàng khi dẫn nàng đến đây, cũng như rất thật lòng muốn cho nàng hiểu biết về thế giới đồng tính nói chung lẫn những chị em les nói riêng. Chị sẵn sàng giải đáp tất cả những thắc mắc của nàng mà không hề e ngại điều gì, nếu nàng lại tỏ ra về này kia thì chẳng qua là không thật lòng với người bạn gái les lớn tuổi hơn của mình.

- Em hiểu và em cũng tò mò... Nghe Dạ Yên Thảo thú nhận, Kiều Mộng Thu tủm tỉm cười nheo mắt.

- Thường là như thế... để rồi khi biết sự thật, có khối kẻ sẽ giả vờ kinh hãi kêu lên: ối giời ơi, sao khinh thế, bẩn thế, khiếp... Ôi giời ơi...

Giọng nhại tiếng Bắc của Kiều Mộng Thu làm cho Dạ Yên Thảo phì cười.

- Chị nghĩ rằng chuyện gì thì em cũng biết rồi?

- Đương nhiên là vậy, chị ạ.

- Thì cũng là thế trong quan hệ tình dục đồng tính đấy em ạ. Với les xem ra còn nhẹ nhàng hơn nhiều so với gay. Nhiều người cho biết là họ bị sốc khi biết sự thật về những quan hệ này đấy... Nàng ta đột nhiên bật cười to và nhún vai. – Thói đạo đức giả, lừa dối, giả tạo, nhưng lại được khoác lên màu sắc mỹ miều đạo đức.

Có vẻ như có một câu chữ thề khế sau cùng. Yên Thảo thoáng nhăn mặt. Không nhìn phản ứng trên nét mặt Dạ Yên Thảo, Kiều Mộng Thu nói tiếp:

- Tình yêu và tình dục là hai mặt của một bàn tay. Tình yêu không tình dục, xem ra chỉ có trong tôn giáo và giả tạo nhiều hơn thật trong cuộc đời. Tình dục không tình yêu chỉ đơn thuần là xác thịt, thú vật quá. Còn tất cả nên hiểu là sự hài hòa...

Không rõ nàng ta muốn nói gì.

- Trong một mối quan hệ đồng tính cũng vậy thôi. Sẽ có tình yêu và cũng có tình dục... nó cũng như những mối quan hệ yêu đương khác. Nó bị xã hội lên án, chê ghét, thậm chí phỉ nhổ... thật ra cũng chỉ là quan niệm số đông. Nhưng - Kiều Mộng Thu gần giọng – điều làm cho chị ghét nhất là nhiều kẻ thường nhân chuyện đó gào toáng lên khinh bỉ những người đồng tính trong khi thật ra họ chẳng hơn gì cả. Một khi hai con người đến với nhau tự nguyện, và tìm được cảm xúc trong ấy thì tại sao phải nhân danh điều này điếm kia để lên án, chê bai, thậm chí là cấm đoán họ.

À, bây giờ thì Dạ Yên Thảo đã hiểu được lý do thái độ phẫn nộ của Kiều Mộng Thu. Đúng vậy, theo quan niệm thông thường thì một mối quan hệ nam nữ dị tính từ ngàn năm, triệu năm nay vốn là vậy, ai cũng hiểu. Thế nhưng những quan hệ đồng tính xem ra là ngược chiều, trái tự nhiên nên đa phần bị xã hội lên án, ngăn cấm và chửi rủa. Bản trong một hành vi hành động, thật ra có là bản không nếu nhìn tổng thể so với các quan hệ khác, bất kể là trái dấu hay thuận chiều? Suy cho cùng cũng chỉ là thói quen và quan niệm chung thôi. Tất cả những hành vi quan hệ gồm tự nhiên của mọi người (hiểu theo số đông) và là không tự nhiên của những người đồng tính (cũng hiểu theo số đông), thật ra không khác nhau bao nhiêu về bản chất và một khi nó là hành vi tự nguyện thì, hãy chấp nhận và mặc nó.

Les - Vòng Tay Không Đàn Ông - Chương 11-P2

Dạ Yên Thảo đầu dụi.

- Em hiểu điều chị muốn nói mà.

Kiều Mộng Thu cười tươi, nàng chẳng có lý do gì để giận Yên Thảo cả. Chẳng qua thỉnh thoảng nàng cũng gặp đôi ba người thường bày tỏ thái độ như vậy về chuyện quan hệ đồng tính và làm cho nàng rất bức mình. Sản Dạ Yên Thảo hỏi thì nàng nói ra luôn.

- Những ôm môi này....

Không để cho Dạ Yên Thảo nói hết lời, Kiều Thu bóp mạnh tay nàng.

- Với giới đồng tính nữ hãy gọi họ là lesbian tứcles, đừng bao giờ gọi

họ là ôm môi bởi sẽ được hiểu như là sự khinh bỉ đấy, cũng như với đồng tính nam nếu bị gọi là bêêê, bóng, lại cái... Cách gọi theo thói quen nhưng cũng vừa mang tính miệt thị, đáng ra phải gọi là đồng tính nam hoặc gay là chính xác nhất, em ạ.

- Dạ.

- Bao giờ cũng là một cặp đồng tính nữ với một les Bặp với một fem thành một đôi bạn tình với sự phân chia vợ chồng rất rõ ràng. Do cá tính mạnh nên không bao giờ có chuyện 2 les B cặp với nhau cũng như 2 fem yếu đuối cặp với nhau. Đây là đặc điểm đặc trưng của những cặp bạn tình đồng tính nữ, nói là thế, nhưng sinh hoạt trong nhóm chị em les với nhau thì dù B, SB, fem thì cũng đều là bạn bè thân ái với nhau cả, việc phân chia này chỉ có một khi thành bạn tình thôi.

- Là thật. - Dạ Yên Thảo thốt lên.

Chợt nổi lên điệu valse du dương, từng cặp, từng cặples dìu nhau ra sàn nhảy. Dưới ánh đèn mờ, những mái tóc gục vào vai nhau với những vòng tay siết chặt quanh eo hông, nhìn thật mơ màng.

- Mình lak một chút chẳng?
- Lak?
- À... từ trong giới les gọi là đi nhảy ấy mà.

Hơi ngập ngừng một chút rồi Dạ Yên Thảo cũng đứng dậy để cho Kiều Mộng Thu kéo ra sàn nhảy. Rất điệu nghệ và mạnh mẽ như đàn ông, Kiều Thu siết mạnh tay vòng qua eo của Yên Thảo.

Dạ Yên Thảo có vẻ ngượng ngùng và lúng túng, bước lấp vấp, bởi đây là lần đầu tiên trong đời nàng tay trong tay nhảy với một người bạn gái. Thật ra không phải nàng không từng nhảy với bạn gái trong những dịp sinh nhật, lễ hội... nhưng đây là vui vẻ bạn bè bình thường, còn đây, lần đầu tiên nàng nhảy với một nữ les nên thấy có cảm giác khác lạ hẳn. Kiều Mộng Thu kéo Yên Thảo dựa sát vào người mình. Đổ bừa mạt vì ngượng, Yên Thảo muốn rời vòng tay của Kiều Thu ra nhưng dường như nàng ta có vẻ không biết, cứ ôm Yên Thảo như người tình thật sự. Nhìn quanh Yên Thảo yên tâm vì chẳng ai thèm để ý đến nàng và Kiều Mộng Thu cả, từng cặp đang say mê dìu nhau, ngây ngất trong mentinh lẫn tiếng nhạc nên không hề nhìn xung quanh mình, chưa kể đã bước vào đây là bước vào thế giới của les cho nên chuyện hai người đàn bà les ôm nhau nhảy, kể cả thân mật hơn một chút nữa thì cũng đều được coi là điều bình thường, rất tự nhiên. Một người đàn bà nào vào đây mà lại tỏ ra sợ sệt đàn bà thì mới là bất bình thường.

Rất nhiều lý do để trở thành một les, lý do quan trọng nhất vẫn là những bí ẩn bẩm sinh từ khi đang còn là bào thai trong bụng mẹ, còn ngoài ra để đến với thế giới les bây giờ thì còn nhiều lý do khác lắm, Kiều Mộng Thu thủ thủ bên tai Dạ Yên Thảo. Ghét đàn ông, rất khinh ghét đàn ông. Thất tình vì bị đàn ông bỏ, bị đàn ông lừa. Chán người tình, chán chồng, chưa kể chonhững les cho biết quan hệ với nữ “an toàn hơn vì không sợ có bầu, không sợ bệnh tật...”.

- Này, mình rất ghét đàn ông, - Một nữ les trong nhóm nói – Những kẻ thô lỗ và say sưa suốt ngày.
- Còn mình thì ghê sợ, - Một nữ les khác lên tiếng – Cứ xong việc thì lăn ra ngủ như heo, không biết nói một câu âu yếm bao giờ cả. Lúc nào cũng là chồng chúa vợ tôi, chịu sao nổi.
- Đây là những lời lên án đàn ông thường xuyên của một số les, thế nhưng bao giờ cũng vậy, Kiều Mộng Thu đều nói lại:
- Đàn ông họ cũng có ưu khuyết điểm của họ và theo như thượng đế thì họ vẫn chiếm 2/3 cuộc sống của chúng ta.
- Em không đồng ý,... mấy chị em les liền nhao nhao lên phản đối. – Bất công quá.

Xuất hiện những quan điểm trong giới les về đàn ông, đó là có rất nhiều phụ nữ không hẳn là les, cảm thấy rất cô độc sau khi lấy chồng. Trong cuộc sống hiện đại quay cuồng mưu sinh thì nhiều phụ nữ đã không tìm thấy một người bạn tri kỷ, tin cậy để thổ lộ tâm sự, bởi nhiều người trong bọn họ không muốn để cho người khác biết điểm yếu của họ là nỗi lo sợ, sự thất bại và thất vọng. Họ sợ bị chê là hèn yếu, thất bại, chỉ biết than thân trách phận và làm mất đi sự quyến rũ của bản thân, chưa kể nếu có chia sẻ sự thành công với người khác thì lại sợ bị cạnh tranh, đố kỵ hoặc bị chỉ trích là kênh kiệu... Việc phong tỏa nội tâm như vậy đã làm cho nhiều người phụ nữ rơi vào sự thiếu hụt tình cảm và ngày càng cảm thấy cô độc hơn trong cuộc sống, đây cũng là một trong những lý do để đến với les. Ngoài ra có những bé gái từ nhỏ đã được giáo dục rằng cần phải biết kiên nhẫn vươn lên, cạnh tranh để chiến thắng trong công việc, tình yêu không phải là trên hết, vì thế khi lớn lên họ là những con người hết sức mạnh mẽ, có ý thức bảo vệ bản thân mình, biết cách chế ngự, che giấu nỗi sợ và mọi lo lắng của mình. Những người đàn bà này tự luyện mình trở thành những con người hết sức cứng rắn về bề ngoài, đàn ông đối với họ chỉ là chỉ là mục tiêu để gây kích thích lẫn ảo tưởng. Họ không muốn cũng không dễ bị đàn ông cuốn hút. Đàn ông dưới con mắt họ tượng trưng cho cái “xấu” trong chinh phục. Khi nguồn hưng phấn và sự thỏa mãn của họ về đàn ông ngày càng ít thì trong bất kỳ trường hợp nào những người phụ nữ này cũng sẽ không trao quyền quyết định cảm giác bản ngã mình cho đàn ông, bởi họ cảm thấy giá trị bản ngã sẽ không còn nữa. Họ cho rằng đàn ông có thể yêu họ nhưng cũng có thể bỏ họ. Vì thế, cảm giác thất vọng và bị tổn thương nặng nề với đàn ông làm cho họ quan niệm rằng đàn ông tốt thì thế gian này hết rồi, hay đơn giản hơn là không có đàn ông tốt và họ phải tự biết quản lý lấy chính cuộc đời mình. Rất nhiều les B, SB xuất hiện từ trong những hoàn cảnh như thế này. Đó là nhận xét sau này của Dạ Yên Thảo, sau khi có nhiều va chạm với chị em trong giới les.

Nhưng tại sao chúng ta cứ đổ lỗi cho đàn ông và có vẻ như cho rằng vì họ mà chúng ta trở thành les?

Nghe Kiều Mộng Thu hỏi, vài les liền lên tiếng. Họ tha hồ kể những chuyện đáng ghét của những người đàn ông mà mình đã từng gặp, đã từng yêu, đã từng đi qua đời họ và để lại quá nhiều bất hạnh, đau khổ cho họ, làm cho họ thất vọng trần trụi và tự nhiên trở thành một les mà theo họ là điều tự nhiên. Kiều Mộng Thu lắc đầu không đồng ý, theo nàng les là les và đây là sở thích, xu hướng tình dục đồng giới mà đến nay khoa học vẫn đang nghiên cứu để tìm hiểu nguyên nhân, lý do nào của cơ chế nảy nở hình thành và phát triển chuyện đồng tính. Do vậy, theo nàng có thể đàn ông là một tác nhân nhỏ để làm xuất hiện một les, nhất là khi les ấy đang lưỡng lự ở ngã ba đường trong sự lựa chọn sở thích giới tính của mình chứ không phải đàn ông là nguyên nhân biến một người đàn bà bình thường trở thành les được. Điều này phi khoa học và không thực tế. Vì thế không nên quy kết tất cả những “tội lỗi” của đàn ông bởi cũng như có thể nói ngược lại, là vì đàn bà mà một bộ phận đàn ông trở thành gay hay sao? Nhận thức như thế là sai lệch và càng làm cho cộng đồng xã hội thêm bất bình với người đồng tính chúng ta nói chung.

Mọi người cười ồ lên và không ai phản đối ý kiến này của Kiều Mộng Thu.

Dạ Yên Thảo đứng sau lưng thú vị lắng nghe cuộc tranh luận rất sôi nổi của những chị em les. Bao giờ cũng vậy, thỉnh thoảng lại có những ý kiến bốc đồng quy kết lại rằng, chuyện thành les là do đàn ông. “Đã từng có chồng và bị chồng ly dị, thế nhưng chẳng bao giờ chị nghĩ rằng chị trở thành les là vì chồng chị cả. Chị luôn nhấn mạnh với chị em trong nhóm rằng, chuyện les chẳng liên quan gì đến đàn ông có chăng họ cũng chỉ là tác nhân nằm trong nguyên nhân tổng thể của một les mà thôi”. Kiều Mộng Thu tâm sự, suy cho cùng đây cũng chỉ là những ý kiến quá khích nhưng chỉ nói ra cho vui chứ thật ra không phải chị em giới les hằn thù gì đàn ông, họ là họ, mình là mình.

- Việc chị thành lập nhóm chị em les ở đây thật ra đến nhằm mục đích gì?

Nghe Dạ Yên Thảo hỏi, Kiều Mộng Thu kiêu hãnh trả lời.

- Một đàn ngỗng khi bay đi di cư tránh lạnh hoặc tìm thức ăn mới bao giờ cũng bay theo hình chữ V với con đầu đàn khỏe nhất bay trước và cả đàn bay theo. Theo tính toán của các nhà khoa học việc bay vậy sẽ tiết kiệm đến 70% sức lực cho cả đàn phía sau và khi còn đầu đàn mệt, nó sẽ lùi về phía sau nhường ột con khỏe hơn bay lên dẫn đàn. Bầy đàn là sự đoàn kết tạo nên sức mạnh. Việc thành lập nhóm “Girls friend” les ở Quỳnh Hương này không ngoài mục đích là tạo cho chị em sức mạnh tự tin, đoàn kết, chia sẻ với nhau để vui sống, tin tưởng vào tương lai. Chúng ta sẽ mạnh lên rất nhiều khi quây quần bên nhau.

- Thật ra, khi còn riêng hai chị em với nhau thì bất ngờ, Kiều Mộng Thu thở dài, băng khuôn tâm sự với Dạ Yên Thảo, - suy cho cùng thì tất cả chúng ta cũng chỉ là những người đàn bà yếu đuối và cô đơn, muốn có những tâm hồn đồng điệu để chia sẻ cho nhau những nỗi niềm bí mật của mình, thế thôi.

Đàn bà, nếu chúng ta không là đàn bà thì là ai nhỉ, les cũng vẫn chỉ là đàn bà thôi trong khi một số les luôn muốn chối bỏ điều này để vươn tới một sự khẳng định khác của bản thân, là gì, đàn ông chẳng? Một sự gay gắt kỳ lạ theo chiều hướng muốn đảo ngược quy trình tự nhiên hết sức phũ phàng và sẽ không giải quyết được gì. Vậy tại sao chúng ta không cứ là đàn bà và giữa chúng ta với nhau sẽ có những điểm chung nào đó, và đó chính là les, sao này có lần Dạ Yên Thảo lý luận như vậy với một nhóm bạn của mình. Chỉ cần hiểu nhau là đủ. Nhưng nhiều chị em les lại không đồng ý và cho rằng đây là một biểu hiện sự giả tạo trốn tránh sự thật, với Kiều Mộng Thu thì, sao cũng được miễn là tìm được đến với nhau là tốt rồi. Hình thức nào, tùy.

Điểm chung của tất cả những người đồng tính dù nam hay nữ thì đều là sự cô đơn, đau khổ, dằn vặt vì những điều oái oăm trong bản thân mình. Đó chính là những khát khao mong muốn những điều không giống người bình thường và sự sợ hãi bởi sự coi thường, khinh rẻ, thậm chí là xua đuổi phỉ nhổ của đồng loại xung quanh. Tất cả là đau khổ và chỉ mãi mãi là đau khổ, do vậy, điều mong muốn duy nhất của giới đồng tính là được xã hội cảm thông chấp nhận, đừng kỳ thị và hãy cho họ được sống như một người bình thường, được ăn, thờ yêu. Còn chuyện họ yêu ai, làm gì với tình yêu ấy là thuộc về lãnh vực riêng tư, quyền tự lựa chọn của từng con người. Đủ tuổi thành niên và tâm sinh lý phát triển phát triển bình thường thì tức là họ có quyền tự chọn sở thích giới tính của mình, đây là quyền và tính dân chủ của một xã hội tự do và cởi mở. Cũng đừng quan tâm đến mức thái quá đến chuyện đồng tính thành ra là can thiệp vào đời tư của họ, cũng đừng đứng trên danh nghĩa tôn giáo, dân tộc này kia, nhân danh phạm trù đạo đức hay khái niệm văn hóa này kia để mà chê bai lên án người đồng tính, quy chụp cho họ đủ điều, chuyện xấu tốt trong xã hội này thì đâu

đâu chẳng có, không gian nào chẳng có chứ đâu chỉ riêng gì là người đồng tính mà luôn đổ lên họ những thói hư, tật xấu, kể cả AIDS nữa để rồi quy kết, xa lánh....?

Hãy bình thường mọi chuyện đi, hãy coi như đó là chuyện riêng của từng người, đừng quan tâm đến nó nữa, cuộc đời này còn rất nhiều chuyện phải làm lắm, tại sao đi đâu cũng cứ thấy lải nhải mãi chuyện đồng tính để làm gì? Tại sao không để ọi chuyện cứ diễn tiến như sáng mặt trời mọc, tối mặt trời lặn và hãy hiểu rằng tất cả cuối cùng cũng chỉ là quyền lựa chọn của mỗi con người. Chuyện riêng.

Đây là lời kết thúc của Kiều Mộng Thu trước khi tiễn Dạ Yên Thảo ra về.

12. Chương 12

Sau lần ốm đến nỗi phải cạo trọc đầu, đưa đi Sài Gòn chữa trị mất mát tháng trời, bé Út cũng lần hồi phục với một vết thương lòng khủng khiếp, không bao giờ nguôi ngoai và cũng không biết tỏ cùng ai. Từ đó, không hiểu sao khi nhìn thấy bất kỳ một gã đàn ông nào, những hình ảnh gớm ghiếc về người ba nuôi lại hiện về trong đầu bé Út.

Khi dẫn Út về, má đưa qua chào cha.

Nhìn đứa con gái ruột ốm o xanh xao, mặt mày ngơ ngốt thất thần, đứng trước mặt cha ruột mà nó cứ cúi gầm mặt nhìn xuống đất, cạy miệng cũng chỉ lí nhí nói trong họng được mỗi câu chào cha, ông Hội đồng Mía nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu. Không hiểu ông nghĩ gì.

Cầm cây gậy ba-toong bóng loáng trên tay quơ quơ trước mặt má, cha nói.

- Thôi đưa nó về bên này ở...

- Dạ,... Nhưng... - Má sẽ sàng.

- Không nhưng gì hết, - Cha sẵng giọng, - Đưa nó về bên đây. Con gái lớn rồi ở tuốt miệt ngoài đó sanh hư.

- Dạ, - má cúi đầu.

Nhà này từ lớn đến bé, từ bà chánh đến các bà thứ cho đến các anh, chú ... xưa nay đâu có ai dám cãi lời cha đâu. Một tiếng của cha là quân lệnh như sơn, tất cả răm rắp phải nghe, huống hồ má lại là người ở trong nhà thì làm sao mà dám cãi.

Cuộc đời bé Út từ đó thay đổi hẳn, khổ ải hơn rất nhiều, mà thật ra thì đã thay đổi từ sau cái lần đau đớn ấy. Út lớn rồi.

Đến bây giờ thì Út mới có dịp sống gần cha, trong một nhà với người cha ruột uy quyền này. Năm ấy Hội đồng Mía cũng đã gần 70, và tóc trắng hoa cũng suy giảm sau mấy chục năm ăn chơi trác táng, phung phí sức lực. Má của Út là người đàn bà cuối cùng của cha, vì thế mà Út có tên là Út.

Một căn nhà gạch thật rộng, cao hai tầng, xây theo kiểu tây nằm đường bệ giữa khu vườn xanh um, bát ngát. Nhà có một con gà trống cồ bằng sứ nằm tuốt trên đỉnh, đây là món quà có từ hồi những năm 1930 khi quanchủ tỉnh người Pháp vốn là bạn thân của cha, sau khi hồi cố hương có tặng cha con gà này làm kỷ niệm. Bên trong nó có gắn một cỗ máy lên dây thiều, để mỗi sáng gà gáy te te nghe rất ngộ. Con gà này một thời là niềm kiêu hãnh của ông hội đồng, chiều chiều rảnh là cha hay chống gậy ra trước nhà, vuốt râu ngấm ngĩa con gà, gật gù ra vẻ đắc ý lắm. Đến trào năm năm mươi, một sáng mãi không nghe thấy gà gáy. Người gác gà quên không vặn dây thiều đã bị cha đánh ột trận thừa sống thiếu chết, đòi đuổi đi, anh ta van lạy mãi cha mới cho ở lại. Thế rồi chưa đầy một tuần sau, hôm đó trời mưa rất to, do sợ trễ giờ gá gáy, anh ta leo lên vặn giây thiều, lóng ngóng thế nào, trượt chân té chết, biến thành ma oán. Trong đại gia đình của cha hết Bà Ba lại bà Tư ốm lẫn lóc, thêm một người anh và một người chị chết bất tử, cha phải rước thành tuốt từ ngoài trung vào cúng kiếng, trấn ếm mới êm và từ đó cha bỏ hẳn chuyện thuê người gác gà vặn giây thiều. Tuy nhiên hồi gần con gà lên làm rất công phu, phải đập hẳn một mảnh gạch để xây lại nên nay nếu đập bỏ nhìn nó tro tro thế nào nên đành để thôi. Sau mấy mươi năm con gà trống bằng sứ vẫn vêu vêu kiêu

hạnh nhìn lên trời nhưng nó cứ bạc dần, bạc trơ hết cả màu sứ, nay trông thảm hại lắm. Nhu con gà rù vậy, đây là lời nói thâm của mọi người chứ không ai dám nói trước mặt cha, có mà bị đánh chết.

Trên căn nhà lớn ấy, ngoài gian giữa để thờ và một cái phòng khách thật to với những bộ ghế cần xà cừ bóng loáng, sang trọng ở giữa thì chỉ có duy nhất hai phòng ngủ của cha ở lầu một, còn lại là những dãy nhà dọc ngang bao xung quanh là nhà của các bà chánh, thứ cùng các anh chị lớn. Tuy là đại điều chủ miệt vườn, giàu có nổi tiếng nhưng khi trẻ cha của Út có thời gian đi học bên Tây, biết nhiều. Nét văn minh duy nhất mà cha còn duy trì lại là cho tất cả con cái ăn học nên người. Đứa nào có chí tiến thủ, ham học là cha đồng ý ngay. Ngược lại đứa nào lớn không muốn học chỉ muốn làm ăn thì cha cho vốn mua ruộng vườn tách riêng ra để làm ăn. Nhờ vậy, điều mà đến bây giờ Út vẫn biết ơn cha là, tuy là thứ con rơi tôm tép lép vế nhất trong nhà nhưng sau khi về ở với cha thì Út vẫn được đi học, dù là con gái, trong khi các chị lớn tuổi chưa mười tám thì đa phần đã lấy chồng. Chị nào cũng có chồng làm lớn trên quận hoặc buôn bán lớn ngoài chợ, hoặc cũng là chủ đất cò bay thẳng cánh, chỉ có điều chị nào cũng dốt, đa phần là biết chữ lom lem và quên nhiều hơn nhớ.

Cha ư?

Một người đàn ông mập mạp, thấp đậm, người tròn. Tóc bạc búi ngược, chòm râu dài tới ngực. Mặt mày phương phi, giọng nói sang sảng và đi đâu làm gì, kể cả khi ngồi ăn cơm lẫn khi vào giường ngủ rồi bao giờ cũng có cây gậy ba toong bên mình. Cây gậy bằng gỗ tẻ có cần ngà voi và xà cừ, trên đỉnh gắn một viên ngọc trai lớn, quanh đầu bọc vàng 18, chạm trổ rồng trên thân gậy, nghe đâu lấy mẫu từ Hoàng Gia Xiêm đem về. Cây gậy bóng loáng, dài thượt là nỗi ám ảnh kinh hoàng, sợ hãi của cả đại gia đình cha lẫn kẻ ăn người ở, tá diên cho đến người dân trong vùng Hàm Luông. Hễ ai không làm cha vừa ý thì cứ gậy ba toong ba đập cho thừa sống thiếu chết. Có lần đánh người ở mạnh đến nỗi văng cả viên ngọc gắn trên đầu gậy. Người dân vẫn gọi lén cha sau lưng là Hội đồng Cọp. Sau cái lần Việt Minh nổi dậy năm 1945, lấy ruộng đất chia cho người nghèo vạt ỹ nữa bắt được cha để đem ra xử tội, may mà cha cải trang thành thường dân, bám ghe mảnh, lén trốn kịp về Sài Gòn ở mấy năm liền mãi sau 1954 khi Việt Minh tập kết rút hết ra Bắc thì cha mới dám về xứ lại và từ đó, cha ít sử dụng cây gậy với người ngoài nữa. Thế nhưng trong nhà thì từ bà chánh cho đến các bà thứ lẫn đám con cái vẫn luôn luôn bị ném mui ở cây gậy ấy nếu không làm cha vừa lòng.

Nè ... nè ... không vâng lời ... nè... Tiếng gậy vung rít lên kèm theo những tiếng kêu thét nhỏ nức nở trong đau đớn. Không ai dám kêu to bởi cha rất ghét điều ấy và đã làm cho cha ghét thì còn bị ăn đòn nhiều hơn.

Út cũng dăm ba lần bị đòn rồi nên nhiều năm sau này khi đã trở thành một người đàn bà tóc bạc của tuổi năm mươi, thỉnh thoảng trong giấc mơ của mình, cô Út vẫn còn nghe tiếng gậy rít lên. Trong đầu Út rõ mòm một, từng vết khắc, mảnh cần lẫn viên ngọc lớn trên đầu chiếc gậy ba toong của cha.

Năm Út lên năm tuổi, có sự dèm pha của các bà vợ mà cha cho hai má con Út ra ngoài gò làm nhà ở chung với mọi người, năm Út lên mười ba tuổi thì cha lại bắt má đem Út về ở chung với đại gia đình. Cuộc sống ngoài gò, tuy có phần cơ cực nhưng rất chan hòa, đều là dân nghèo làm ruộng với nhau nên mọi người rất đùm bọc yêu thương nhau. Tuy má Út vẫn mang danh là vợ của Hội đồng Mía, nhưng bà con xung quanh đều hiểu rằng cảnh vợ hờ con tạm, cơ cực hơn cả kẻ ăn người ở khác trong nhà bởi sự ghen ghét của những bà vợ khác. Vì thế mọi người rất thương và không phân chia gì. Tuổi thơ êm đẹp lợi ruộng bắt cá, vô địa giăng câu, đêm nằm ngắm sao trời với những ước mơ bay bổng của Út chính là thời gian ở ngoài gò. Má cả ngày vô trong để hầu hạ các bà, nhưng tối khuya má vẫn về với Út. Và dù cho có khuya lác khuya lơ thì bao giờ Út cũng thức, chong đèn chờ má về, hôm nào má về sớm mang theo ít đồ thừa trong nhà cha thì hai má con còn có bữa ăn khuya thú vị, còn nếu không cũng là bữa cơm mắm cá ầm cúng của hai má con. Út thương má lắm.

Cả đời làm phận kẻ tôi đòi cho gia đình cha từ hồi còn nhỏ cho đến khi lớn, được cha chú ý, thương và sanh một đứa con gái là Út, nhưng địa vị của má trong căn nhà ấy vẫn không ngóc đầu lên hơn mấy phân tay. Vẫn là kẻ ăn người ở mà thậm chí còn bị các bà vợ lớn hành hạ nhiều hơn vì tức tối ghen tuông thấy má được cha thương nhiều. Đi, lúc nào cũng lật đật, mặt luôn cúi gầm nhìn xuống đất, lớn lên có hiểu biết Út còn nhận ra một điều là không bao giờ trong đời mình mà má dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt ai. Ăn nói luôn thì thâm và luôn miệng dạ, thưa, bẩm, riết thành câu nói quen miệng, đến nỗi khi chết cũng vậy. Nhìn má nhiều lúc Út thấy thương trào nước mắt. Sao cuộc đời má khổ ải quá, khổ từ khi mới sanh đến khi chết,

công lý trên đời này ông trời bỏ đầu hết trơn rồi. Nghe con gái than oán, má ôm con, vuốt vai vỗ về, chắc tại kiếp trước má con mình nặng nợ ai đó nên kiếp này phải trả con ạ, trách làm chi mang tội.

Út không tin, không thể nào một con người khổn khổ và hiền lành như má mà ông trời lại nỡ lòng nào đày đọa như vậy, chẳng qua ông ấy thiên vị người khác. Mà có lẽ vậy thiệt phải không má?

13. Chương 13

Hoàng Yến đứng nép sau cây phượng tránh ánh nắng chiếu vào mặt, trời nóng quá, mặc dù đứng trong bóng rợp nhưng cô bé vẫn cảm được hơi nóng hầm hập phả vào người. Yến đứng chờ hoài gần 20 phút mà vẫn không thấy Châu lộ mặt ra, chắc lại họp hành gì rồi. Mồ hôi nhễ nhại chảy ướt áo lá bên trong áo dài làm cho Yến thấy bức bối. Hôm nay sao xui thế không biết. Sáng sớm dắt xe honda ra khỏi nhà, chẳng hiểu sao đạp mãi không nổ. Cô Út nói, chắc hư rồi, thôi đón xe ôm đi học đi kéo trễ giờ, để xe ở nhà cô kêu chú Năm bên nhà qua coi giùm cho. Hôm nay có buổi lên lớp môn học quan trọng nên Yến đành lật đật chạy ra đầu đường. Không thấy anh xe ôm quen, đợi mãi mới gọi được xe khác. Cũng tại hôm qua xem tivi có phim hay nhưng chiếu khuya quá nên Yến dậy muộn.

Yến quay vào lớp của Châu, tìm hoài mới thấy, hình như chi đoàn lớp Châu đang họp gì đó, nó phụ trách phần văn nghệ mà. Nghe Yến nói, Châu gật gật đầu, lấy nửa đã, bỏ chờ tui ngoài cổng nhe. Mọi bữa lỡ xe kiểu này thì điện thoại về nhà kêu anh Hai hoặc thằng Tí Tò to xác qua đây chờ về. Nhưng hôm nay anh Hai đi công tác, thằng Tí Tò thì liên lạc mãi với nó không được.

Và giờ đây Yến bức bối lấy cái khăn giấy thấm nhẹ những giọt mồ hôi trên mũi. Tiếng hút sáo liên tục của đám bạn cùng lớp và mấy anh lớp trên chạy xe qua, nhưng Yến đều cười lắc đầu từ chối.

Không hiểu giờ này Châu còn làm gì ở trống mà lâu quá vậy.

- Yến....

Giật mình vì tiếng kêu đột ngột, Yến nhìn ra thấy một thanh niên đang dừng xe honda trước cổng trường, đây là kỹ sư Hoài Nam, bạn thân của anh Hai. Cô bé reo lên mừng rỡ.

- Ủa anh Nam!

- Giờ này làm gì mà còn đứng đây?

- Xe em hư rồi... đang đứng chờ đứa bạn em chở về.

- Vậy hả?

- Nhưng tới giờ mà vẫn không thấy nó ra. - Yến nhăn nhó nói.

- Hay lên xe anh chở về cho.

Yến thoáng do dự nhưng nghĩ chắc Châu họp còn lâu, cô bé chạy lại bác gác cổng nhờ nhắn lại giùm với Châu là cô đã có người rước, rồi tung tăng chạy lại chỗ xe của Nam. Đến gần kỹ sư Nam bỗng Yến đi chậm lại. Cô thấy hơi ngỡ ngàng nhờ tới bữa cơm gần đây tại nhà mình, khi anh Hai nói về Nam, anh Hai cho biết là thằng bạn thân của mình không hiểu sao dạo này rách hay hỏi chuyện về Yến. Nghe, thằng Tí Tò cười hí hí đầu tiên làm Yến mắc cỡ đỏ cả mặt. Ba chỉ liếc cô gái cưng rồi cười nhẹ, và má thì la, để cho nó học, mới có hai mươi tuổi chứ nhiều mà mày tính làm hư Tí Nị à. Thì con có nói gì đâu, nhưng mà má thấy thằng Nam như thế nào, má ngăn người, ở ... ở... cái thằng cũng hiền lành, tướng tá coi được. Anh Hai phá lên cười vì thấy má mắc mưu, má dứt tay dòi gõ đầu anh Hai, và Yến tru tréo lên, không được lấy tui ra làm trò đùa nhe. Bữa cơm vui quá chừng.

Nói vậy chứ bằng linh cảm của con gái làm gì Yến không biết chuyện Nam quan tâm đến mình, mấy lần về nhà vô tình gặp Nam cứ nhìn bộ dạng lúng túng của Nam là biết, thấy thế cô bé càng làm ra dáng vẻ không

nhỏ chọc ghẹo nhìn khuôn mặt đỏ gay của Nam mà thấy tội, đến anh Hai cũng phải bên bạn, ê, Tí Nị vừa thôi nghe, đừng có thấy bạn của anh hiền mà bắt nạt.

Gồm người đầu mà cao to khiếp, ngồi gần khuất hẳn sau lưng Nam, Yến thầm nghĩ vậy và đưa tay vịn hờ hông Nam. Nam nói thật nhẹ nhàng:

- Giữ chắc, anh chạy đây nghe bé.

Chiếc honda rú êm rời từ từ khỏi cổng trường vừa lúc Châu vội vã đẩy xe ra, chỉ kịp nhìn theo thấy mái tóc đuôi gà của Yến nhổng cao đang lắc lư sau lưng Nam, chẳng biết anh ta nói gì mà Châu còn nghe được tiếng cười giòn ta của Yến vọng lại. Châu biết đấy là kỷ sư Nam, bạn của anh Hai Yến và từ lâu đã quan tâm đến Yến, chuyện này Châu từng được nghe kể mấy lần. Nhưng từ ngày Yến đậu đại học thì sự quan tâm ấy càng ngày càng lớn dần và có chiều hướng chuyển sang sắc thái khác, Châu biết cũng bởi nghe Yến kể lại.

Thế Yến thấy anh ấy như thế nào. Nghe Châu hỏi, Yến ghẹo cổ lim dim một lát rồi ngáp ngừng trả lời. Anh cũng hiền hiền, cũng được, mà thôi không nói nữa. Kệ. Hôm qua hai đứa mới nói chuyện với nhau về Nam, thì hôm nay...

Một cảm giác ghen ngào dâng trong ngực. Châu phải thở gấp, đưa tay vuốt ngực và cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy.

Buổi tối qua nhà Châu ngủ, nhìn mặt bạn bí xị một đồng Yến đã giả lả làm huê mấy lần cho Châu hết giận. Buổi trưa Nam không chở Yến về nhà ngay mà còn chạy vòng vòng rồi rủ Yến đi ăn, rồi vô cớ phê nữa. Chẳng nghĩ trưa được, chiều đi học luôn làm Yến ngáp ngáp dài trong lớp. Chiều ấy vào trong trường không gặp Châu, chẳng biết Châu đi đâu. Nhưng khi về nhà nghe Cô Út nói là trưa nay Châu điện thoại qua nhà mấy lần để kiếm Yến mà không gặp, Yến giật mình tự trách mình, mình thật là vô tâm. Chưa tối Yến đã chạy qua nhà Châu ngay, nhìn bạn giận, Yến cũng cụt hứng vì tính kể cho Châu nghe nhiều về Nam. Ví dụ như trưa nay chẳng hạn, Nam cứ gần rồi lại nói xa chuyện quen biết với Yến dài lâu, Yến cứ vờ đi giả như chẳng biết ý của Nam để cho anh chàng mặt mày đỏ gay, lúng ba lúng búng vì chẳng biết phải bày tỏ như thế nào cho Yến hiểu tình hình của mình. Và, Yến cũng phải thừa nhận thật lòng là Nam nói chuyện rất có duyên, nhìn Nam rất đàn ông và ... gì nữa, không biết nhưng rõ ràng là cô bé thấy trong lòng mình thỉnh thoảng thích mỗi khi nghĩ về Nam. Thế nên khi anh chàng ngáp ngừng rủ Yến đi dự sinh nhật của người bạn thì Yến đã lơ lửng con cá vàng không ư hũ là sẽ đi hay không đi làm ặt Nam cứ ngệt ra vì lo lắng chẳng biết là Yến có chịu hay không để sửa soạn đón rước, tội thật.

- Ê bỏ giận tui hả?

Hình như Yến đã hỏi đến ba bốn lần rồi mà Châu vẫn lặng thinh, cầm cúi trên đầu trang sách. Mấy lần làm hòa không xong nên Yến cũng đành lấy sách ra đọc. Mãi đến khuya, cô bé leo lên giường nằm. Nhìn Châu vẫn lúi cuội bên bàn học, Yến hắng giọng mấy lần mà Châu chẳng trả lời. Tội cho Châu quá, cả tối nay nó chưa hề hé răng nói nửa câu, mà tính Châu Yến biết, không nói thế này là nó giận lắm.

Nằm một lúc lâu, lơ mơ tính ngủ rồi giật mình nhớ lại lỗi của mình. Yến bò từ trên giường xuống ngang chiếc ghế dài Châu đang ngồi sát bên giường, vòng tay qua lưng bạn cố cầu hòa.

- Trưa này trời nóng quá, chờ hoài không thấy bỏ ran nên tôi mới đành

- Bộ anh Nam là bạn trai của Yến hả...

Hơi bất ngờ và ngạc nhiên vì câu hỏi này của Châu bởi chuyện gì của Nam thì Yến cũng đã kể hết cho Châu nghe rồi mà sao nay Châu lại hỏi có vẻ bất thường.

Yến nhăn mũi, lắc lư đầu.

- không biết.

- Bỏ nói cho tui biết đi, - Châu quay lại nhìn Yến, giọng vẻ khẩn trương. Có phải bỏ cũng có cảm tình với anh Nam không?

Ngạc nhiên nhìn bạn, Yến thầm tự hỏi, hay là Châu yêu Nam và Châu đang ghen. Với Nam thì quả là cô bé cũng có cảm tình nhưng gọi là yêu thì chưa hẳn, nếu giả như Châu thật sự yêu Nam thì Yến cũng sẵn sàng thôi bởi Nam đối với Yến mới chỉ là có cảm tình dù có hơi đặc biệt một chút.

Cô bé cười bí mật và quyết định phá bạn một chút chovui, hy vọng Châu sẽ hết giận.

- Thì cũng có cảm tình chút chút.

- Thiệt không... mà ...

- Thì chút chút mà...

Châu quay mặt vào bàn, hình như mắt ngấn nước. Yển thấy vậy, bối rối.

- Thôi mờ, Yển đùa đó, nếu Châu thích anh Nam thì cũng chẳng sao vì Yển với anh chưa có gì đâu.... Chỉ là cảm tình chút chút thôi,thiệt mà.

- Bọn con trai có gì tốt. – Châu sẵn giọng.

- Trời ... Yển lẽ lười nhìn bạn trên. – Sao “dzậy” tícô nương?

- Đứa nào cũng xạo một cây, còn không cũng cù lần hết biết. Gặp con gái mắt cứ sáng rõ như mèo thấy mỡ, cả đám tùm năm tùm ba xì xầm bình phẩm nói xấu người ta sau lưng rồi cười rú như heo cắt tiết. Ga lăng hả,miễn đi, mời một ly chè với bạn gái cũng khó, chuyện nặng nhọc thì con gái cứ tự nhiên, đừng có mà réo gọi nhờ vả...

Nhìn vẻ mặt hăm hăm của bạn kể tội bọn con trai thò một hồi, Yển cứ trố mắt ngạc nhiên. Sao Châu kỳ quá, cứ như đang bị đồng nhập vậy.

- Con trai bây giờ đứa nào cũng tệ, bô lô bô la,thùng rỗng kêu to, khoái nổ, khoái la lớn, mà thiệt chẳng ra cái giống gì thêmà lúc nào cũng tỏ vẻ ta đây thể này thể kia... hic...

- Bỏ có... có bị sao không vậy? Yển tò mò hỏi và thêm bất ngờ khi Châu cầm tay cô bé, vuốt ve rất nhẹ.

- Bọn con gái chúng mình dù sao cũng là những người bạn thân của nhau. Luôn ở cạnh nhau để chia sẻ những buồn vui, dù đẹp hay xấu,giàu nghèo gì cũng vậy, chúng mình đều là bạn gái bởi đối với chúng mình tình cảm là quan trọng nhất còn mọi chuyện khác không cần quan tâm, đúng không?

- Ủa...

Yển gật đầu, và giật thót mình khi nghe Châu nói giọng vẻ gay gắt.

- Thế... thế tại sao bỏ lại cặp với anh Nam.

- O...

Không lẽ Châu ghen? Mà ghen với ai, với Yển hay với anh Nam, thiệt Yển không hiểu, cô bé lúng túng.

- Anh là bạn của anh Hai mình, tới nhà mình chơi thường xuyên...

- Rồi sao nữa? Giọng Châu đầy vẻ tra khảo, nhưng Yển lại không để ý và cô tự trả lời tiếp.

- Thì Yển cũng có cảm tình với anh Nam một chút chút, chuyện này kể cho Châu nghe rồi mà nhưng nếu Châu...

- Châu không thích bọn con trai. – Giọng Châu vang lên đầy vẻ bực bội.

Yển nhìn bạn và bật cười khanh khách.

- Xạo, thế đứa nào khen thằng Tùng bánh bao, đứa nào cầm thơ của thằng Vinh gửi cho đọc rồi khóc thút thít, đứa nào...

- Thôi... thôi... không nói nữa. Châu đỏ mặt chống chế.Chuyện cũ rồi bỏ qua, bây giờ khác xưa.

- Khác xưa là khác sao?

Nhìn vẻ mặt đỏ bừng của bạn, Yển bật cười giòn giã:

- Thôi, đi ngủ đi! Bỏ qua, đừng giận Yển nữa nhe. Rồi Yển kể cho nghe, nhiều chuyện tức cười lắm.

Châu lờm Yển, rồi tò mò:

- YẾN nè... bồ đã...
- Chưa.
- Cầm tay?
- Chưa.
- Hôn?
- Hồi kỳ quá, chưa mà...
- không, Châu không hỏi chuyện anh Nam mà là từ ngày trước đến giờ kìa.
- Kỳ cục, chưa mà ... Yến chưa... còn Châu thì sao...

Tiếng Yến như nhựa bởi mắt đã díp chìm vào giấc ngủ ngon lành. Thế nhưng nằm bên cạnh, Châu vẫn thao láo nhìn lên trần nhà. Hỏi Châu biết gì chưa, khó trả lời quá bởi Châu biết rồi, nhưng cũng chưa đi quá những ranh giới cho phép. Thế nhưng những cảm giác sơ khởi đó cũng đã cho Châu một cái nhìn khác về chuyện trai gái. Tất nhiên là sinh viên ở thế kỷ 21 này mà chỉ mới hiểu như Châu xem ra vẫn gọi là “chậm phát triển”, mấy đứa ở lớp hay chọc vậy. Thế mà không ngờ cô bạn dễ thương của Châu lại hầu như chưa biết gì, chắc cùng lắm thì cũng chỉ là mấy khái niệm lơ mơ mà thầy cô dạy trên lớp, có lẽ với Yến chỉ có thể thôi.

Thật ra Châu cũng không biết bây giờ trong lòng Châu đang xảy ra chuyện gì nữa, ngổn ngang những ý nghĩ mà chính cô bé cũng không hiểu. Rất nhiều lần Châu muốn tâm sự với Yến nhưng lại không biết từ đâu và phải nói điều gì, diễn tả như thế nào để cho Yến hiểu những cảm giác ấy trong Châu. Châu sợ hãi đến muốn khóc, phải chăng có điều gì không bình thường đang xảy ra trong Châu? Châu nhớ rất rõ cái cảm giác hờn ghen trưa nay của mình khi thấy Yến ngồi ôm eo sau xe do Nam chở, một cơn ghen mà chính cô bé còn ngạc nhiên tại sao mình lại có thể như vậy. Vừa về nhà Châu điện thoại qua nhà Cô Út ngay, cô hỏi Yến chưa về, điện thoại qua nhà ba má Yến thì ba má cũng cho biết là Yến chưa về, như vậy đích thị là Yến đi chơi với Nam rồi. Cả buổi chiều hôm ấy Châu không biết phải làm gì bởi làm gì cũng thấy thừa thãi, rất khó giải thích tâm trạng của Châu lúc đó. Mãi đến tối khi thấy bạn lù lù đến nhà, trong Châu là một cảm giác yên tâm nhưng trong lòng thì tức tối bởi những ý nghĩ cay đắng việc trưa nay Yến đi những đâu làm những gì với Nam. Yến cũng đã nhiều lần kể cho Châu nghe về chuyện của Nam và Châu cũng biết rất rõ những tình cảm của Yến dành cho Nam ở mức độ nào. Thế nhưng Châu vẫn không làm sao giấu được lòng mình những ám ảnh mất mát.

Rõ ràng giờ đây Châu chỉ muốn Yến luôn là của riêng của mình và mãi mãi là vậy, không ai có quyền chen vào chia sẻ, không ai. Thử tình cảm bạn bè khác lạ này đã làm cho Châu bối rối. Những dằn vặt chứa đựng trong thời gian gần đây làm cho Châu rất đau đầu, phiền muộn đến nỗi má cũng nhợt nhạt và gợn hỏi nhưng Châu không dám trả lời. Làm sao có thể giải thích cho ba má hiểu bây giờ, làm sao mà nói. Nhìn ánh mắt ba má Châu biết ba má nghĩ gì, chắc cho rằng cô bé bắt đầu biết yêu nên mới vậy. Biết yêu, Châu giật bắn mình khi nghĩ đến hai chữ ấy và nhìn sang người bạn gái đang nép đầu vào ngực Châu ngủ ngon lành, miệng nhóp nhép như muốn nói cái gì đó trong mơ.

Biết yêu, yêu cái gì và yêu ai? Châu bàng hoàng.

14. Chương 14

Yến Thảo bước ra từ phòng thay quần áo, nàng đã cởi bỏ tất cả, kể cả nội y và giờ thì chỉ quấn quanh mình một chiếc khăn bông. Kể ra đều là phụ nữ với nhau thì chuyện này quá là bình thường, chỉ có điều không bình thường là lần đầu tiên trong đời nàng khỏa thân trước con mắt chiêm ngưỡng của hai les nên cảm thấy hơi ngượng ngùng, lúng túng một chút.

Chiếc khăn rơi xuống, nàng từ từ nằm sấp lên chiếcghế nệm. Nệm lạnh, phòng máy lạnh hay là vì có ánh mắt khác nhìn làm nàng cảmthấy run rẩy? Yên Thảo thoáng rung mình, co người mà với tay cầm cái khăn khépnép chặn trước ngực.

Những phản ứng của phụ nữ bình thường vốn là vậy trướcngười lạ nên chẳng có gì đáng ngạc nhiên, bác sỹ Hương Trang mỉm cười. Nàng đăm mắt nhìn lướt qua bầu ngực thon gọn gòang với đầu nhũ hoa ửng hồng và làn da mịnmượt như nhung. Là một chuyên gia thẩm mỹ nên Hương Trang nhanh chóng ước lượngđược bầu ngực này thuộc cỡ B, nặng khoảng 226 gram, Yên Thảo chưa từng lập giadình, chưa có con nên nhũ hoa của nàng vẫn còn trắng hồng vào cao chắc như thế.Đặc biệt bầu ngực này chưa từng có bất kỳ một sự can thiệp giải phẫu thẩm mỹ nào. Nàng thoáng thở dài, Yên Thảo đang làm chủ một tòa thiên nhiên tuyệt mỹ màbất kỳ gã đàn ông nào cũng ao ước, thèm muốn sở hữu. Mà nói gì đến đàn ông. Nhưngàng đây chẳng hạn, chẳng còn điều gì của thế giới les mà nàng không trải qua, không biết hết, thế mà nay nhìn Yên Thảo thì nàng ta vẫn thấy rạo rức lạ thường.

Huýt sáo, Hương Trang trầm trồ:

- Em có một thân thể tuyệt vời! Những gã đàn ông ởtrên đời này đi đâu hết rồi mà để sống em tôi thể này.

Yên Thảo cười khê:

- Chị và Kiều Thu còn đẹp gấp mấy lần ấy chứ!

- Em có tập thể dục thẩm mỹ không?

- Không chị ạ. - Yên Thảo khê nẩy người lên khiHương Trang xoa kem lên lưng cô. – Em cũng ít vận động, lại lười tới các trungtâm lắm. Có lẽ vì em đã có một chế độ ăn uống hợp lý và luyện tập riêng chomình như chạy bộ và đi bơi nhảy từ bên Pháp nên trông không đến nỗi.

- Bây giờ Thảo vẫn còn chăm chỉ lắm Trang à, vẫn tậpở ngay chỗ đang ở. Nơi này phục vụ tốt lắm. - Kiều Thu nói góp.

Khu chung cư CMC là khu chung cư cao cấp do tập đoànthương mại khổng lồ CMC của Pháp đầu tư xây dựng tại quận Phú Nhuận. Đây là mộtkhu chung cư cao cấp khép kín, riêng biệt dành riêng cho cộng đồng các doanhnhân và nhà ngoại giao Pháp sinh sống làm việc tại thành phố. Phương tiện phụcvụ hiện đại nhất, có thể nói ngang bằng như đời sống ở Pháp nhưng giá thuê cũngcực đắt, ngay một người Pháp bình thườngđến thành phố này làm việc cũng chưa chắclọt vào nỗi bởi giá cả và nhà cho thuê cũng ít. Đối tượng lựa chọn khá khắckhe, tuy nhiên Yên Thảo lại được thuê một căn trong này vì tổng giám đốc của tậpđoàn có con gái vốn là bạn học với Yên Thảo từ bên Pháp. Sau khi nàng về nướcthì hai người vẫn giữ liên lạc thường xuyên, chính người bạn này đã nói với chamình dành cho Yên Thảo một căn thuê khi biết hoàn cảnh khó khăn của nàng. Vớitiền lương của một giáo viên đại học cộng với các khoản thu nhập của cha mẹ đểlại, Yên Thảo đủ sống, thậm chí là sống khá tại thành phố, nhưng vào trongchung cư CMC này thì tiền của nàng như bị lọt thỏm, cũng may là được ưu ái giảmnhiều khoản chi phí.

Các thành viên của cộng đồng người Pháp ở đây đối xửvới nàng rất thân ái, có lẽ vì nàng là phụ nữ Á Đông duy nhất lọt vào trong khunhà này. Sống ở Pháp mười mấy năm, nói tiếng Pháp êm dịu như một bản serenadetrữ tình, hiểu người Pháp như một người Pháp nên Yên Thảo nhanh chóng hòa nhậpđược vào cuộc sống nơi này. Sống ở Pháp mười mấy năm, nói tiếng Pháp êm dịu nhưmột bảnserenade trữ tình, hiểu người Pháp như một người Pháp nên Yên Thảo nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống nơi này. Thời gian đầu một số người Pháp ở đây còn dè dặt nhưng nay thì họ đã chấp nhận nàng như một thành viên của họ và trong mọisinh hoạt cộng đồng thì đều mời Yên Thảo tham gia như một thành viên chính thức.

Hương Trang gật gù.

- Thảo nào.... Thảo nào ... đến giờ em vẫn giữ được nhữngđường cong eo như thế này và da thịt thật săn chắc.

- Ngoài ra em còn tập Yoga nữa.

- Yoga...?

- Dạ - Yên Thảo trả lời, em tập yoga đã hơn 10 năm nay rồi. Một thời nó từng là phong trào gây sốt ở nhiều nước châu u và Mỹ đấy. Hồi ấy thật ra em cũng chỉ đua theo phong trào thôi, nhưng cần tập càng thích và thấy có hiệu quả.

Trước ánh mắt tò mò thú vị của Hương Trang và Kiều Thu, Yên Thảo giải thích. Theo nàng, tập Yoga sẽ mang lại sự dẻo dai của cơ bắp, đối với phụ nữ đây còn được coi là phương pháp kéo dài tuổi thanh xuân lẫn tuổi thọ, đốt cháy các lượng mỡ thừa ở bụng và đùi của người phụ nữ. Chưa kể nó còn giúp đẩy lùi nhiều bệnh tật giảm stress của xã hội hiện đại.

Và Yên Thảo nhóm dậy làm vài động tác tư thế tập. Nàng cho biết tập Yoga quan trọng là phải kiên trì, từ từ từng bước và không hèn mất thời gian, có thể tập bất cứ lúc nào cũng được, nếu rảnh. Lời nói của Yên Thảo hoàn toàn thuyết phục được hai người bạn lớn tuổi bởi nó được chứng minh qua sự dẻo dai và vẻ đẹp thân thể của chính nàng. Hương Trang và Kiều Thu lập tức đề nghị Yên Thảo hãy dạy phương pháp luyện tập Yoga này. Đành là thì bao giờ chả là đàn bà, chưa biết nó lợi hại như thế nào và thời gian đòi hỏi bao lâu, với Hương Trang lẫn Kiều Thu, điều hấp dẫn là phương pháp này sẽ giúp kéo dài tuổi thanh xuân lẫn giảm bớt lượng mỡ thừa, thứ mà bất kỳ người đàn bà có tuổi nào cũng bắt đầu lo cuống mỗi khi nhìn thấy cái cân. Hai nàng quá thích, định lên lịch tập ngay lập tức.

Không khí căng thẳng biến mất và Yên Thảo thoải mái, tự tin hơn khi nằm dài trên ghế chờ mát xa. Hương Trang nhìn nàng cười nhẹ, nàng đã thành công trong việc tìm cho Yên Thảo một tâm lý tin cậy.

Hương Trang tự tay mát xa cho Yên Thảo và Kiều Thu. Ba người đàn bà vui vẻ nói đủ thứ chuyện, rồi cuối cùng cũng quay về đề tài muôn thuở quen thuộc của họ.

- “Bồ” ới... mê bồ quá chừng... - Kiều Thu sán đến, thò tay vuốt Yên Thảo, - mình yêu nhau nghen...

Yên Thảo bật cười, thấy rất thoải mái bởi nàng biết rằng Kiều Thu đang chọc chơi mình. Kiều Thu có lần đã ghé tai Yên Thảo thì thầm, chị thực lòng quý mến em, coi em như là một người em gái, một người bạn tâm giao hiểu biết. Chị sẽ không bao giờ “yêu” hay làm gì em đâu. Rồi nàng nháy mắt tinh nghịch: “Chị có người yêu rồi, và đối tượng của chị không phải là em”. Yên Thảo tin Kiều Thu nói thật.

- Này, em có biết một người bình thường khi biết bạn thân của mình là người đồng tính thì thường có những phản ứng gì không? Kiều Thu hỏi.

- Em đoán nha. - Yên Thảo sôi nổi tiếp lời. Phân tích tâm lý con người là một thói quen, nếu không nói là thú ưa thích của nàng. - Người co hiểu biết, nhạy cảm thì sẽ tế nhị trong đối xử với bạn, và đương nhiên là chấp nhận sự thật. Họ sẽ coi như không biết chuyện gì.

- Ngược lại đôi lúc có những tình bạn mất hẳn bởi sự né tránh, khinh sợ... Hương Trang nói theo, - Và trong thời gian tiếp sau đó thì người này thường hay có cảm giác sợ người bạn đồng tính, trong hành động lẫn trong lời nói không được tự nhiên bởi tâm lý lo lắng không biết người bạn đồng tính kia sẽ làm gì với mình.

- Chị nói rất đúng, - Yên Thảo cắt ngang, - người dốt sợ bạn mình bày chuyện yêu được, sợ cả những quan tâm chăm sóc thái quá chứ chưa nói đến mức độ quá quấy rối tình dục. Đây là những phản ứng tâm lý bình thường, tuy nhiên trong trường hợp này cách xet nét cư xử như vậy rất dễ làm tổn thương người bạn đồng tính.

- Tình bạn sẽ bị đe dọa, bởi người đồng tính vốn rất nhạy cảm.

- Do vậy cần có sự nỗ lực từ hai phía, phải không em? Kiều Thu hướng về phía Yên Thảo, - thốt lên với ai sự thật mình là người đồng tính không có nghĩa là yêu người đó. Chẳng qua là họ muốn mình bạch giới tính thật của mình với người bạn thân mà họ tin tưởng, quý mến. Cũng chính vì thế mà sẽ không bao giờ có chuyện họ làm điều gì quá đáng từ người bạn thân của mình. Họ biết ranh giới cần phải giữ, rằng cần tôn trọng và giữ gìn tình cả, trong sáng với bạn mình nếu không muốn tình bạn này đổ vỡ.

Xoa toàn thân Yên Thảo một lớp dầu trơn, sau đó bác sĩ Hương Trang vừa xoa bóp nhẹ nhàng trên lưng Yên Thảo, vừa nói về những nghiên cứu mới về hiện tượng đồng tính.

- Theo một tài liệu mới nhất mà chị vừa nhận được qua mạng internet do mấy người bạn bên Mỹ gửi cho thì nhà sinh vật học Bruce Bagenihl sau một thời gian dài nghiên cứu thì đã viết thành một công trình khoa học dày 750 trang có tên “Biological Exuberance” chỉ để nói về hành vi đồng tính luyến ái của các loài động vật

lẫn thực vật, như vậy xem ra đồng tính đâuphải là “món quà” của thiên nhiên dành riêng cho con người chúng ta.

Cũng có đọc, có biết về chuyện đồng tính ở các loài khác, tuy nhiên khi nghe Hương Trang thống kê cụ thể như vậy thì tỷ nữa Yên Thảo nhồm dậy vì kinh ngạc. Hương Trang cười, ấn nhẹ lên lưng ra hiệu cho nàng nằm yên.

- Từ con cá voi ngoài biển cho đến bọn hải mã khổng lồ... và cả cặp ngỗng cái nuôi trong nhà, tất cả loài nào cũng ít nhiều đều có hành vi luyến ái tình dục đồng giới cả. Thậm chí kỳ nhông *Cnemidophorus* khi sinh ra hoàn toàn không có con đực và bọn chúng chỉ có những bộ phận sinh dục cái nhưng lại sinh hoạt tình dục như đực + cái để rồi sinh con? Nàng nhún vai, - Quà là một bí ẩn của thiên nhiên đến không ngờ.

- Hai con cái giao hợp với nhau để tự đẻ con giống nhau? Kiều Thu ngồi bên cạnh hóng chuyện, bật cười khi nghe câu chuyện ngộ nghĩnh mà Hương Trang vừa kể.

- Đúng vậy, về mặt Hương Trang rất nghiêm nghị cho thấy nàng đang

nói một câu chuyện nghiêm túc, không có ý đùa cợt, -theo nhà sinh vật học Bruce Bagemihl thì đồng tính luyến ái sẽ xảy ra ở động vật trong bốn trường hợp sau: quan hệ tình dục, bày tỏ tình cảm, đồng dưỡng và liên kết bầy đàn.

- Và ... Hương Trang đi lại bên bàn lấy chai dầu sang để làm trơn khi xoa bóp cho Yên Thảo, rồi nói tiếp, các nh2 sinh vật thì từ lâu đã chú ý đến hiện tượng cây cỏ rồi, phần đông các bông hoa khi nở hoàn chỉnh thì bao giờ cũng gồm hai bộ sinh dục nam – nữ tức giữa nhị và nhụy. Ví dụ như các loại cây hoa hồng, đinh hương, táo, mận,... còn những cây thông bạt ngàn trên Đà Lạt thì từ lâu người ta đã biết nó là loài lưỡng tính bởi hai loại hoa cái và đực cùng đợ xuất hiện ở loài hoa này. Chưa kể là những cây củ cải Ấn Độ có thể chuyển giới tính liên tục, lúc là đực, lúc là cái... tùy theo tình hình thời tiết thuận lợi hay khắc nghiệt, đây cũng là những điều kỳ lạ của thiên nhiên dành cho nó để nhằm duy trì nòi giống.

- Chà, giá như mình được như vậy thì hay biết mấy ... hí ... hí ...- Kiều Thu cười làm cho Yên Thảo đang lim dim mắt dưới bàn tay kỳ diệu đang mát xa của Hương Trang, cũng phải bật cười theo.

- Còn nguyên nhân của đồng tính ư? Các nhà khoa học thế giới xem ra còn đang tranh cãi nhau đến một mỗi, có một điều tức cười là mỗi một nhà khoa học của một ngành khoa học nào thì khi nhìn nhận đánh giá về hiện tượng đồng tính đều theo lấy tiêu chí của ngành mình ra mà phán xét đồng tính và tin chắc rằng nó đúng(?). Từ ông thủy tổ phân tâm học Sigmund Freud luôn là quan điểm tình dục Libido cho đến các nhà khoa học hiện đại ngày nay như haigiao sư Deborah Miller, Alex Wagnady thì cho rằng đây là những tổn thương trước đó khi quan hệ tình dục khác giới, hay giáo sư Daryl Bern thì rằng là kích thích tố sẽ ảnh hưởng đến hành vi tính dục, còn các nhà sinh vật Dean Hamer và Steve Kangast thì lại cho là vấn đề của gen...

Ngoài ra còn có những học thuyết như thuyết nghịch đảo (inversion) thì cho rằng đồng tính là sự đảo lộn, rối loạn giới khi còn nhỏ của một cá nhân đi đến lựa chọn bạn tình không thỏa đáng. Thuyết định hướng tình dục (sexual orientation) thì cho rằng sở thích tình dục là một quá trình phát triển định hướng về vai trò giới và, thuyết phản ứng có điều kiện thì cho rằng hiện tượng đồng tính là sự phá vỡ từ môi trường không thuận lợi trong gia đình đối với một đứa trẻ, cuối cùng người ta cũng đành chấp nhận đồng tính luyến ái là sự bẩm sinh do rối loạn thần kinh nội tiết tố từ khi còn trong bụng mẹ... nhìn chung còn khá nhiều thuyết này thuyết kia nữa mà chị không kể ra và rồi thì ... - Nàng nhún vai – chúng ta cứ phải sống, yêu và làm việc thôi, đúng không các bạn?

- Hoan hô ... Kiều Thu vỗ tay nhiệt liệt tán thưởng.

Nhìn bác sỹ thẩm mỹ Hương Trang, Yên Thảo thầm nghĩ, có lẽ người này dành khá nhiều thời gian vào việc nghiên cứu hiện tượng đồng tính nam lẫn nữ nhất là có kiểm nghiệm qua chính bản thân mình nên mới có những phát biểu xác chắc như vậy. Điều làm cho nàng hơi tò mò là công việc nghiên cứu này của Hương Trang là chỉ đơn thuần là sở thích cá nhân hay nó còn phục vụ cho một công việc nào khác, vì lần đầu quen biết nên nàng thấy không tiện hỏi điều ấy.

Nhưng nàng vẫn góp chuyện.

- Theo em được biết thì tâm lý một số người đồng tính nam lẫn nữ hiện nay là đều cố gắng đến tuyệt vọng chỉ để nhằm chứng minh với mọi người rằng, những quan hệ đồng tính của họ được coi là tiên bộ nhất, hình mẫu nhất trong các mối quan hệ khác và xã hội ngày nay cần phải chấp nhận, tán thành và thậm chí là nên đi theo (?). Họ viện dẫn ra trường hợp của một số cá nhân nổi tiếng trong lịch sử lẫn hiện đại để chứng minh điều đó, nhưng thật ra điều này khó được xã hội chấp nhận bởi nó có vẻ cực đoan quá.

- đồng tính gồm gay lẫn les được hiểu như một sự phức cảm – plex trong tiềm thức của trạng thái mặc cảm không bình thường dồn nén của sự không hoàn hảo của bản thân và người đồng tính thì không dễ dàng gì chấp nhận. Chính vì thế mà nhiều người trong bọn họ cả đời tìm mọi cách chỉ để chứng minh với mọi người rằng chính ta (một kẻ đồng tính) là một con người hoàn hảo đến từng centimet, giống như một diễn viên múa người Hà Nội khá nổi tiếng mà đã từng được báo chí ca ngợi rằng, anh ta hoàn hảo như vậy, đến nỗi chị tò mò muốn gặp anh ta và tự hỏi về giới tính thật của người viết báo ca ngợi kia - Kiều Thu Cười khi góp chuyện – Chị biết rất nhiều les đã cố làm điều này và, chị đã nói thẳng với họ rằng, đã là les thì cứ là les đi và hãy sống bình thường như mọi người dù rằng mình đang là les, đừng cố chứng minh một điều gì cả bởi thật ra tất cả chỉ là ngụy biện và gây đau khổ phiền phức cho chính bản thân mình thôi.

Hương Trang gật gù

- Tâm lý muốn chứng minh sự hoàn hảo của bản thân cũng là một trong những nét tâm lý đặc trưng của người đồng tính và, họ luôn cho rằng đó chính là đặc trưng đặc biệt của họ được hiểu như là tài năng trong các lĩnh vực văn hóa nghệ thuật, nhất là mấy người đồng tính hoạt động trong các lĩnh vực ca hát, múa nghệ thuật chẳng hạn. Thật ra điều này chỉ đúng với một vài cá nhân nào đấy bởi mọi con người đều có khả năng riêng biệt của mình và, cũng có những người đồng tính nổi tiếng ở lĩnh vực này kia thế nhưng không phải tất cả những người nổi tiếng trên cuộc đời này thì đều đồng tính cả. Đừng ngộ nhận điều đó.

Vốn là một nhà giáo nên Yên Thảo nhanh chóng tiếp lời điều này.

- Trong triết học, mệnh đề này được gọi là một trong những hình thức tập biện phổ quát hóa ngoại lệ - hasty generalization hay còn gọi là “chọn mẫu điển hình” tức xác lập một sự khái quát hóa từ một số trường hợp đơn giản, không đầy đủ, không điển hình để đưa ra kết luận quy nạp trước khi xem xét tất cả các yếu tố cấu thành.

- Đúng thế - Hương Trang tán thành ngay câu nói của Yên Thảo, nàng nói tiếp, cũng phải thông cảm rằng, sự phức cảm về việc không hoàn hảo đã biến nhiều người đồng tính trở nên nhạy cảm và tự ái rất cao, họ rất nhạy với mọi thái độ miệt thị dù công khai lẫn kín đáo của xã hội, đây chính là những mặc cảm nằm sâu trong tiềm thức và đôi lúc sẽ trở thành những phản ứng tiêu cực chẳng hay ho gì. Cũng như sự quan tâm thái quá của xã hội đến những người đồng tính nhất là những sở thích tình dục lẫn tình cảm của những người đồng tính cũng sẽ được hiểu như là sự tấn công vào những sở thích riêng trong quyền lựa chọn của người đồng tính trong đời sống riêng.

Les - Vòng Tay Không Đàn Ông - Chương 14-P2

Yên Thảo thoáng rung mình, cảm giác tê tê đến nỗi gai óc. Là một bác sỹ thẩm mỹ có tai nghề cao và là một chuyên gia về les có trải nghiệm tình dục nên Hương Trang đang bí mật áp dụng phương pháp xoa bóp petting với Yên Thảo dưới danh nghĩa là matxa. Hương Trang giảng giải, phương pháp petting này là cơ sở tình yêu của hai les. “Rồi chị sẽ cho em đọc những tài liệu này”.

Phương pháp petting được hiểu như là âu yếm, xoa bóp, ôm hôn mà thực tế là kích thích những vùng nhạy cảm để mang đến hưng phấn tình dục. Phương pháp này được áp dụng dưới bất kỳ hình thức gì trên thân thể trừ quan hệ trực tiếp. Hương Trang biết rất rõ cách tìm ra những cảm giác hưng phấn thật sự của một đồng tính nữ cho Yên Thảo qua bàn tay chăm sóc của mình, thật ra nàng đang muốn đánh thức những cảm xúc thật về đồng tính nếu có trong Yên Thảo mà bấy lâu nay nó đã bị chìm lịm đi đâu đó. Dùng petting, Hương Trang đang dẫn dắt Yên Thảo vào mê cung.

- Hồi chị còn ở bên Mỹ, - Hương Trang cao giọng, - chị có tham gia mấy ca tư vấn tâm lý đồng tính. Có một điều hiển nhiên phải hiểu như thế này, dù cho xã hội bên ấy rất tự do nhưng tâm lý mặc cảm khi bị đồng tính thì ở đâu cũng giống nhau thôi. Tất nhiên theo từng vùng miền văn hóa thì họ sẽ suy nghĩ nhìn nhận, đánh giá vấn đề có thể thoáng hơn chúng ta, nhưng không có nghĩa là tự do hoàn toàn, muốn làm gì

thì làm như chúng ta vẫn thường nghĩ đâu.

Yên Thảo gật đầu, từng nhiều năm ở nước ngoài nên những điều Hương

Trang nói nàng hoàn toàn đồng ý.

- Theo tạp chí American Demographics thì người đồng tính ở Mỹ có khoảng trên dưới 20 triệu người.

- Ôi ... Kiều Thu kêu lên, - Nhiều thế sao?

- Rất tiếc là không có con số thống kê trong cộng đồng người Việt ở Mỹ là bao nhiêu người bị đồng tính. Số này chắc không phải ít, ngược lại tuy sống trong xã hội Mỹ nhưng những người Việt đồng tính cũng bị rất nhiều sự ép đư luận từ chính cộng đồng mình. Dù năm 1990 Hội tâm lý Mỹ đã tuyên bố rằng bằng các bằng chứng khoa học cho thấy việc thay đổi xu hướng tính dục là không có lợi, tuy thế đại đa số những gia đình có con em bị đồng tính khi tìm đến bác sĩ để tư vấn đều mang tâm trạng băn khoăn không hiểu tại sao con em mình lại bệnh như vậy, và phải “chữa trị” như thế nào?

Hương Trang nhún vai, vị bác sĩ tâm lý tại nơi chị làm đã phải nhiều lần giải thích đi giải thích lại rằng “đồng tính không phải là bệnh, do đó không nên đặt vấn đề chữa trị, bởi đây chỉ là khuynh hướng “tình dục tự nhiên nó thế” của con người nên không thể cứ muốn là thay đổi được. Nó mang tính bẩm sinh nên đừng nghĩ rằng có sự dụ dỗ hay lay lán từ ai đó. Người đồng tính hoàn toàn bình thường về cả thể xác lẫn tinh thần, có khác là khác riêng điều ấy thôi. Chẳng thế có người đổ lỗi cho văn minh xã hội quá, phát triển tự do quá nên mới vậy... Về Việt Nam chị thấy cũng y như vậy, cũng những câu hỏi áy, thắc mắc ấy.

Hương Trang lấy khăn lau tay và lau nhẹ trên lưng, báo hiệu buổi mát xa đã xong, nàng nói tiếp.

- Vẫn còn tồn tại tâm lý ở ngay trong giới y khoa rằng vẫn có thể “điều trị” hoặc làm thay đổi hành vi tính dục của một người đồng tính, tức chuyển từ hành vi tình dục đồng giới sang hành vi tình dục khác giới, nhưng thật ra xét kỹ đây chỉ là những quan điểm duy ý chí, không phải là những nghiên cứu về sức khỏe và tâm thần một cách nghiêm túc. Và tại sao chúng ta không chú ý đến khía cạnh đạo lý trong chuyện này, bởi khi thay đổi một hành vi tình dục tức là thay đổi một tính cách bản sắc của một con người, trong khi một người đồng tính thật tìm đến với bác sĩ không phải để mong tìm ra một giải pháp trị liệu giúp họ trở thành một người bình thường mà là mong muốn được tư vấn tâm lý để cho họ có thể chấp nhận sự thật bản thân, tự tin vượt qua các thành kiến kỳ thị của xã hội mới là quan trọng.

Quả là ý kiến này rất mới mẻ vào tào bạo của Hương Trang, có lẽ do nàng sống ở nước ngoài quá lâu nên mới có các đặt vấn đề cũ thế như vậy, Yên Thảo thầm nghĩ, trong hoàn cảnh của Việt Nam hiện nay thì e rằng còn chưa thể.

- Thật ra ở Việt Nam chúng ta thì nhìn nhận vấn đề này vẫn còn nặng nề lắm, - Kiều Thu lẩm bẩm, - Quan niệm về đạo đức, tập tục truyền thống, ... gây sức ép về tâm lý làm cho người đồng tính rất căng thẳng trong sinh hoạt cuộc sống.

- Tập quán custom và truyền thống tradition trong hủ tục và vô thức được nhiều người coi như là một tiêu chuẩn để kiểm nghiệm chân lý. Và những điều thuộc về tập quán truyền thống đã tồn tại qua nhiều thế hệ thì chắc phải có giá trị, hiệu quả nhất định và đáng được xem là chuẩn mực tin cậy, cho nên nếu tuân thủ theo thì sẽ giúp tránh khỏi hành vi thái quá - Yên Thảo nói tiếp - Do vậy trong quá trình tập quán truyền thống của người Việt chúng ta thì hình như không thấy đề cập đến chuyện đồng tính thì phải, chính vì thế mà nó tạo nên một tâm lý khó chịu, chống đối các hiện tượng đồng tính trong số đông người xã hội là điều dễ hiểu. Tuy nhiên phải hiểu là tập quán truyền thống khó lòng có thể coi là một tiêu chuẩn chân lý thỏa đáng được. Chưa kể có rất nhiều tập quán truyền thống chỉ là sự lặp đi lặp lại những định kiến sai lầm, cổ hủ... Đồng tính luyến ái, để đánh giá đúng về nó cần phải dựa trên những cơ sở khoa học có nghiên cứu, khảo cứu chắc chắn trước khi kết luận, không thể dựa vào quan niệm số đông theo kiểu truyền thống để đánh giá trong quá trình khám phá chân lý.

Thói quen giảng dạy bao giờ cũng giúp cho Yên Thảo có những nhận xét khúc triết, rõ ràng, mạch lạc khi đặt vấn đề. Được sự Kiều Thu nghiêng đầu, làm cử chỉ hôn phớt qua má Yên Thảo, vẻ khâm phục.

- Chúng ta là những les - Hương Trang nhìn Yên Thảo cái nhìn đầy ý nghĩa và kết luận, và khác người bình thường ở chỗ không có việc gì phải trốn tránh sự thật về bản thân mình để theo đuổi sự “tồn tại siêu cá nhân”

nào đó, bởi vì chúng ta hoàn toàn chịu trách nhiệm về những hành vi của mình và dám công khai khẳng định điều đó.

- Có quan điểm cho rằng, sự tồn tại của con người là một màn kịch mà ý thức của con người thì tự do, ý chí sẽ quy định chính lối sống bản thân - Yên Thảo buông thông - Do vậy sự lựa chọn quy định về hành vi, lối sống của từng cá nhân không nhất thiết phải phụ thuộc tuyệt đối vào thái độ ứng xử của xã hội trong những quan niệm về đạo đức, tôn giáo... Với người đồng tính nói chung, họ nên hiểu là vậy và chẳng việc gì phải mặc cảm hay sợ hãi ai trong chuyện giới tính của mình cả.

- Thôi... thôi.. . xin các vị! Lý luận này giờ nhứt hết cả đầu. - Kiều Thu xoa tay, nhăn mặt, rồi đột nhiên la toán lên- Tôi mới phát hiện ra một điều rất hay.

Trước ánh mặt ngạc nhiên dò hỏi của hai người bạn, nàng nói như khẻ.

- Bài “Quỳnh Hương” của nhạc sỹ Trịnh Công Sơn vốn được chị em chúng ta chọn là bài hát “thiệt” của nhóm tại câu lạc bộ Girlfriend ở quán. Tuy nhiên hôm nọ tình cờ tôi nghe được một bài hát ... và nàng ngheu ngao:

Một màu xanh xanh hóa ra vàng vàng ... một màu tím biếc...

- Sắc màu - Yên Thảo thốt kêu lên và Kiều Thu gật đầu, rồi nheo nheo mắt cười cợt nhìn hai người bạn của mình - Không hiểu lão nhạc sỹ này có ý tứ gì không khi viết bài này nhỉ. Lý do trong bài hát này có sự lẫn lộn màu sắc, không rõ ràng giữa màu này với màu kia, phảng phất sự mơ hồ nào đấy. Nó cũng chính như sự không rõ ràng về giới tính của những người đồng tính vậy. Nàng tủm tỉm cười. Sao chúng ta không chọn bài hát này làm bài hát “thiệt” chung cho cả giới đồng tính gay lẫn les nhỉ. Nhạc sỹ Trần Tiến sẽ nghĩ gì khi biết điều này. Chắc ông ấy sẽ nhún vai mà ồ la la...

Cả ba nhìn nhau phì cười, họ đã tìm thấy sự tâm đắc ý hợp với nhau. Hương Trang đặc biệt hài lòng vì Yên Thảo là một minh họa củng cố thêm cho những nghiên cứu của mình. Nàng cho rằng để tìm được bản chất thật, nhất là đối với một đồng tính nữ les là cả một quá trình, nhanh hay chậm là tùy trường hợp, tùy người. Có những người đến tuổi trưởng thành là có thể phát hiện ra những điểm khác biệt ở bản thân mình với những người xung quanh, ví dụ như nàng và Kiều Thu chẳng hạn. Nhưng cũng có nhiều les lại là cả một quá trình thời gian dài dò dẫm trong mông lung để tìm về với bản chất thật của mình. Thậm chí có những người từng có chồng con, có cuộc sống hạnh phúc nhưng những khao khát bí ẩn ấy ngày một trở dậy để một lúc nào đó thì bùng nổ, và sẵn sàng bỏ lại sau lưng tất cả để đi tìm về với con người thật của mình, nhưng trường hợp này ít bởi tính nhẩn nại và cam chịu của người phụ nữ vốn cao và chịu sự ràng buộc với gia đình nhiều. Cũng có những les cứ phải mò mẫm mãi để tìm về với chính mình và đôi lúc không tìm được hoặc thấy điều đó nhưng lại do dự sợ hãi vì sự ép của dư luận xã hội lẫn mặc cảm của bản thân... và cũng có những les đã đi đến ngưỡng cửa rồi nhưng mà cứ rụt rè e ngại vì nhiều lý do khác nhau.

Hương Trang không cố sù, xúi giục bất kỳ ai trở thành les cả. Được sống như người bình thường là điều hạnh phúc nhất của con người. Thế nhưng giả như ai đó có bản chất là người đồng tính rồi thì hãy giúp họ nhìn ra sự thật về bản thân mình, tìm về với chính mình còn hơn cứ để họ mãi mãi mù mờ khắc khoải trong giày vò đau khổ vì không biết mình là ai về đâu. Việc mà nàng đang làm hiện nay chính là điều đó. Nàng đi tìm, chia sẻ với những người đồng tính nhất là giới les và đấu tranh tìm sự công bằng cho họ trong thái độ ứng xử của xã hội.

Nắng dần tắt ngoài cửa.

15. Chương 15

5 Về già, ông Hội đồng Mía, cha của Út ít ra ngoài và cũng ít tham gia vào công việc của chính quyền nữa. Đáng lẽ sau tổng tuyển cử năm 1945 thì sẽ hòa hợp thành một nước, nhưng chính phủ Ngô Đình lên nắm quyền thì mọi thứ thay đổi hết. Quốc trưởng Bảo Đại thoái vị và biến mất vĩnh viễn tại chính trường miền Nam mà xem ra ít ai nhớ đến con người này trừ những câu chuyện về thói ăn chơi đầy tai tiếng thảnh thơi

báo chí ba xu vẫn khai thác. Thủ tướng Ngô Đình chuyển qua thành tổng thống Ngô Đình, sau những trận đánh nhau loạn xạ đổ máu thành sông giữa chính quyền Ngô Đình với những giáo phái ở Miền Đông, miền Tây mà kẻ thua trận là các giáo phái, bỏ của chạy dài hoặc quy thuận chính quyền mới, cả miền Nam đã dần dần thay đổi đời sống, kéo theo những tiếng xe nhà binh gầm rú trên đường lẫn tiếng trực thăng Mỹ bay lạch phạch suốt ngày trên đầu.

Bây giờ không còn là đất dụng võ của ông Hội đồng như thời Pháp còn nắm quyền. Biết thân phận nên ông Hội đồng rút lui dưỡng già, trong khi các con cái lớn của ông bắt đầu tham gia vào chính quyền mới. Giờ đây mấy người con của bà Chánh và bà Hai, bà Ba đều lần lượt làm việc cho chính quyền rồi từ cấp quận, lên đến cấp tỉnh, có người còn làm trong bộ máy chính quyền ở thủ đô Sài Gòn. Nhiều người con theo binh nghiệp, đeo lon sĩ quan lóng lánh, mỗi khi về thăm nhà quân lính chạy rầm rập, súng ống ngút trời làm bà con xung quanh một phen nháo nhác, còn chính quyền tại chỗ sợ xanh mặt. Vì vậy trong vùng này khí thế của ông Hội đồng vẫn ngất trời, các cố vấn Mỹ lẫn quan chức chính quyền tỉnh hay quận lâu lâu cũng đến thăm hỏi này kia, còn cỡ ấp xã thì khỏi nói, sợ một phép.

Trong căn nhà rộng lớn giờ đây đã trở nên quanh quẽ bởi chỉ còn Cha và má con Út ở lại chăm sóc. Bà Chánh bạo bệnh qua đời cũng đã mấy năm, sau đó các bà còn lại thì cũng lần lượt theo con cái lên Sài Gòn, qua Cần Thơ hoặc về tỉnh làm ăn sinh sống. Các anh chị lớn đều thành thân, thành danh, lập gia thất, đi sạch. Không nói ra nhưng mọi người đều ngầm hiểu rằng, ai nấy đủ lông đủ cánh là muốn thoát khỏi bầu không khí tù túng trong căn nhà ông Hội đồng. Hình như cha cũng biết, có vẻ buồn phiền nhưng bất lực, cha già rồi, quyền lực lẫn quyền uy còn đâu để mà đe nẹt, dọa dẫm nói ai nghe. Cây gậy batoong biểu trưng quyền lực của cha nay đã trở về đúng chức năng của nó, làm mọc cây gậy chống ột ông già hom hem suốt ngày thui thủi trong nhà là chính.

3

Cho nên căn nhà này trước kia nó rộn ràng bao nhiêu thì nay lại vắng vẻ bấy nhiêu và chỉ đông vui vào các dịp giỗ chạp, con cháu tứ phương nô nức kéo về, đèn măng sông thấp sáng cả tuần, trống chiêng linh đình cả tuần, rồi thôi.

Một năm cũng đôi bà lần như vậy.

Thanh thế một đời, uy danh một thời để nay ông Hội đồng Mía giờ đây chỉ là một ông già mang nhiều bệnh tật, suốt ngày ho hen khù khụ. Khi xưa kẻ hầu người hạ, còn nay chỉ có má con của Út lo cơm bưng nước rót, làm được việc ấy bởi má quen chịu đựng tính khí thất thường của cha chứ còn kẻ ăn người ở khác thì còn lâu. Cha đuổi ngay hoặc tự họ bỏ đi, thời buổi bây giờ khác xưa rồi. Nhào vô sở Mỹ làm dăm năm giàu ngay, mắc mớ gì phải phục dịch một ông già nhiều bệnh tật lại khó tính, lúc nào cũng quát nạt và chửi bới người khác. Chỉ có má, duy nhất còn má.

Về già có lẽ cha muốn tu nhân tích đức để chuộc lại lỗi lầm xưa nên xoay qua đọc sách về nho học, Phật giáo và Gia huấn người xưa. Trong nhà chẳng còn ai để cha thực thi những điều mình suy gẫm được và đối tượng duy nhất để cha dạy bảo chính là đứa con gái út.

Cha rất khoái đem 24 điều răn dạy của vua Lê Thánh Tông ra bắt Út chép rồi phân phát cho giới chức quận, xã, ấp để xem mà học tập. Ai cũng bảo cha bắt đầu lẩm cẩm rồi, nể và sợ uy danh của các con cha nên mấy xã trưởng và cò bót vâng dạ cho cha vui khin hận rồi vút luôn cái bản răn họ cho là vớ vẩn này. Ngay các anh chị lớn mỗi khi về thăm cha cũng vậy.

Miền Nam trong những thập niên 60-70 khi người Mỹ tràn vào đem theo tiếng súng nổ khắp nơi, máu và nước mắt lẫn đau thương tràn ngập hàng ngày. Gái điếm và xì ke đầy đường thế nhưng vẫn có một ông già suốt ngày nghiền ngẫm Gia huấn người xưa, kẻ cũng lạ mà cũng điên thật, đó là Hội đồng Mía.

- Con có biết trong mười điều huấn dụ của vua Minh Mạng trong điều tám, điều chín nói gì không Út.

- Dạ.

- Răn giữ không tà dâm, cẩn thủ giữ gìn pháp luật.

- Dạ.

Bao giờ cũng vậy, Út khoanh tay quỳ gối, cúi đầu nghe cha dạy. Lúc nào cũng là Tam tự kinh, 24 điều răn của vua Lê Thánh Tông, 10 điều của vua Minh Mạng và sáu bài “Gia huấn ca”.

Nhìn người cha già, bụng phệ trẻ rồn, râu tóc bạc phơ đang ngồi khua chân múa tay răn dạy Gia huấn, nhiều lúc không muốn nghĩ hốt nhưng Út cũng phải tự hỏi đây có phải là Hội đồng Cọp khét tiếng tàn ác của vùng Hàm Luông bắc Vàm Cống này hay không.

- Phụ nữ phải phục sức trang nhã, không chải chuốt, dung nhan bình dị.

- Dạ.

- Đi đứng đoan trang chỉnh tề, không bệ bạn tự năm tự bảy.

- Dạ.

- Không nhiều chuyện, ngồi lê đôi mách...

Hôm nào hứng chí cha còn bắt luôn cả má Út lẫn đám người ở đến nghe cha giảng, kể cả các bà lớn cùng các con khi về thăm. Để cho cha vui lòng ai cũng vâng dạ rần rần rồi chuồn sạch, bỏ lại mấy người trong nhà là phải chịu trận.

Và cha vẫn sẵn sàng vun cây ba toong lên quất túi bụi những ai làm trái lời mình và trong nhà này chỉ có Út là đứa chịu đòn nhiều nhất, bướng bỉnh, không phải, Út rất hiền, rất ngoan, chẳng qua đôi lúc cha đánh vô cớ vì thích đánh, thế thôi.

Út lớn dần và trở thành một cái bóng thâm lặng trong nhà của cha mình. Cũng giống má, ra vô lúc nào cũng khép nép, cúi đầu sợ hãi, luôn vâng dạ.

Học hết tú tài tại trường quận, cha bảo: Nghỉ học. Lần đầu tiên trong đời mình Út khóc trong tiếc nuối về sự học của mình bị dở dang nhưng với cha, con gái dưới quê mà học được như vậy là nhiều quá lắm rồi. Ừ mà quả thật, thử nhìn xung quanh xem có ai học được như Út đâu.

Nghỉ học ít lâu thì, chuẩn bị lấy chồng, cha ra lệnh.

Lấy chồng, tức là sẽ lấy một người đàn ông nào đó, Út khiếp đảm với ý nghĩ ấy. Gần năm năm đã trôi qua, nhưng không lúc nào trong đầu Út lại không bị ám ảnh về câu chuyện đau thương ngày ấy mà không dám hé răng với bất kỳ ai. Lâu lâu trong giấc mơ, Út vẫn chợt tỉnh thảng thốt sợ hãi vì cảm giác như chuyện mới vừa xảy ra ngày hôm qua. Trong Út luôn lẫn lộn những cảm giác đau đớn lẫn thương xót bởi Út vẫn còn nhớ cái chết thảm của người ba nuôi. Đôi mắt lơ đãng, nhìn trừng trừng ứa máu như một lời van xin tha lỗi trong thâm lặng và hình như đến giờ Út vẫn chưa tha thứ thì phải.

Thế mà nay ba Út nất Út lấy chồng, lại một gã đàn ông và sẽ như thế.

- Con xin ba ... con chưa muốn lấy chồng.

- Xin cái gì? Cha chống gậy, trừng mắt. – Thằng đó con trai thứ ông quận trưởng Hàm Luông, vai vế xứng đáng với gia đình mình. Ta đồng ý rồi.

- Con xin ba.

- Cộc. Cha gõ cây gậy ba toong lên nền nhà trừng mắt nhìn Út đe dọa, xưa nay mọi lời cha đã nói đâu có ai dám cãi lại. Má vội vàng nhào tới đỡ Út đứng dậy.

Đêm đó, nằm trong vòng tay má, Út khóc vùi.

Má cũng khóc và vuốt tóc con gái, má thì thầm

- Thôi con à, đành nào con gái lớn là phải lấy chồng.

Má tưởng Út khóc vì sợ phải sống xa má, lấy phải người chồng không ra gì, Út tủi thân nên má khuyên. Đời đàn bà vốn là vậy con à, hưởng gì những người đàn bà trong gia đình Hội đồng Mía này thì xưa nay vốn chỉ là đồ chơi thôi. Lấy chồng cũng tốt, má an ủi, ít raki đi khỏi cái nhà này biết đâu con đổi đời thì sao. Má chưa gặp thằng ấy, nhưng hy vọng nó cũng không đến nỗi nào.

Có ai hiểu lòng Út không?

- Cô Út à...

Gã đàn ông ngồi xích lại gần Út, nhưng mỗi khi gã xích lại gần thì Út lại xích ra xa. Cha đã cho phép gã được tới nhà gặp Út, bởi sau lễ bỏ trâu và đám hỏi hôm qua thì đầu thánh tới là cưới rồi nên cha tỏ lòng từ bi muốn cho Út và gã gặp, biết trước nhau một chút.

Bây giờ là tân thời lắm, mới vậy. Cha gơ cây gậy, chỏ vào mặt Út nói. Khi xưa thì dùng hòn, cha mẹ đặt đâu là ngồi đấy, có mà ngồi đó mà phản đối.

Mấy hôm liền gã qua chơi nhưng lần nào ra tiếp thì Út cũng im lặng và né tránh nên gã đàn ông bắt đầu mất kiên nhẫn, cáu. Kể ra là con trai quận trưởng, đẹp trai lại giàu có và quyền thế thì đàn bà qua tay gã không phải ít, nhưng nhớ lần đầu tiên gã tình cờ gặp Út trên chợ huyện thì đã đồng người ra bởi vẻ đẹp dịu dàng thuần khiết của cô gái, thế nên mới về nhà hỏi gã ông quận trưởng qua hỏi vợ ỉn. Thế nhưng sau lễ bỏ trâu, rồi đến đám hỏi mà không hiểu sao cô gái ấy vẫn né tránh mỗi khi gặp gã.

Hơi rượu, hơi rượu, cái mùi kinh tởm suốt đời Út không bao giờ quên lại ám lấy Út. Hôm nay trước khi đến đây gã ghé qua thăm con bồ nhí ở bar Lys thì được tin nó đã theo một thằng khác về Cần Thơ rồi. Quá quê độ, sẵn bực bội và có hơi men nên khi qua ngồi đây một lát, ngó quanh quất thấy không có ai, gã đàn ông bắt ngờ chồm tới, vòng tay ôm lấy Út, ghé sát mặt cô gái.

Bất ngờ Út hét lên, cổ giăng ra không được và cô đã thấy cây sao cắt trâu của má đang để trên bàn.

- Á...

- Mày ... mày tính giết người hả ...

Cha gầm lên và vung cây gậy ba toong quất túi bụi lên người Út.

Cô gái co rúm người ôm đầu né đòn.

Vết đâm chỉ sượt qua ngực làm đổ máu chút đỉnh nhưng cũng làm cho gã đàn ông kia kinh hoàng la hét kêu cứu ầm ĩ. Tỷ nữa là quận trưởng cho lính đến nhà bắt Út nếu như đây không hẳn là con gái Hội đồng Mía.

Cha phát điên lên khi biết chuyện và thế là đánh Út thừa sống thiếu chết bởi làm cho cha mất mặt quá, mặc má và người ở trong nhà xúm vào van xin mãi. Chỉ đến khi đánh hết sức thì cha mới chịu dừng tay, quát người ở còng tay Út lại nhốt vô chuồng heo để mai cha xử tiếp.

Ôm con gái trong lòng để xoa dầu lên vết đánh, má khóc rưng rức vì xót ruột vì thương con, thế nhưng đôi mắt Út ráo hoảnh vô cảm không phản ứng gì.

Đem đó cha bị cầm khẩu, cấp cứu chuyển lên bệnh viện tỉnh chạy thuốc, cũng kịp cho vợ, con, cháu các nơi lũ lượt kéo về thăm, nghe cha trần trối chuyện này chuyện kia mà đa phần là chuyện lảm cẩm, lãnh nhách và sau đó cha qua đời ở tuổi 75.

Một đám ma phải nói là to nhất vùng thời đó. Có đến cả đại đội lính Địa phương quân về bảo vệ cho các quan khách đến viếng. Kèn trống nhạc ta lẫn nhạc tây ì xèo mất mấy ngày, khách nhẩy say quậy tưng, cười nói hahả. Kể xấu mồm nói, thiên hạ mừng Hội đồng Mía chết và tự hỏi, tại sao một kẻ sống thất nhân đức như vậy mà ông trời cho chết hiền, kể cũng lạ.

Đám cưới phải tạm dừng lại, mà cũng phải dừng vì gã đàn ông kia không thể quên nỗi ánh mắt căm thù của Út khi vung dao lên. Gã quá khiếp đảm, bây giờ có cho vàng mười gã cũng chẳng dám rướn Út về làm vợ.

Một năm sau miền Nam giải phóng, những người cách mạng trở về.

- O ... em là Út đó sao – Anh bộ đội ngơ ngàng khinh nhìn thấy một cô gái mảnh dẻ xanh xao với nụ cười héo hắt, đang lúi thủi ngồi dưới bếp pha nước để bưng lên nhà cho khách.

Đó là ba của Hoàng Yến.

Ngay cuối năm đó ba Yến đón cô em gái cùng cha khác mẹ với mình lên Sài Gòn cho ăn học và kiếm việc làm. Cuộc đời cô Út thay đổi từ đó.

16. Chương 16

Cách đây cả tuần Hương Trang đã gọi điện rủ Yên Thảo đến “Quỳnh Hương” với mình, nàng cho biết là có một chuyên đề nhỏ muốn trao đổi với các chị em les ở đây và rất cần Yên Thảo dự, rồi cho ý kiến. Lúc này Yên Thảo đang bận bù đầu. Ngoài giờ dạy dày đặc, nàng phải vào thư viện, lên mạng internet lấy tài liệu để bổ sung thêm vào công trình nghiên cứu làm luận án tiến sĩ của mình bên Pháp. Nghe Hoài Hương Trang mời nàng lưỡng lự lần khát chưa nhận lời. Buồng máy một lát thì chuông điện thoại lại réo vang. Yên Thảo tự giận mình vì đã không ngắt máy.

Tiếng Kiều Thu rón rảng hẹn Yên Thảo đi dự buổi thuyết trình của Hương Trang về việc giới les nên chọn việc coming out khi nào thì thuận tiện nhất. Yên Thảo kêu bạn có lẽ không đi. Đi đi, xem Trang nói sao. Kiều Thu giục và cho biết rất muốn gặp Yên Thảo vì cả tháng nay hai chị em chưa gặp mặt nhau. Nàng rên rỉ, nhớ quá, chắc “yêu” Yên Thảo mất thôi. Phì cười khi nghe Kiều Thu nói và Yên Thảo nhận lời. Hi ... hi ... Kiều Thu cười trong máy, “anh” Hương Trang chắc sẽ sướng điên khi biết em đi dự đấy và lại phát ghen lên là vì sao em chỉ nhận lời chị mà không nhận lời “anh” ấy?

Yên Thảo tủm tủm cười, gác máy. Sau mấy lần gặp, Hương Trang có vẻ tâm đầu ý hợp với Yên Thảo, rất thích được gặp gỡ nói chuyện với Yên Thảo đến nỗi Kiều Thu phải cảnh giác. “Coi chừng Hương Trang mê em đấy”. Nghe, Yên Thảo thấy tức cười quá, thế giới les này xem ra cũng nhiều chuyện lạ thật. Cũng nói thật, đến bây giờ nàng vẫn chưa chuẩn bị tâm lý việc mình sẽ làm một les hướng hồ lại “yêu” một les nào đó thì đối với Yên Thảo quả là một chuyện không tưởng. Ngoài ra mẫu người Hương Trang, dù giả như Yên Thảo có là một les thì nàng cũng không thể nào thấy hợp được, hướng gì... Nghe nàng nói, Kiều Thu ngơ ngác cười, hay chịu “anh” vậy nhe cưng?

Kiều Thu đang hợp hội đồng quản trị công ty nên cho tài xế thay mình đưa xe đón Yên Thảo đến “Quỳnh Hương”. Nàng hợp xong thì sẽ đến thẳng đó luôn.

Không quá là sùng bái chạy theo mốt xài hàng hiệu cao cấp như mấy les trẻ và của một số phụ nữ có tiền vốn thích sự xa hoa lộng lẫy và trang sức đẹp, đắt tiền như để thể hiện sự quý rũ của mình, quan điểm của bác sỹ thẩm mỹ Hương Trang về trang điểm và ăn mặc rất rõ ràng. Đàn bà là phải trang điểm, làm kỹ càng nhưng không được để lộ dấu vết, trang sức vừa đủ, không nên đeo đầy người gây ấn tượng khoe của phàm tục, và thời trang ăn mặc sao cho từa lịch lãm, sang trọng. Một les có đẳng cấp như nàng thì phải tỏ rõ sự quý phái, đài cát qua bề ngoài, làm sao để tất cả phải toát lên sự sang trọng, khí chất của một người giàu có, có văn hóa.

Kiều Thu thì đơn giản hơn. Nàng không quá quan tâm, mặc dù thứ gì của nàng dùng cũng đều rất mắc tiền thế nhưng lại chẳng theo một mốt đen nào cả mà xuất phát từ sự ngẫu hứng của nàng, thích thì mua thì mặc, không thích thì bỏ mà không quan tâm đến giá trị thật của món đồ mình đã mua, đã dùng. Nàng thuộc mẫu phụ nữ say việc, công việc đối với Kiều Thu là ưu tiên hàng đầu, số một, chiếm hết toàn bộ thời gian của nàng. Công việc đối với nàng là niềm vui lẽ sống, vì thế chuyện ăn mặc trang điểm đối với nàng càng đơn giản càng tốt, nhanh, gọn, tiện và đừng màu mè lố lẹt quá nhiều lúc không hợp với một doanh nhân đi khắp nơi như nàng. Cho nên Hương Trang nhiều lúc hay mắng yêu người bạn les tâm giao tri kỷ của mình, sao mà lười thôi, xô bồ quá. Nàng cố sức “cải tạo” bạn gái mình nhưng rồi đành chịu thua, Kiều Thu là vậy.

Yên Thảo thì lại khác. Nàng mê và theo trường phái thời trang phóng túng, có phần quây như hồi ở Pháp. Sau khi về nước, trong hai năm được mẹ rèn giũa thì nàng thay đổi hẳn. Cách ăn mặc, giản dị có phần đơn giản và bây giờ thì đúng như Hương Trang vẫn chê, giống nữ tu kín quá. Vừa là nhà giáo này, ăn mặc kín đáo cũ kỹ này, ăn nói mực thước này... và này, rồi nàng kết luận, nếu một mai Yên Thảo không đi dạy nữa thì có thể vào nhà tu sống cũng được vì cuộc sống bây giờ của nàng có khác một nữ tu là bao nhiêu đâu.

Hôm nay trong bộ đồ bằng lụa trắng ngà mô-đen theo dòng sản phẩm của nhà Mysize, nhìn Hương Trang khá giản dị nhưng lại chẳng giản dị chút nào khi cổ đeo chiếc vòng vàng trắng có gắn những hạt ngọc trai khá lớn rất kiêu sa của nhà Luxes design, trước ngực gài hờ hững chiếc kính mát hiệu Jubilant và cổ tay là đồng hồ Seiko IAI loại siêu mỏng, hàng mới nhất chỉ thấy xuất hiện trên quảng cáo thì nàng đã chủ sở hữu một cái và thêm cái túi xách tay màu nâu nhạt da cá đuối Wanfuji giá không dưới 400USD. Một khuôn mặt

được trang điểm công phu, giấu sạch tất cả những nếp nhăn của một les tuổi trên năm mươi. Yên Thảo lắc đầu cười, Hương Trang thì bao giờ cũng là Hương Trang. Luôn luôn thích nổi bật và chơi trội bằng sự phô trương ngẫm sự quý giá của mình. Kín đáo nhìn lại mình, Yên Thảo thấy vui thích vì sự giản dị trái ngược. Hôm nay nàng thấy tự tin trong bộ đầm dài sát nách màu tím sẫm.

Thấy Dạ Yên Thảo xuất hiện, Hoài Hương Trang cười rất tươi và làm một nụ hôn gió gửi đến cho nàng trước khi đi vào thảo luận với các chị em les. Có mấy lời mời đến ngồi, nhưng Yên Thảo đều lịch sự lắc đầu từ chối và tìm một chiếc ghế khuất khá xa để ngồi. Trong một bầu không khí khá lành yên túc, bác sỹ Hoài Hương Trang đảo mắt nhìn nhóm chị em les đang ngồi vây quanh mình rồi hắng giọng nói.

- Hôm nay tôi muốn cùng các bạn bàn đến một vấn đề khá tế nhị trong giới chúng ta.

Trong khoảng 80 triệu người dân Việt Nam thì phần đông họ chỉ có cảm giác tình dục với người khác giới tức gọi là heterosexual và có một số ít trong đó lại có cảm giác tình dục với người cùng giới tức gọi là homosexual (gồm cả gay lẫn les), trong đó có những người có cảm giác tình dục với cả hai giới tức lưỡng tính và được gọi là bisexual, tất cả những nhóm này tổng cộng có thể lên đến 5% trên tổng dân số và họ có thể là bạn bè người thân anh chị em chúng ta hay là chính chúng ta. Nàng chỉ tay vào ngực mình và mấy nhóm chị em les đang ngồi bật cười, vài người còn vỗ tay la bis ... bis... cổ vũ cứ như cổ vũ ca sĩ vậy. Thế nhưng vẻ mặt nghiêm nghị của Hương Trang cho thấy nàng không có vẻ gì là đùa cợt cả.

- Nhóm những người lưỡng tính bisexual lẫn những vị "pê đê" ông ẹo xanh đỏ transvetism lẫn những người chuyển giới transsexualism, lưỡng tính về tuyến sinh dục hermaphroditism hay bất thường về cơ quan sinh dục... thì tôi không bàn đến, tôi chỉ bàn đến những nhóm có cảm giác tình dục cùng giới tức những homosexual của chúng ta thôi.

Hương Trang đón lấy điều thuốc từ tay một les đưa cho, rít mấy hơi thuốc thật dài rồi ngửa cổ phả lên trần nhà thành những vòng tròn đan chui qua nhau rất khéo. Khuôn mặt có quai hàm bạnh ra hơi vuông khagóc cạnh tóc cắt ngắn, trang điểm đậm, bàn tay khô và cứng, dáng người xa nhìn cứ như một gã đàn ông chính hiệu. Một loại B bucht đúng nghĩa. Kiều Thu bất ngờ xuất hiện, ngồi xuống bên cạnh Yên Thảo và ghét tai nàng thì thầm nói về hơi giéu giéu, chẳng hiểu nàng ta nghĩ gì. Đúng là nhìn bác sỹ thẩm mỹ Hoài Hương Trang lúc này đầy vẻ gân guốt nam nhi rất cowboy như trong những bộ phim viễn tây nước Mỹ. Dạ Yên Thảo cũng thầm nhận xét.

- Tâm lý chung của tất cả chị em les chúng ta đó là những mặc cảm lo âu, sợ hãi, buồn rầu và chạy trốn chính bản thân mình, tâm hồn thì đầy mặc cảm – Bất ngờ Hoài Hương Trang cao giọng nói – Thế các chị em có khi nào nghĩ đến việc có một ngày nào đó thì mình sẽ coming out chưa?

Câu hỏi khá bất ngờ và những tiếng cười đùa nói chuyện của nhóm nữ les khán giả bên dưới bỗng im bật. Yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng muỗi vo ve sót lại trong phòng máy lạnh, quả là câu hỏi của Hoài Hương Trang khá bất ngờ với mọi người ở đây. Ừ thì là những khao khát lẫn đau khổ trong yêu thương và đòi hỏi được sự thừa nhận của mọi người đối với chuyện đồng tính của mình. Được yêu và yêu người mình yêu là điều tuyệt vời nhất đối với bất kỳ một người đồng tính nào bất kể là gay hay les, và đây đó vẫn có những tiếng nói yếu ớt vang lên như một đòi hỏi quyền được sống, được yêu và được thừa nhận mình là người đồng tính. Cũng chẳng có điều luật nào gọi là chia cách, cấm đoán việc ai đó là đồng tính cả. Thì cứ là đồng tính đi, nếu thích, chuyện vẫn nói là vậy, thế nhưng không đơn giản. Thế nhưng là những định kiến lâu đời vừa là tập tục văn hóa lẫn chuẩn mực đạo đức xã hội mà đôi lúc còn là giáo điều tôn giáo... tất cả đã tạo nên gánh nặng nghi kỵ ngàn đời đè lên những người đồng tính. Phê phán, chê bai, có khi khinh bỉ, lên án thậm chí là ruồng bỏ vì thấy bị xúc phạm lẫn tủ nhục mỗi khi ta có bạn bè, người thân bị đồng tính. Đây là những phản ứng tức thời nhưng rất bình thường của mọi người giành cho những người đồng tính. Riêng bản thân người đồng tính cũng vậy thôi, chẳng sung sướng gì và hoàn toàn cô đơn lạc lõng trong xã hội người mà mình đang sống. Tâm lý chung là vậy, vì thế mặc cho ở Tây đâu đâu đó có những người đồng tính giương cờ đi ngoài đường đòi quyền bình đẳng. Có những người nước Á u nào đó luật hóa hôn nhân đồng tính... nhưng với những người đồng tính Việt Nam xem ra vẫn là một giấc mơ xa vời vợi. Thôi thì kiếm được một người hiểu mình, yêu mình thì quá tuyệt vời, tu mấy kiếp chẳng, không thì cũng là bèo bọt mây trôi gặp nhau chia sẻ với nhau để rồi lại chia tay. Mãi mãi là kẻ cô đơn trên đường đời đi tìm kiếm cái tôi của mình, tìm kiếm một tình yêu trong tuyệt vọng và chẳng biết ngày mai sẽ ra sao, về đâu.

Việc thừa nhận bản thân mình là ai, đôi lúc là một điều hết sức khó khăn đau khổ với chính bản thân người

đồng tính khi hiểu sự thật về mình, chưa nói đến phải nói thật với những người xung quanh bạn bè, gia đình, người thân rằng mình là ai thì quả là một điều không dễ chịu chút nào. Cực kỳ khó. Chính vì thế mà đại đa số người đồng tính đành chấp nhận chịu đựng trong âm thầm sự thật về bản thân mình. Hướng hồ dù người đồng tính Việt Nam đã bước qua ngưỡng cửa của thế kỷ 21 nhưng vì đang sống ở một đất nước Á Đông như Việt Nam nên mọi chuyện không dễ dàng chút nào.

Nhìn những gương mặt căng thẳng, có phần sợ hãi lẫn gương mặt của một số chị em les với nhau. Hoài Hương Trang có vẻ bức bối.

Quen Hoài Hương Trang một thời gian, sau những lần trò chuyện tâm sự, dần dần Dạ Yên Thảo mới vỡ ra một điều, té ra việc Hoài Hương Trang đột nhiên bỏ thăm mỹ viện của mình bên Mỹ về Việt Nam là có mục đích cả. Như nàng từng tâm sự, những người đồng tính nam-gay luôn là đối tượng chú ý của xã hội, chê nhiều hơn khen nhưng cũng nhờ đó mà dần dần xã hội cũng quen đi với việc đã và đang xuất hiện một cộng đồng những người đồng tính nam tại Việt Nam. Những người đồng tính nam sống có vẻ tự do, tự nhiên thoải mái hơn với môi trường xung quanh. Họ dần dần vào những trang sách, phim ảnh và tạo lập những trang web riêng trên mạng để trò chuyện, chia sẻ tâm sự với nhau. Họ tụ tập tại những câu lạc bộ, quán bar, vũ trường... để sinh hoạt và mặc nhiên nhà chức trách biết nhưng không ngăn cấm cũng như không khuyến khích. Trong khi đó nói và hiểu về thế giới của những người đồng tính nữ les ở Việt Nam hầu như không có hoặc có những cũng rất mờ nhạt. Vai trò của người phụ nữ Việt Nam tại một số vùng nông thôn, miền núi và thậm chí ngay cả ở khu vực thành thị nhiều lúc vẫn mờ nhạt, bị coi thường, chẳng thể mà nạn bạo hành lẫn buôn bán phụ nữ vẫn luôn xảy ra mặc cho nhà nước can thiệp ngăn cấm. Với người phụ nữ bình thường mà quyền bình đẳng nhiều lúc vẫn còn bị xâm phạm thì làm sao có thể hiểu được tâm tư nguyện vọng của những người phụ nữ les? Hương Trang than thở và cho biết, nhân trung tâm nghiên cứu về đồng tính học nam nữ (clags) tuyển người làm công tác nghiên cứu về giới, Hương Trang đã nộp đơn phỏng vấn và tình nguyện về Việt Nam để thực hiện việc điều tra về quyền lợi cộng đồng của những les Việt nam trong đời sống hiện đại, nó nằm trong một loạt chương trình điều tra xã hội học rộng lớn về đời sống của người phụ nữ Việt Nam do nhiều tổ chức quốc tế của Liên Hiệp Quốc bảo trợ. Đây là một chương trình lớn, có sự chuẩn y phối hợp của nhiều cơ quan nhà nước Việt Nam với vai trò tổ chức là Hội phụ nữ, tuy thế riêng một mảng chương trình nghiên cứu về les Việt Nam xem ra không được thuận lợi lắm vì không được sự hưởng ứng từ phía những cơ quan có trách nhiệm. Không nản lòng, Hương Trang tách riêng để làm một nghiên cứu riêng về nhóm chị em les. Hơn một năm nay nàng tích cực điều nghiên và thu thập được khá nhiều thông tin tư liệu về những chị em les với sự hợp tác tích cực của Kiều Thu. Việc thành lập câu lạc bộ Girls friend cũng nằm trong mục đích này.

Hoài Hương Trang cho Dạ Yên Thảo biết, nàng không hy vọng khuấy động được thành lập một phong trào đòi quyền bình đẳng cho những chị em les ở Việt Nam vì nàng hiểu hoàn cảnh xã hội hiện chưa phù hợp. Tuy thế nàng vẫn hy vọng đưa được tiếng nói của những chị em les từ trong bóng tối ra ánh sáng để cho sự quan tâm hiểu biết của cộng đồng xung quanh. Cởi mở chấp nhận đến đâu thì nàng chưa biết, chỉ ít thì cũng như cộng đồng gay Việt Nam hiện nay chẳng hạn. Dù vẫn còn tràn đầy nghi kỵ, thậm chí là thù địch, ghét bỏ thế nhưng khối gay Việt Nam vẫn ngang nhiên khoát vai nhau đi ngoài đường và thuê khách sạn lẫn nhà riêng ở chung mà chẳng ai ngăn cấm, còn đồng tính nữ ư? Mơ chẳng.

Coming tức là nói thẳng, nói thật về bản thân mình hay còn được hiểu nôm na là sự thừa nhận lộ diện thật về bản thân mình với mọi người xung quanh và đây là cả một quá trình chứ không phải là một khoảnh khắc nhất định. Việc bày tỏ công khai mình là người đồng tính là một điều không đơn giản chút nào. Nó tùy thuộc rất nhiều vào chính bản thân con người đó và hoàn cảnh môi trường thuận lợi xung quanh.

- Trước hết – Hoài Hương Trang nhấn mạnh – Bạn hãy tự coming với chính bản thân mình. Tức là bạn đã tự khẳng định được với chính bản thân của bạn rằng bạn thật sự là người đồng tính chưa?

Trước ánh mắt nhìn xoáy của nàng về phía nhóm chị em les như tìm một câu trả lời cụ thể, vài gương mặt đỏ ửng, e thẹn, sợ hãi lẫn bối rối và nghiêng mặt đi, tránh câu trả lời. Thái độ đó làm cho Hương Trang thấy rất khó chịu.

Vốn hiểu tính Hoài Hương Trang và muốn làm nhẹ bầu không khí đi, Kiều Mộng Thu đứng lên tiến đến và nói xen vào.

- Các bạn, chúng ta phải thấy mình thật sự thoải mái thậm chí là vui vẻ, yêu đời khi nghĩ về giới tính của

mình là một les. Một khi các bạn còn cảm thấy bối rối, đau khổ hay lo lắng vì vẫn chưa rõ mình là ai thì xin hãy hết sức thận trọng khi nghĩ đến chuyện sẽ coming-out. Rất không có lợi khi ta vẫn chưa rõ ta là ai bởi việc coming đòi hỏi rất nhiều lòng can đảm và nghị lực cũng như sự tự tin vào chính bản thân mình. Các bạn sẽ hiểu sức ép của dư luận xã hội người thân đè nặng lên mình như thế nào một khi bạn quyết định thừa nhận công khai với mọi người về giới tính thật của mình.

- Chọn thời điểm và đối tượng để chúng ta coming-out cũng rất quan trọng. Thời điểm là thời điểm mà những người ta dự định tâm sự phải thật thoải mái, vui vẻ... chứ không phải là lúc họ đang căng thẳng hay bức bối thì không có lợi. Thứ đến là đối tượng mà ta sẽ tâm sự là ai, cha hay mẹ, anh hay chị em... hay bạn bè thân. Con người ấy có quan điểm sống có cởi mở không, có thật sự thương yêu quan tâm đến ta không, có hiểu và chia sẻ với ta không... cũng là một điều hết sức quan trọng, bởi nếu không là một người thật sự thương yêu hiểu biết mà ta lại đem chuyện của mình nói với họ để mọi chuyện xấu đi thì chẳng khác nào là tự sát, phải không các bạn.

Hoài Hương Trang nói có vẻ hòa nhã hơn sau cái bầm cái nhắc nhở của Kiều Mộng Thu và quả nhiên mấy nhóm chị em les lập tức lên tiếng hưởng ứng và bàn bạc sôi nổi. Mỗi người một ý cũng như dự tính thời điểm nào là thích hợp và đối tượng người thân nào của mình có thể nghe mình coming được.

- Riêng tôi thì... Một les lớn tuổi ngấp ngừng lên tiếng, - Có lẽ suốt cuộc đời mình, dù có chết thì tôi cũng không bao giờ dám thú nhận với mọi người mình là một les đâu, bởi đã có kinh nghiệm đau thương rồi.

- Như thế nào... Mấy chị em les liền lập tức hỏi ngay với vẻ quan tâm.

Les - Vòng Tay Không Đàn Ông - Chương 16-P2

- Chuyện là thế này. Gia đình tôi là một gia đình bất hạnh – Nữ les lớn tuổi này thở dài và đưa tay dụi mắt – Trong gia đình tôi vốn không chỉ có riêng tôi mới là les, mà còn một người chị gái của tôi. Năm 20 tuổi, vì không chịu nổi cứ phải giấu giếm sự thật trong lòng nên một lần chị ấy đã công khai tuyên bố với cả gia đình tôi, chị là một les. Thật khó nói hết sự kinh hoàng, phần nộ của các anh chị em khác trong gia đình và sự đau khổ không người của ba má. Ba và các anh chị khác đã tẩy chay, đuổi chị ra khỏi nhà, chị gái tôi đáng lẽ cũng bỏ đi nhưng vì thương má tôi, người chỉ biết cả đời sống vì chồng con nên không nỡ. Dừng dằng như vậy, chị gái tôi đã đứng ở ngã ba đường, không thể lựa chọn. Cuối cùng không chịu nổi sự dè bủ của mọi người, một lần quần trí, chị gái tôi đã treo cổ tự tử chết. Đây là một vết thương lớn của gia đình, cho đến bây giờ, dù ba má tôi đã khuất núi, anh chị em mỗi người đều thành gia thất hết, kể cả tôi, thế nhưng câu chuyện đau lòng kia vẫn ám ảnh mọi người mãi. Vì thế, khi biết mình cũng giống như chị gái mình tôi đã rất sợ, tôi không đủ can đảm như chị ấy. Người nữ les đưa tay che mặt, bật khóc. Kiều Thu đến ngồi cạnh người bạn mình, vòng tay ôm, an ủi. Người nữ les ngẩng đầu nhìn mọi người – Dường như tất cả ai trong chúng ta cũng đều đã nghe chị Hương Trang nói đến chuyện coming-out là một sự giải thoát về sự thật bản thân để có thể sống nhẹ nhàng hơn, nhưng... - Đưa mắt buồn rầu nhìn Hoài Hương Trang, nữ les này lắc đầu nhẹ - Không dễ chút nào đâu chị Hương Trang ơi. Đây là cả một quá trình đấu tranh! Một người phụ nữ bình thường mà còn chịu nhiều thiệt thòi trong cuộc sống lắm, huống gì là những les như chúng ta...

Câu nói bỏ lửng của nữ les này đã làm cho bầu không khí đang sôi nổi bỗng trở nên im lặng hẳn đi. Bác sỹ thẩm mỹ Hoài Hương Trang thoáng lúng túng, quả là nàng cũng nhận thấy để đi đến coming-out không dễ dàng chút nào, những lời nói của nữ les vừa rồi là một thực tế không thể chối bỏ. Công khai với mọi người xung quanh sự thật về mình và chấp nhận dư luận của xã hội khi biết mình là ai, quả là một điều không dễ với những người đồng tính nói chung. Với một gay đã là quá khó khăn nếu không muốn nói là có khi phải chai mặt để chấp nhận thì đối với một đồng tính nữ les còn khó khăn hơn gấp bội. Có một điều Hoài Hương Trang cũng nhận thấy rằng, đa phần những chị em les ở câu lạc bộ Girls friend mà nàng còn kiêu hãnh gọi là Lady friend bởi sự lựa chọn trước khi kết nạp vào đây, đều là những người đã lớn tuổi, có vị trí trình độ trong xã hội, nhiều người còn có gia đình chồng con đang hoàng. Và tẻ ra những thành phần này lại càng chịu nhiều sự ràng buộc của cuộc sống hôn nhân những les nhỏ khác khi đi đến coming như mong muốn của nàng.

Thở nhẹ, Hoài Hương Trang nói.

- Chính vì thế tôi muốn nhấn mạnh với mọi người rằng, coming-out là một quyết định tự chính bản thân bạn, các bạn phải lựa chọn thời gian, địa điểm, nơi chốn và người mà bạn sẽ nói sự thật về mình với họ. Đây là cả một quá trình kiên trì và có lựa chọn trước. Hãy suy nghĩ thật chín chắn, đừng vì mặc cảm tội lỗi hoặc ai

đó thúc đẩy mà đi đến coming trong khi bạn thật sự chưa muốn. Phải hết sức thận trọng.

- Và ... Kiều Mộng Thu tiếp lời – chúng ta cũng phải chuẩn bị tinh thần để chấp nhận những dư luận xã hội lẫn những phản ứng có thể gọi là quá khích, thậm chí sẽ làm tổn thương về mặt tinh thần đến với chúng ta từ những người xung quanh lẫn người thân, Hãy cho họ thời gian để bình tĩnh và chấp nhận sự thật về chúng ta, đừng đòi hỏi họ ngay là không thể. Mọi phản ứng cũng sẽ không tồn tại theo thời gian, hãy cố gắng khẳng định sự chân thành, gần gũi, yêu thương với người thân để cho họ hiểu rằng sự chọn lựa của bạn là một sự thật đúng đắn.

Thế còn những phản ứng của xã hội và người thân như thế nào một khi biết bạn là một người đồng tính? Hoài Hương Trang cho biết, theo một nghiên cứu mới nhất bên Mỹ thì các nhà tâm lý học đã đưa ra một số thái độ ứng xử trong trường hợp người bình thường – straight nghe người thân, bạn bè khi coming-out nói lên sự thật về bản thân mình.

Họ nói rằng:

Nếu không theo một tín đồ tôn giáo nào, không bị ràng buộc bởi một sự chuẩn quy ước nào thì trước hết, bạn cần phải hết sức bình tĩnh trước việc người bạn mình cho biết anh/chị ta thật ra là ai.

Hãy chân thành nói với họ rằng, bạn vẫn là bạn của họ và chia sẻ với họ nỗi lo bị gia đình, bạn bè, xã hội hắt hủi chối bỏ.

Hãy tiếp tục đón nhận họ vào trong những sinh hoạt cộng đồng bình thường. Phải hiểu rằng, việc họ chọn bạn để làm đối tượng coming tức là họ hoàn toàn tuyệt đối tin tưởng ở bạn và lúc này là lúc họ đang cần bạn nhất, bởi họ đang phải đối mặt với sự khủng hoảng từ phía gia đình, bạn bè... những người cũng được họ cho biết.

Đáng chú ý sau khi coming thì một số người sẽ bị rơi vào những trạng thái tâm lý bất thường, hoảng loạn, khóc lóc, giận dữ... và hãy hiểu, thông cảm cho họ, tiếp tục đón nhận họ, đừng để họ bị cô lập bởi lúc này có người rất dễ đi đến những hành động cực đoan không đoán trước được.

Đừng bao giờ sợ hãi rằng người bạn nam/nữ đó sau khi coming với bạn thì sẽ nảy sinh tình cảm với bạn trong khi bạn không phải là người như vậy. Hãy hiểu việc họ coming với bạn và việc họ có thể nảy sinh tình cảm với bạn là nằm ở hai khía cạnh khác nhau.

Nếu họ giành nhiều tình cảm hơn cho bạn thì cũng cần khéo léo giải quyết một cách tế nhị. Hãy hiểu, trường hợp này cũng nên xử giống như bạn từ chối tình cảm của một người khác phái. Hãy tôn trọng tình cảm đó, và rồi từ từ giải quyết. Đừng để cho họ cảm thấy sự từ chối quyết liệt của bạn, họ sẽ hiểu như sự sợ hãi, hắt hủi, né tránh ... Bạn hãy luôn luôn là bạn!

- Chao ơi chúng ta đang nói chuyện nước Mỹ mà – Mộtles kêu lên và những les khác đang ngồi quây xung quanh, cùng ồ lên tán đồng.

Đúng vậy, những điều mà Hoài Hương Trang vừa nói ra là những nghiên cứu của những nhà tâm lý Mỹ, ngay cả xã hội Mỹ hiện nay họ cũng chưa hẳn chấp nhận và thực hiện theo những điều này huống hồ gì là ở Việt Nam.

Và những điều ấy quả là một ước mơ trong xã hội hiện đại ngày nay của những người đồng tính.

- Chúng ta đang sống thì phải luôn hy vọng chứ các bạn?

Ai đó kêu to và mọi người vỗ tay hoan hô. Đúng vậy, sống thì phải hy vọng, tại sao không? Chợt có tiếng hát ngân nga, cả nhóm hưởng ứng vỗ tay rào rào, cũng hát tiếp theo.

Ta mang cho em một đóa quỳnh

Quỳnh thơm hay môi em thơm

Em mang cho ta một chút tình

Miệng cười khúc khích trên lưng

Đêm này đêm

Buồn bã với những môi hôn
 Trong vườn trắng
 Vừa khép những đóa mong manh
 Khói thuốc lẫn trong bầu không khí trầm mặc, lẫn trong những giọng hát khê;
 Ta mang cho em một chút buồn
 Vì ta như sóng lênhề dềnh
 Môi em cho ta một cánh hồng
 Lựa là phút ấy chưa quên
 Thôi chào em
 Về giữa phố xá thênh thang
 Không gì vui
 Thì hãy cố nhớ đôi lần
 Đêm này đêm
 Buồn bã với những môi hôn
 Trong vườn trắng
 Vừa khép những đóa mong manh

Có một điều gì đó mang mác buồn, nghẹn ngào, lẫn tiếng thổn thức nhẹ nhàng của ai đó khi nghe những ca từ đẹp nhưng buồn của người nhạc sĩ tài hoa mà mọi người ở đây ai cũng yêu mến.

Bài hát này đôi ba lần Dạ Yên Thảo được nghe Hoài Hương Trang lẫn Kiều Mộng Thu hát. Một lần nàng tỏ vẻ ngạc nhiên, Kiều Thu giải thích, không hiểu sao nàng và Hương Trang lại tâm đắc với bài hát này. Nó mang một hơi hướng phản phát những nỗi lòng gì đó của giới đồng tính nữ, một nỗi buồn, một mối tình, một sự tuyệt vọng... của những les và tình yêu của họ. Chính vì thế, khi thành lập nhóm, nàng và Hương Trang quyết định chọn bài Quỳnh Hương làm bài hát “thiệu” của nhóm trong sinh hoạt. Khi nàng đưa ra ý tưởng ấy thì đa số chị em ở đây đều tán thành, tất nhiên cũng còn rất nhiều bài hát khác nhau cũng có phần này phần kia nói về giới les, nhưng cuối cùng tất cả chị em les đều thừa nhận mỗi khi hát bài Quỳnh Hương thì tự dưng ai nấy đều tìm thấy chút gì tâm trạng khắc khoải của bản thân trong đó.

- Em không hiểu dưới chín tuổi, nhạc sĩ Trịnh Công Sơn sẽ nghĩ gì khi biết bài hát của mình đã được một nhóm chị em les chọn làm bài hát “thiệu” của mình.

Dạ Yên Thảo vừa cười vừa hỏi

- Ông ấy sẽ hạnh phúc hơn - Kiều Mộng Thu nghiêm trang trả lời- Còn gì hạnh phúc hơn khi trong cuộc đời làm nghệ thuật mà tìm thấy được người tri âm hiểu mình.

- Nhưng ông ấy sáng tác bài nhạc này là cho tất cả mọi người - Yên Thảo tinh quái chọc Kiều Thu – Chứ đâu phải viết để tặng riêng cho giới les đâu.

Mỉm cười, siết nhẹ tay Yên Thảo, Kiều Mộng Thu thì thầm.

- Đúng vậy, nhạc sĩ không phải là người đồng tính, Quỳnh Hương viết ra cũng không phải dành cho người đồng tính. Nhưng chị tin rằng ông ấy sẽ thấy hạnh phúc hơn nhiều khi biết rằng có những con người đã tìm được sự đồng cảm cao trong từng lời nhạc của ông.

Ta mang cho em một chút buồn
 Vì ta như sóng lênhề dềnh
 Môi em cho ta một cánh hồng

Lạ là phút ấy chưa quên
Thôi chào em
Về giữa phố xá thênh thang
Không gì vui
Thì hãy gắng nhớ đôi lần

Dạ Yên Thảo mỉm cười nhìn mọi người, nàng cảm nhận được một bầu không khí thân thiện giữa những chị em này với nhau. Rõ ràng họ rất cô đơn và họ cần có người hiểu mình để cảm thông chia sẻ, nhưng xem ra với xã hội còn nhiều định kiến thì để đi đến làm được điều đó thì còn khá khó khăn. Nhưng sống phải hy vọng chứ? Không hiểu sao càng ngày nàng càng cảm thấy gần gũi, đồng cảm với những chị em này ở đây. Chỉ là một sự cảm thông trên tinh thần nhân văn thôi ư, không hẳn là vậy mà với Yên Thảo giờ đây còn là một sự đồng cảm chia sẻ những gì đó rất gần gũi thân thương và nó xuất phát từ đáy sâu tâm hồn nàng, điều này mãi sau này Dạ Yên Thảo mới nhận ra, nhất là sau khi đã quen với Diệu Hiền.

Hôm nay tuy bận nhưng Yên Thảo không thấy phí thời gian vô ích khi đến đây. Khi nghe nàng nói như vậy, Hoài Hương Trang vui ra mặt. Kiều Mộng Thu liền rủ mấy chị em cùng lên xe chạy lòng vòng quanh phố rồi tìm một quán ăn khuya, đói rồi.

17. Chương 17

- Ôi trời ... nó đánh tôi, nó đánh tôi.... Đây....

Tiếng la oang oác của cô Lý vang khắp nơi và cả khu nhà tập thể này cho đến nay thì quen rồi, chẳng ai còn lạ gì nữa và cũng chẳng ai buồn quan tâm đến chuyện vợ chồng nhà ấy, họ đánh chửi nhau như cơm bữa. Nhớ hồi họ mới dọn đến đây cũng đôi phen làm ọi người nhao nhác vì chuyện vợ chồng đánh chửi nhau, can ngăn, họp hành tổ dân phố nhắc nhở nhưng đây vẫn vào đây, riết rồi mọi người không để ý nữa. Gia đình này gần như ngày nào cũng đánh chửi nhau, nhiều đến nỗi mọi người cảm giác rằng nếu một ngày mà không gây chuyện thì họ ăn cơm không ngon.

Đối diện nhà Cô Út nằm trên trục đường Trần Quang Khải – Lý Tự Trọng trước kia là một khu đất bỏ hoang, trước kia nữa thì nó vốn là những dãy nhà của dân, trong một cơn sốt xây cao ốc, siêu thị trong thập niên 90 thì có một tập đoàn địa ốc của Đài Loan liên doanh với Thái lan đã đầu tư vào đây. Sau khi đền bù giải tỏa xong thì đáng lẽ như tuyên truyền là mấy năm sau nơi này sẽ mọc lên một tổ hợp siêu thị hiện đại buôn bán điện máy và văn phòng cho thuê, nhưng trong cơn lốc suy sụp tài chính của Châu Á trong thập niên 90 thì công trình này bị dừng lại, nghe đâu sau đó mấy chủ đầu tư nước ngoài kia đã bị phá sản. gần chục năm khu đất trống này bị bỏ hoang.

Trước tình hình bức bối về nhà ở của người dân thành phố, nhất là một số nhà dân bị giải tỏa trong các chương trình xây dựng nơi này kia... sau khi thương lượng, cuối cùng thành phố đã lấy lại khu đất này để xây dựng thành chung cư nhà tập thể cao tầng cho người dân ở. Tuy mục đích ban đầu là xây để dành cho các hộ dân bị giải tỏa phục vụ công trình công cộng các nơi, nhưng thật ra nhiều nhà đã bị bán “non” trên giấy tay ngay từ khi công trình xây dựng chưa khởi công. Cho nên bây giờ thì khó có thể biết gồm những thành phần nào ở khu nhà này.

Khi những tòa nhà hình hộp mấy lô A ... D gì đó xuất hiện thì người tứ xứ ồ ạt đổ về, đủ thành phần, đủ tiếng nói quê miền, nhiều vô thiên lủng. Thế là bỗng nhiên căn nhà của Cô Út thành ra từ bên này đường đối chiếu thẳng với khu chung cư này. Ưu thế nhà mặt tiền rộng rất tiện cho buôn bán nên làm giá trị của nó tăng vọt đến không ngờ, không ngày nào không có mồi lái đến gõ gõ xin mua, xin thuê làm Cô Út cứ lác đầu đến chóng mặt. Cuối cùng cô phải cho kẻ một tấm bảng lớn treo ngay trên tường trước cửa nhà “Không bán, cho thuê, xin miễn hỏi” thì mới yên. Còn bên công ty mất kính Sài Gòn thấy vậy cũng lập tức đề nghị xin được kéo dài hợp đồng thuê và tăng tiền nhà, sau khi hỏi ý kiến ba của Hoàng Yến, Cô Út đồng ý, dù

sao cũng chổ quen biết đã lâu với lại cô đầu cần nhiều tiền. Hai cô cháu sống đã vừa đủ rồi, nay lại mở thêm cửa hàng tạp hóa nữa thì cuộc sống không thiếu.

Cửa hàng mở ra, cô thêm việc, có niềm vui là chính chứ thu nhập không quan trọng nhưng mà nhiều lúc cũng làm cho cô bận như có con mọt. Người ra vô mua bán hỏi cái này cái kia không ngớt làm cho Yến và Châu đang ở trong nhà học bài nhiều lúc phải chạy ra phụ cô bán hàng. Cô Út thấy áy náy quá, tiền không đến nỗi quá cần, vì chuyện buôn bán này mà để hai đứa cháu học hành không được thì ... Và cô quyết định đóng cửa nghỉ bán. Châu và Yến can quá vì biết nếu đóng cửa hàng tạp hóa thì cô lại sống trong quanh quẩn một mình buồn lại sinh bệnh tật. Sau mấy ngày cô cháu thảo luận đi đến quyết định là thu hẹp mặt hàng bán lại cho bớt khách và tìm thuê thêm người bán hàng phụ giúp Cô Út.

- Út nói con nghe – Nặng má đứa cháu yêu, Cô Út nói – Nội tiền thuê nhà này đã quá đủ cho cô cháu mình sống rồi. làm chuyện bao đồng này Út sợ ảnh hưởng đến chuyện học hành của tụi con.

- Con biết “gồi” Út à- Yến trả lời – Nhưng mà có chuyện mua bán qua lại như vậy cũng vui chứ Út.

Thế rồi có người quen bảo lãnh dẫn đến một con bé quê ngoài Trung, mặt mày khá sáng sủa, ăn nói lễ phép lắm. Gia đình thuộc thành phần đảng hoàng, chỉ tội nghèo nên phải bỏ quê vào thành phố kiếm sống. nay giới thiệu đến cho Cô Út và Yến xem mặt, nếu được thì cho nó vào phụ bán hàng và giúp việc nhà luôn. Nói chuyện sơ qua một lần thì cả hai cô cháu đều ưng ý, với Yến thì Cô Út chịu mới là quan trọng, bởi trước kia cô cũng đã từng đuổi mấy người giúp việc rồi.

Tiếng la oang oác của cô Lý vọng từ bên này sang bên kia đường làm cho Yến đang học bài cũng nghe rõ. Đã quá quen cảnh nhốn nháo ồn ào nhà cô Lý, Yến lắc đầu cười, tiếp tục làm bài. Nhưng sao tiếng gào la cứ một lúc một to, rồi lại nghèn nghẹn, có lúc im bặt, làm Yến hoảng. hay là có chuyện gì? Cô bé bỏ sách vở, chạy sang và đứng trước khuôn cửa, phì cười.

- Nay ... này ... cho chết ... này

Cứ cây chổi quét nhà ông chồng bé tí phết lia lịa lên lưng vợ và người đàn bà cứ nẩy lưng lên hứng chịu và luôn miệng rên rỉ... ối giờ ơi... nó đánh tôi ... nó đánh tôi... cả thân hình to lớn đồ sộ của cô Lý nằm phủ phục lên chiếc ghế nệm, đầu chúi xuống chịu trận, trong khi gã đàn ông bé nhỏ thoi loi chạy quanh vừa dấm, vừa đá trên tấm lưng của vợ. Nhìn thật khôi hài, lũ con ngồi ngoài cửa vẫn thản nhiên chỉ chốc tranh cãi nhau chuyện gì đó, chúng quen rồi.

Chồng cô Lý là gã đàn ông người teo quắt, nặng có lẽ chưa đến 45kg và cao chưa đầy mét rưỡi, trong khi bà vợ cao to mập mạp hơn rất nhiều. Ông ta vốn làm nghề đập xích lô và suốt ngày say sưa, bà con quanh đây chưa một ngày thấy ông ta tỉnh táo bao giờ. Tưởng bé thế nhưng khỏe khiếp, cô Năm bán dưa đầu ngõ có lần cười ré lên khi thấy gã đập xe qua, nói oang oang, cả bây con chứ có ít đâu.

Đánh chán, gã đàn ông gục luôn xuống ghế, say ngủ gáy ồ ồ.

cô Lý bế xốc chồng như bế đứa con đặt lên giường ngay ngắn, sau đó ra ngoài cửa ngõ, trật lưng lộ rõ mấy vết roi và quát đứa con lớn xoa dầu phụ mẹ.

Cô thì to lớn khỏe mạnh thế này ... còn chú ấy thì ... hiểu ánh mắt của Yến nhìn mình muốn nói gì, cô giải thích.

- Dù sao mình là vợ thì nên vậy cháu ạ.

- Đầu có được.

- Mới lại, kê, đánh cho vui ấy mà... Ăn thua gì với cô.

- Cho vui, Yến le lưỡi khi nhìn những vết roi hằn trên người cô, giả như Yến thì sao nhỉ, thế mà cô nói là chẳng ăn thua gì.

Xoa tóc, nằm luôn xuống bệ cửa, người đàn bà liếc nhìn khuôn mặt ngếch ra của đứa cháu gái. cô Lý cười.

- Cháu còn nhỏ, chưa có chồng nên chưa biết. Đàn ông sợ nhất là bị coi thường, bị cho là hèn hạ... chạm tự ái ngay. Thằng đàn ông nào cũng vậy và ... - Cô thoáng liếc nhìn vào trong nhà rồi nói tiếp – Lâu lâu

cũng phải chứng tỏ ta đây là thế này thế kia... là đàn ông chứ. Mình là phận đàn bà đời lúc nhường nhịn một chút cũng chẳng thiệt đi đâu, cháu ạ.

- Mới lại... Cô nhe răng cười, - Ghen ấy mà

Ghen, già ấy mà cũng biết ghen, cô bé nửa tin nửa ngờ nhìn cô Lý và lắc đầu bởi chẳng hiểu cô muốn nói gì và cô cũng không nói nữa. Lũ trẻ lau nhau dọn cơm, cô bé về.

Khi nghe Yến kể lại, Cô Út ngồi tư lự rất lâu, không hiểu cô nghĩ gì.

- Lại thế nữa rồi.

Tiếng của Cô Út nhẹ bẫng như làn gió thoảng qua kéo theo hơi thở dài nào nuốt, chắc cô đang xót ruột cho cô Lý đây. Yến thầm nghĩ, lát nữa thế nào cô Lý lại chẳng qua bên này gặp Cô Út để rên rỉ, than vãn và sau đó cởi áo lộ tấm lưng trần đầy vết lằn nằm ra giường để Cô Út xức dầu. Lănào mà chả thế, Cô Út vừa làm vừa xuyết xoa trước những vết hằn đỏ trên lưng cô Lý. Họ cứ rủ rỉ trò chuyện mãi, có nhiều lúc cô Lý ngủ quên trên giường luôn. Cô Út lại sẽ sẽ kéo cái quạt để gió lùa dưới cô Lý rồi bỏ ra ngoài quây, chốc chốc cô lại chạy sang chỉnh sửa chăn chiếu gì đó để cô Lý ngủ yên giấc. Những hành động của cô đúng là của điều dưỡng viên, thật là nhẹ nhàng, cô bé thầm nghĩ, Cô Út của mình tình cảm thật.

- Tại sao cô lại chấp nhận chịu đựng như vậy? Có lần Cô Út giận dỗi khi thấy lần ấy người cô Lý đầy vết thâm tím.

- Thật ra cũng là người tốt chị ạ.

- Tốt?

- Sau khi đi thanh niên xung phong về thì em trở thành kẻ lờ thì - cô Lý kể - Nó... - Cô thường gọi chồng mình như vậy - vốn gọi em bằng cô vì là con trai của một chị bạn lớn tuổi hơn em. Học hết cấp 3 thì đại học trượt, nhà nghèo, quanh quẩn làm thuê vớ vẩn, thường hay qua nhà em chơi... rồi... - Cô thở dài sườn sượt - Chuyện chẳng hay ho gì nhưng mà em chấp nhận, ít nhất cũng phải có một người đàn ông ình chứ.

- Tôi không hiểu - Cô Út nhún vai.

- Cả làng chê cười, đi đâu người ta cũng chỉ trỏ bàn tán. Em xấu hổ không dám ra ngoài thế nhưng nó thì khác, hãnh diện với mọi người vì có em và hùng hổ đánh nhau với bất kỳ người đàn ông nào bỗ bã nói xấu em.

Chuyện là vậy. Chỉ có mấy mâm cơm nhỏ ra mắt họ hàng. Sau khi đẻ đứa thứ nhất thì bọn em bỏ làng đi luôn. Chẳng sống nổi với sự dèm dẽ bêu của làng, khó lắm chị ạ.

- Rồi sao bây giờ lại như vậy?

- Chị thấy đấy, dù sao cũng mang tiếng là đàn ông mà cuộc sống thì nghèo khó, con cái đông. ... uất nên nay nó mới vậy. Chấp làm gì.

- Tôi như cô thì bỏ quách.

- Đâu có được chị - cô Lý lắc đầu - Nhà không đàn ông như thiếu đi cái nóc. Con em cần có cha chứ, với lại nó chỉ thế thôi, nhậu say thì đâm đá vợ con cho vui chứ tỉnh cũng biết chí thú làm ăn. Người thì như thế mà ham làm, ham chở lăm, nhiều bữa về nhà cứ rạc người bưng bát cơm ăn còn không nổi, thương quá đi mất - cô Lý khỏe rồi chợt hạ giọng thì thầm như nói với chính mình - Nhiều lúc thương chồng cũng như con mình ấy chị ạ.

Cô Út hoàn toàn chịu thua và từ đấy không bao giờ cô bàn về chuyện chồng con của cô Lý nữa.

- Bà ... Cô Út ơi ... ơ...

Có tiếng trẻ con ngọeng nghiu lớt chấy kêu bên ngoài, trước khi Cô Út kịp ngồi dậy thì từ bên trong phòng mình, Yến phóng ra thật nhanh.

Thằng bé tròn trĩnh trục, đen thui như củ khoai lang hầm, đứng chưa đến mặt nắp tủ kính mặt hàng, theo sau nó lại là một thằng bé khác, thấp nhỉnh đến ngang tai cũng trần truồng trục, mập đen như thằng anh và

một tay đang nắm giữ sợi dây thun quần bởi sợ tuột. Cả hai đứa đang thi nhau ngoác miệng gào ... Bà Cô Út ... ời.

Hoàng Yến trợn mắt.

- Kêu gì?

Thấy Yến, hai đứa bé cầm bắt, khépnép dựa sát vào một góc tủ, nhìn mặt rất tội. Thật tức cười nhưng Yến vẫn làm ra vẻ giận dữ, hástầm.

- Ê... tao biểu... ai cho phép tụi mày vậy hả?

- Em.. . thằng lớn lí nhí.

- Khoai một, Khoai hai!

- Dạ?

- Chị Yến cấm kêu vậy nghe chưa.

- Dạ.

Hoàng Yến phá lên cười khi thấy hai củ khoai vòng tay ngoại ngoãn thừa. Cô bé kéo thằng Khoai hai lại gần, hôn lên gò má phúngphún của nó, nhả mặt kêu.

- Xời ời, chưa tắm à.

- Em tắm rồi.

- Sao người hôi rình vậy.

- Em tắm hôm qua, mẹ tắm.

Thằng bé toét miệng cười phô hàm răng sún rất ngộ.

Đây là những đứa con của cô Lý, xam xấp như nhau, giống nhau, đứa nào cũng tròn như củ khoai lang hầm, mới nhìn rất khó phân biệt nên Yến đếm đầu gọi là khoai một, khoai hai, khoai ba, khoai bốn ... cho dễ nhớ.

Thỉnh thoảng chúng nó vẫn rồng rắn kéo nhau qua nhà Yến chơi, nhưng cũng chỉ những khi có Yến ở nhà chứ không dám đến khi có mình Cô Út, bởi tính cô thích yên tĩnh. Bọn trẻ rất khoái Hoàng Yến bởi lần nào cô bé cũng có quà cho chúng, nhưng mỗi khi gặp Cô Út là bọn trẻ đều gọi là bà Cô Út mà Yến thì rất ghét kêu như vậy, nghe nó kỳ kỳ nhưng mà cấm hoài không được, mười bữa đầu lại vào đấy, cứ thế.

Thỉnh thoảng lũ trẻ chạy qua cửa hàng của Cô Út mua đồ ẹ nó mà Yến biết rằng mua mười chưa trả một nhưng do biết hoàn cảnh khó khăn của gia đình ấy nên Cô Út lờ đi không đòi. Và cũng lâu lâu cô Lý lại quabên nhà gặp Cô Út, nói ngượng ngịu.

- Chị cho em trả một chút... còn lại thì... còn lại thì...

Cô Lý cũng gần năm mươi tuổi và có vẻ lớn tuổi hơn Cô Út, thế nhưng lúc nào cũng thưa chị xưng em với Cô Út ngọt xớt.

Cô Út cầm nắm tiền nhàu nát của cô Lý đưa, cười không nói gì và cũng không đếm mà bỏ luôn vào ngăn tủ.

- Thôi được ... không sao... lúc nào cô có trả cũng được mà.

Cũng là người khí khái, không muốn mang tiếng lợi dụng người khác bởi có lần Cô Út không lấy tiền và cô Lý đã không ấy đứa con sang bên nhà mua hàng đến mấy tháng trời. Vì thế Cô Út vẫn bán hàng cho cô Lý, nhưng giảm giá tối đa, nhiều lúc gọi là lấy tượng trưng, nhưng thà là như thế thì cô Lý cảm thấy bớt áy náy hơn. Kể cũng tội.

Gia đình đông con, chồng cô làm nghề đập xích lô, còn cô thì làm đủ thứ nghề. Nghề đầu tiên khi vào thành phố này là làm công nhân cơ khí của nhà máy Z30D Bộ quốc phòng và căn nhà tập thể mà cô có được là nhờ đồng đội cũ can thiệp xin cho. Sau này đông con, lương không đủ sống, cô xin nghỉ để lãnh một cục tiền rồi từ đó chuyển sang buôn bán, thôi thì khôn gbiết cô làm những nghề gì nữa, ai kêu gì làm nấy. Đã thế lại

đồng con, để dày, cả một lũ lau nhau sần sần, tất cả là gánh nặng chồng chất lên đôi vai của người đàn bà quê Thái Bình này. Thế nhưng nhiều lúc Yến vẫn thấy cô cũng rất vô tư, vẫn cười hồn nhiên được, thỉnh thoảng còn hát nghêu ngao những bài hát của thời cô còn đi thanh niên xung phong một cách say sưa, thỉnh thoảng còn rơm rớm nước mắt kể cho Yến nghe những kỷ niệm của thời đánh Mỹ, mỗi khi cô gặp đồng đội xưa đến thăm hoặc đi dự lễ thành lập Quân đội nhân dân 22-12 hằng năm do phường và quận tổ chức. Những mối tình, những nụ hôn vội vàng xem lẫn tiếng bom rơi đạn nổ và những nỗi khát khao rất đàn bà hằn sâu trong tâm khảm để gần ba mươi năm sau mà cô vẫn không bao giờ quên nổi.

Mỗi khi nhớ chuyện xưa, thì cô Lý lại khóc. Yến thấy thương quá.

18. Chương 18

8

Dưới sự cổ vũ nhiệt tình của Kiều Mộng Thu, đây là lần đầu tiên Dạ Yên Thảo tham gia sinh hoạt với các chị em les trong vai trò chủ tọa điều khiển một buổi sinh hoạt của các chị em tại đây. Cũng không chẳng phải chuyện quan trọng ghê gớm gì, chỉ là sự luân phiên giữ vai trò này giữa các chị em les với nhau theo từng chuyên đề bàn luận hàng tuần, hàng tháng, nếu les nào có chủ đề nào hay thì đưa ra cùng thảo luận. Thật ra lúc đầu Dạ Yên Thảo cũng do dự vì ngại, mặc dù là giảng viên nhiều năm ở nước ngoài lẫn trong nước, học trò có đến hàng trăm, thế nhưng lần đầu tiên làm diễn giả để nói về vấn đề đồng tính lại là chuyện khác. Không muốn Dạ Yên Thảo cứ đứng mãi bên lề nhóm chị em les ở câu lạc bộ Girls friend này, nhiều lần Hoài Hương Trang lẫn Kiều Mộng Thu tìm lời kéo Dạ Yên Thảo tham gia vào, nhưng lần nào cũng bị lần khăn từ chối. Mãi đến hôm nay nghe Dạ Yên Thảo nói về vấn đề đồng tính và tôn giáo rất hấp dẫn và thuyết phục, Hoài Hương Trang quyết định làm mọi cách đẩy Dạ Yên Thảo lên nói chuyện với các chị em les ở câu lạc bộ. Nàng thuyết phục rằng, những điều Dạ Yên Thảo nói sẽ giúp cho chị em có thêm những hiểu biết có liên quan đến đồng tính nói chung, thế giới les nói riêng. Biết được ý định của Hoài Hương Trang, Kiều Mộng Thu cũng hết lòng cổ vũ vào, cuối cùng Dạ Yên Thảo cũng mạnh dạn nhận lời.

Hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh, Dạ Yên Thảo đã đi vào câu chuyện bằng một lời nói nửa đùa nửa thật khi nói về Thượng đế dưới hình ảnh một gương mặt đàn ông. Thế nhưng, ngài phải làm công việc của đàn bà đó là tái tạo ra con người và thế giới này. Mọi tôn giáo đều cho rằng các khái niệm có liên quan đến thượng đế đều có tầm quan trọng tối thượng đặc biệt, vượt lên trên mọi khái niệm, nhận thức thông thường khác trong triết lý của các tôn giáo. Xét theo bất kỳ định nghĩa nào thì thượng đế cũng luôn bao hàm bản chất sự tồn tại của ngài và thay đổi theo nhận thức của từng cá nhân bởi ngài có thể là thực tại tối cao, là thiên nhiên hoặc là một nguyên lý vũ trụ.

Còn riêng với chúng ta, Yên Thảo tủm tỉm cười, chúng ta không quan tâm đến việc ngài là ai mà chỉ tự hỏi về giới tính của ngài. Đàn ông hay đàn bà, và trong một nhận thức nào đó thì dường như ngài là đàn ông và ngài tái tạo ra thế giới này bằng đôi bàn tay nặn đất sét cho linh hồn và giới tính của con người. Hay thật nhỉ, Yên Thảo nhún vai, như vậy tất cả chúng ta ngồi đây đều được ngài ban cho linh hồn và giới tính, vậy giới tính thứ ba gay và les có phải là do ngài ban cho không? Và ngài làm điều ấy để làm gì với chúng ta hay là vì ngài cũng như chúng ta. Điều này cũng giống như những triết gia vô thần vẫn thường đặt câu hỏi “Thượng đế đã tạo ra muôn loài vậy ai tạo ra Thượng đế?”. Đây là một câu hỏi mang tính khiêu khích và không có giá trị lý luận bởi đây là một hình thức vòng vèo “phức vấn” – pound questions, bao hàm mâu thuẫn và nghịch lý. Áp đặt người trả lời rơi vào hướng trả lời có hoặc không. Vì thế xét về mặt lý luận thì câu hỏi này mang tính ngụy biện, không dùng làm cơ sở để phủ nhận ý nghĩa tồn tại của thượng đế. Giới tính của thượng đế có lẽ cũng là vậy trong trường hợp này, ngài là đàn ông hay đàn bà đều không thể nhưng là giới thứ ba như chúng ta hóa ra là điều thú vị nhất.

Những vẻ mặt thú vị và những nụ cười cho thấy mọi người rất hào hứng với những điều mà Dạ Yên Thảo vừa nói, nàng đã mở đầu thành công.

- Tất nhiên là vậy – Một les là kỹ sư ngồi bên dưới góp ý với Yên Thảo – Triết gia duy lý Pháp René Descartes

cho rằng vật chất và tinh thần là hai thực thể riêng rẽ. Và ông luôn thắc mắc tại sao hai thực thể không có điểm chung này lại có thể phối hợp nhịp nhàng với nhau như vậy. Để rồi đi đến kết luận, hoạt động tương hỗ ấy là ý nguyện của Thượng đế và ngài chính là căn nguyên duy nhất và tối hậu của mối tương tác giữa tinh thần và thể xác. Đây chính là thuyết ngẫu nhiên với các triết gia tiên phong Arnold Geulincx và Nicole Malebranche.

- Nói như vậy tức là... - Một les hỏi - Những người đồng tính chúng ta xuất hiện thật sự từ ý nguyện của thượng đế?

Có tiếng cười và vỗ tay.

Dạ Yên Thảo cười ý nhị.

- Mối quan hệ giữa thể xác và tinh thần luôn là mối quan tâm dai dẳng trong lịch sử triết học. Đây là mối quan hệ tương tác diễn ra liên tục trong suốt cả một đời người và dù đến thế kỷ 21 rồi nhưng khoa học hiện đại vẫn chưa xác định được thời điểm và cơ chế vận hành của nó. Cho nên chúng ta có thể hiểu rằng một quan hệ đồng tính hay dị tính cũng chính là mối quan hệ giữa thể xác và tinh thần mà thôi.

- Thượng đế thì là vậy. Tuy nhiên từ chủ nghĩa đa thần giáo (polytheism) sang đơn nhất thần giáo (henotheism) thì Thượng đế dần dần mang một bộ mặt cụ thể, con người cụ thể, quyền và trách nhiệm cụ thể. Các tôn giáo hình thành và phát triển, và trong đời sống tâm linh của mình thì các tôn giáo bằng cách này hay cách khác, hình thức này hay hình thức khác dần dần loại bỏ vấn đề đồng tính ra khỏi những quy củ mẫu mực của tôn giáo mình bằng các giáo điều, lời răn dạy... mức độ tùy thuộc theo từng tôn giáo. Có cực đoan cấm đoán hẳn hoặc nhẹ hơn là không bàn đến, nhưng nhìn chung đa số các tôn giáo đều loại trừ chuyện đồng tính ra khỏi tôn giáo mình vì cho rằng nó không nằm trong ý nguyện của Thượng đế.

Nàng nhìn mọi người, nói nhẹ.

- Về nguyên tắc thì mỗi con người chúng ta trong tâm linh mình đều có thể thiết lập được mối liên hệ với Thượng đế, nhưng các tôn giáo thì lại cản trở quá trình này và cố gắng kiểm soát, chiếm đoạt mối quan hệ tâm linh này bằng các thiết chế giáo điều bởi vì sợ rằng con người có thể hiểu và giải thích Thượng đế theo suy nghĩ riêng của mình. Và sẽ làm mất đi thứ quyền uy thiêng liêng của tôn giáo ấy. Bởi mỗi một tôn giáo đều tồn tại trên một quyền lực thiêng liêng, bí ẩn nào đó và nó dùng điều đó để áp đảo, khống chế các tín đồ của mình. Do vậy chẳng một tôn giáo nào muốn tín đồ của mình có thể thiết lập được mối quan hệ dưới hình thức này khác với Thượng đế, trừ một số người nào đó có “khả năng” đặc biệt mà những con người này lại là người lãnh đạo các tôn giáo rồi. Cho nên... - Yên Thảo nhún vai- Ví dụ, trong trường hợp này nếu đồng tính là ý nguyện hay là sự tái tạo của Thượng đế thì tại sao con người lại nhàn nhạt ngài để cấm đoán xua đuổi? Nhưng trong thật tế một số tôn giáo đã làm vậy và gán cho người đồng tính chính là sự cám dỗ của ma quỷ! Thật nực cười.

Sẽ luôn luôn xuất hiện sự xung đột trong tâm hồn một tín đồ tôn giáo nào đó nếu bản thân bị đồng tính với giáo điều của tôn giáo mình đang tin tưởng thờ phụng. Ghê tởm, xua đuổi, ruồng bỏ,... bởi những quy định của tôn giáo mình để rồi vẫn phải đối diện với sự thật của bản thân, của một nhóm nhỏ cộng đồng tín đồ. Thế là các tôn giáo đành bỏ lơ qua chuyện một vài tín đồ nào đó có liên quan đến chuyện đồng tính và luôn nhấn mạnh, hãy cầu xin Thượng đế cứu giúp trong khi chính bản thân ngài lại không có ý kiến gì trong chuyện này. Ý nguyện hay không phải là ý nguyện của ngài trong chuyện đồng tính, xem ra cuối cùng là những bí mật riêng của thượng đế mà con người chưa tìm hiểu được.

Xem ra cuối cùng tất cả chỉ là cái vòng quẩn quanh của chính con người tự dựng dựng lên và nhân danh ngài mà thôi.

- Các tôn giáo là vậy nhưng trong lịch sử thì nhiều chế độ nhà nước cũng không đặt nặng lắm về vấn đề đồng tính - Một les khác góp lời- Ví dụ như ở Trung Quốc chẳng hạn, từ thế kỷ 16 trước công nguyên, triều đình nhà Thương không có một văn bản quy định nào nói đến vấn đề đồng tính. Đến nhà Hán thì các sử liệu để cho thấy họ có thái độ khá khoan dung với chuyện đồng tính miễn con người đó vẫn làm tròn bổn phận với gia đình mình. Còn thời Xuân Thu chiến quốc thì người ta không buồn nói đến chuyện đồng tính bởi mặc nhiên coi đó như chuyện bình thường. Thực tế lịch sử Trung Quốc ghi nhận nhiều ông vua, quan lại đều có người tình hoặc có quan hệ đồng tính với người hầu, các hoạn quan chẳng hạn. Chuyện đồng tính chỉ bị đưa vào khuôn khổ cấm đoán bắt đầu từ thời nhà Thanh với thuyết Khổng giáo được đề cao (năm 1740,

triều đình nhà Thanh ban hành chiếu chỉ cấm đoán chuyện đồng tính đầu tiên), cho đến thời kỳ cách mạng văn hóa (1966-1976) nhà nước Trung Quốc coi chuyện đồng tính là ô nhục, tâm thần, nên phải loại bỏ, kết tội. Thế nhưng vào năm 1989 họ bắt đầu có thái độ khoan dung hơn thay vì cấm đoán, xua đuổi bằng việc Hiệp hội tâm thần học Trung Quốc thừa nhận đồng tính là một sự rối loạn tâm thần về tình dục. Và ngày 21 tháng 3 năm 2001, Hiệp hội tâm thần Trung Quốc chính thức loại bỏ chuyện đồng tính luyến ái ra khỏi danh sách bệnh tâm thần. Như vậy người Trung Quốc đã đi rất nhanh trong việc thừa nhận chuyện đồng tính.

Một nữ les khác góp ý kiến

- Theo tôi được biết, kể cận bên một quốc gia rộng lớn về địa lý, hùng mạnh về kinh tế, văn hóa... như Trung Quốc thì dĩ nhiên Việt Nam chúng ta không tránh khỏi việc giao thoa ảnh hưởng. Nhìn ngược về lịch sử thì luật pháp Việt Nam từ thời nhà Lê (1428 – 1787) cho đến nhà Nguyễn (1820-1954) cho đến cận đại đều không có đề cập đến chuyện đồng tính luyến ái. Luật nhà Lê và nhà Nguyễn chỉ có những hình phạt tử hình dành cho các tội hiếp dâm, loạn luân,... và cấm đàn ông ăn mặc như đàn bà, cấm đàn ông tự thiến (trừ việc này do triều đình tiến hành nhằm tuyển chọn hoạn quan) chứ không hề cấm đoán chuyện đồng tính, mặc dù thời điểm nhà Thanh áp dụng hình phạt cho tội kê gian (sodomy) của hành vi đồng tính thì luật nhà Nguyễn cũng không hề đề cập đến chuyện này. Thế nhưng... Một hơi thở dài nhẹ nhõm - Luật hôn nhân và gia đình Việt Nam (sửa đổi năm 2009) được Quốc hội khóa 10 kỳ họp thứ 7 thông qua ngày 9 tháng 6 năm 2000 và có hiệu lực thi hành vào ngày 1 tháng 1 năm 2009. Tại khoản 5 điều 10 có cấm “kết hôn giữa những người đồng giới tính”. Các nhà làm Luật Việt Nam không định nghĩa hôn nhân đồng giới (nếu có) được hiểu là “loại” hôn nhân gì. Tuy nhiên các nhà làm luật đã giải thích lý do cấm, vì rằng: hôn nhân là phải từ một người nam – nữ và xuất phát từ mục đích tạo ra con người cho xã hội và duy trì nòi giống, trong khi hôn nhân đồng giới thì không thể được, ngoài ra các nhà làm luật cũng cho rằng hôn nhân đồng giới sẽ ảnh hưởng đến thuần phong mỹ tục của người Việt Nam, đạo đức gì đó... Ngoài luật ra thì trong các cách giải thích chính thức về đồng tính luyến ái, ví dụ trong từ điển bách khoa Việt Nam (tập 1, nhà xuất bản Từ điển xuất bản năm 2000) thì đồng tính được hiểu như nguyên nhân chủ yếu gây ra lây lan AIDS. Thử hỏi các bạn, như vậy thì chuyện đồng tính làm sao mà không đáng bị lên án cho được?

Bầu không khí trở nên khá nặng nề khi mọi người nghe đến điều này và chị ta nói tiếp:

- Cũng như tôi luôn tự hỏi mình rằng liệu có phải bấy kỳ cuộc hôn nhân nào cũng mang ý nghĩa duy trì nòi giống hay không và, nếu như vì một lý do nào đó, khách quan lẫn chủ quan, mà cuộc hôn nhân ấy (giữa nam và nữ bình thường) không duy trì được giống nòi thì phải chăng là không đúng luật và không được công nhận. Trong khi vấn đề duy trì giống nòi trong thế kỷ này xem ra không quá khó khăn như các thế kỷ trước, và thậm chí hiện nay Liên Hiệp Quốc còn phải kêu gọi các nước cấm việc nhân bản con người qua sinh sản vô tính... đúng không các bạn?? Ngoài ra nên hiểu thuần phong mỹ tục không phải là luật và mang tính văn hóa bản địa, cho đến nay vẫn là một khái niệm mở, cần được tiếp cận và nghiên cứu dưới nhiều góc độ khác nhau. Thuần phong mỹ tục nên được hiểu là gồm cái riêng (trong khái niệm bao trùm văn hóa dân tộc) với sự giao hòa với cái chung (văn hóa khu vực, văn hóa nhân loại ...). Cho nên, nhiều khi thuần phong mỹ tục chỉ có thể đúng và áp dụng trong từng khu vực, từng địa phương, từng vùng, miền, thậm chí là từng nước nhưng không hẳn là tất cả, nhất là trong xã hội hiện đại, giao lưu mở rộng như hiện nay... Vấn đề đồng tính luyến ái cũng nên đặt trong khung cảnh như vậy để xem xét. Không nên đơn giản cho rằng hiện tượng đồng tính sẽ làm ảnh hưởng đến thuần phong mỹ tục, hiểu như vậy hơi bị khiên cưỡng, áp đặt và không cởi mở, dân chủ.

Có những tiếng vô tay hoan hô nho nhỏ, Dạ Yên Thảo gật đầu, người nữ les này có vẻ như nghiên cứu và nắm vững vấn đề này khá chắc. Nhìn mọi người, có vẻ phần khởi, cô ta nói tiếp.

- Ngoài ra hiện nay trong luật pháp của chúng ta không hề có điều khoản nào cấm hai người đàn ông hoặc hai người đàn bà ở chung với nhau và bởi vì chúng ta không thừa nhận cũng như cấp giấy đăng ký kết hôn cho những quan hệ đồng giới nên chúng ta sẽ không có căn cứ pháp lý nào để khẳng định được họ là “vợ-chồng” đồng tính để gọi là cấm. Như vậy trong thực tế chúng ta sẽ không vận dụng được điều luật nào liên các văn bản khác dưới Luật để cấm và xử những mối quan hệ này, nếu giả như đang có hai người cùng đồng tính cùng chung sống với nhau. Và nếu sau này giữa hai con người này có những tranh chấp với nhau tình tiền gì đó thì rõ ràng đây là hai chủ thể độc lập và những tranh chấp này sẽ được giải quyết theo tinh thần của các bộ Luật dân sự, luật Hình sự... Do vậy, đối với hôn nhân đồng giới, Luật hôn nhân và gia đình Việt Nam thật ra là không thừa nhận, đúng hơn là cấm và Luật sẽ không tham gia điều chỉnh một khi phát sinh những

vấn đề có liên quan đến “hôn nhân” đồng tính nếu có, thực tế đã có dù ít.

- Này sao chẳng thấy nói gì về giới les chị em mình nhỉ? Một les hỏi to.

- Rất tiếc... rất tiếc...- Người nữ les diễn giả có mái tóc màu hung với khuôn mặt nhìn có cảm giác nhón nhón này và cặp kính cận dày trên khuôn mặt làm mất đi những nét gợi cảm nữ tính còn sót lại, khàn khàn trả lời
- Tôi đã nghiên cứu rất nhiều nhưng không hề tìm thấy một văn bản luật, tài liệu lịch sử của Việt Nam lẫn Trung Quốc có nói về đồng tính nữ cả, thật đáng ngạc nhiên.

- Xem ra thì họ chẳng thêm quan tâm đến chúng ta thì phải – Ai đó than dài.

- Hi ... hi... thì chúng ta cứ sống như đang sống. Càng phải ai quan tâm ệt.

Rất xứng đáng là một chuyên đề nghiên cứu, Dạ Yên Thảo thầm đánh giá. Hình như nữ les này cũng đang làm ột công trình nghiên cứu gì đó liên quan về giới, và chị ta đang công tác ở Viện khoa học xã hội của thành phố thì phải.

Rất xứng đáng là một chuyên đề nghiên cứu, Dạ Yên Thảo thầm đánh giá, Hình như nữ les này cũng đang làm ột công trình nghiên cứu gì đó có liên quan về giới, và chị ta đang công tác ở Viện khoa học xã hội của thành phố thì phải.

Bác sỹ thẩm mỹ Hoài Hương Trang gần như nhồm hẫn dậy để nhìn người vừa phát biểu vừa rồi và khi diễn giả vừa ngồi xuống thì nàng liền đưa danh thiếp, thì thầm to nhỏ. Hương Trang cho biết, có 18 công ty Mỹ được cộng đồng les, gay, trans bỏ phiếu lựa chọn đánh giá cao về thái độ văn hóa ứng xử và môi trường làm việc của những người đồng tính, với chỉ số của quỹ vận động nhân quyền Human Rights campaign foundation đưa ra thăm dò, và nàng muốn cùng nữ les này trao đổi tài liệu nghiên cứu.

- Này ... này... nòi gì đi chứ...

Có tiếng thì ào xô đẩy chọc ghẹo nhau giữa một nhóm les ngồi ở góc nhà phía bên phải và rồi một phụ nữ rụt rè đứng dậy nở nụ cười bên lên nhìn chủ tọa Dạ Yên Thảo.

Nàng mặc một chiếc áo dài cổ thuyền bằng gấm mỏng màu xanh nhạt, may theo mốt mới bây giờ. Đầu quấn một chiếc khăn voan nhẹ màu tím biếc, bao quanh khuôn mặt trái xoan với đôi mắt tím mơ hồ như bầu trời thuxứ Huế. Không trang điểm và không đeo bất kỳ trang sức gì trên người vì nếu có thì cũng không thể sánh với vẻ đẹp dịu dàng nhẹ nhõm của nàng chăng? Nữ họa sỹ Diệu Hiền.

Như có điện giật, Dạ Yên Thảo ngẩn người nhìn Diệu Hiền. Rất khó giải thích và cũng rất khó có thể nói một điều gì lúc này. Nó là điều gì nhỉ... Yên Thảo tự nhiên thấy khó chịu vì không biết người phụ nữ ấy là ai, từ đâu đến? Nàng sinh hoạt với nhóm chị em ở đây cũng khá lâu, quen biết khá nhiều người, thế nhưng đây là lần đầu tiên nàng gặp Diệu Hiền. Trong lòng Dạ Yên Thảo bỗng xuất hiện những xốn xang nôn nao khó nói bằng lời, mọi diễn đạt bây giờ xem ra vô nghĩa, hãy để cho trái tim đập theo nhịp của nó vậy.

- Em có biết nói chi mô.

- Thì nói đại gì đi – có tiếng để rất to.

Bàn tay búp măng trắng muốt của Diệu Hiền vuốt ve má mím bàn nơi nàng đang đứng, đáng vẻ bên lên ngưỡng ngừng. Khuôn mặt ửng hồng nhìn thật đáng yêu làm sao, rất trẻ, có lẽ tuổi xem xem với Dạ Yên Thảo hoặc ít hơn một chút.

Quên cả thói lịch sự thông thường, Dạ Yên Thảo ngẩn người nhìn đắm đắm nữ họa sỹ này như bị mất hồn.

- Em thì chỉ biết vẽ, nhưng cũng có yêu văn thơ nên cũng có chú ý đến chuyện văn chương nói về đồng tính, nhưng mà biết ít lắm...

- Thì cứ nói đại gì đi, bọn anh nghe mà – Giọng ồ ề trả lời của một les B có mái tóc cắt ngắn như đầu đinh, vóc dáng một tuyển thủ bóng đá, vai rộng da đen, tướng người săn chắc. Les B không giấu vẻ si mê khi nhìn Diệu Hiền. Trong giới les mà có những les fem có vẻ đẹp mềm mại tuổi hơn 30 như thế quả là hiếm.

- Trong thơ văn Việt Nam thì việc viết về đồng tính chỉ nằm trong phạm vi dị biệt văn hóa – cultura và nằm ngoài phạm vi tình dục – libidinal normativil. Tất cả chỉ là những cảm quan đồng tính – homoeroticism hơn là trên diện đồng tính – homosexualityti, nó chỉ mang ý nghĩa biểu tượng về dục cảm đồng tính trong văn

chương. Từ thế kỷ 17 đã xuất hiện qua một vài biểu tượng tôn giáo mà em xin không tiện nêu tên, kéo dài cho đến thời Pháp thuộc và hiện nay.

- Mụ ơi... mụ à... - Ai đó chọc Diệu Hiền – Mụ nói chimà khó hiểu rứa hỉ.

- Đầu thế kỷ 20, một người nổi bật khi viết về đề tài đồng tính ở nước ta, dù cũng không rõ ràng cụ thể lắm nhưng ai cũng biết, đó là nhà thơ Xuân Diệu với bài thơ “Tình Trai” trong tập thơ tôi viết về mối tình đồng tính của hai nhà thơ Rimbaud và Verlaine. Chưa kể trong một số truyện ngắn của mình thì ông này đã tỏ ra ghét nữ giới một cách kỳ lạ.

- Trời ... gay mà làm sao thích nữ được, cũng như bọn mình thôi... Có tiếng lẩm bẩm của một les nào đó làm mọi người bật cười theo.

- Đã ai đọc hồi ký “cát bụi chân ai” của nhà văn Tô Hoài viết về Xuân Diệu chưa nhỉ? Có tiếng hỏi to và vài người gật đầu xác nhận, có đọc.

- Sau Xuân Diệu thì còn có các nhà văn khác như Trần Tấn Cửu, Khái Hưng, Trọng Lang... cho đến bây giờ thì lác đác cũng có đôi ba nhà văn hiện nay bắt đầu viết về đề tài đồng tính, nhưng tất cả chỉ ở mức độ chuyển đổi nhục cảm đồng tính sang hình phái nhị phân tương hỗ. Thật ra nó đã xuất hiện rất sớm trong dân gian qua các câu truyện ma quái truyền kỳ, hiện tượng đồng bóng... và được thể hiện trù tượng qua văn học hiện đại với những hiện tượng dục cảm đồng tính trong biểu tượng giới tính và văn hóa – sexual and social symbolic.

- Sau một hồi trình bày thì Diệu Hiền đi đến kết luận theo nàng trong tương lai cần phải tiến hành một công trình nghiên cứu thấu đáo, trọn vẹn hiện tượng đồng tính trong văn chương Việt Nam.

Dạ Yên Thảo lắng nghe say mê và nhìn Diệu Hiền không chớp mắt.

Thốt nhiên nàng nhớ đến những phân tích của Kiều Mộng Thu với nàng về sự quyến rũ tìm đến với nhau của người đồng tính nữ mà xem rạn chẳng khác bao nhiêu so với chuyện nam nữ bình thường. Trong giới les thì sự quyến rũ thường được thể hiện qua những loại les cử chỉ thanh nhã và những les cử chỉ yếu đuối cũng như những les có cử chỉ mạnh bạo hay còn gọi là B “nam tính”. Và những les có lời nói, cử chỉ thanh nhã, không quá mạnh bạo cũng như không quá ẻo lả yếu đuối thì đấy là les cá tính và được hiểu như là les SB (soft-bucht). Một loại khác mà từ cử chỉ, lời nói cho đến diện mạo rất mềm mại, nhu mì dễ thương tức là les fem (femaly), và sừng sững giữa hai loại les ấy chính là những les “hỗ tướng” cầm vuông, mắt lộ, gò má sát phu và trông rất ngẫu, rất “đại ca” đó chính là những les B (bucht). Có lẽ Diệu Hiền là loại les fem, mà cô nàng nhìn dễ thương thật, Dạ Yên Thảo thầm công nhận trong lòng như vậy.

Trước hiện tượng bất bình thường của Dạ Yên Thảo, Kiều Mộng Thu tinh ý nhận ra ngay. Nàng mỉm cười rồi bấm nhẹ tay Hoài Hương Trang ra hiệu nhìn về Dạ Yên Thảo. Nhìn về si mê đến ngẩn ngơ không chớp mắt của Dạ Yên Thảo khi nhìn Diệu Hiền nói chuyện, hai người đàn bà les nhìn nhau tòm tĩm cười không nói gì. Có vẻ như cho đến bây giờ thì Dạ Yên Thảo bắt đầu tìm về được bản chất thật của con người nàng. Đây sẽ là điều hạnh phúc hay sự bất hạnh của nàng, rất khó có thể khẳng định được. Mọi sự lựa chọn trong các mối quan hệ đồng tính đều do chính trái tim quyết định và người ta chỉ nhận ra sự lầm lẫn khi phải trả giá. Có những cái giá rất rẻ và những cũng có những cái giá là cả đời người, nhận ra thì đã trễ tràng nhưng kỳ quặc làm sao khi người ta vẫn chấp nhận điều đó, vẫn lao vào, vẫn yêu vẫn khóc cười vẫn đau khổ hận thù và ... Chuyện của les hay gay vốn là vậy.

Cuộc đời tôi là của tôi

19. Chương 19

Có tiếng chuông reo in ỏi, nhấm nhả, dứt quãng, nghe cứ như có đứa trẻ con nào nghịch ngợm vậy. Đang đọc sách, Yên Thảo ca mày, bực bội đứng dậy. Nàng liếc nhìn đồng hồ, đã gần hai mươi giờ khuya rồi, không

hiếu còn có khách nào đến thăm vào giờ này. Không lẽ trẻ con phá chơi, tuy nhiên nàng biết điều này khó xảy ra ở khu chung cư cao cấp, hiện đại và toàn là người nước ngoài này.

- Chị à!

Yên Thảo ngạc nhiên kêu lên, không tin vào mắt mình. Được sỹ Kiều Thu đang loạng choạng đứng dựa vào tường, mặt đỏ gay, bộ dạng đầy vẻ mệt mỏi. Kiều Thu uống rượu say, có lẽ là nàng đã gặp một sự kiện gì đó rất ghê gớm nên mới bị sống nặng nề đến như vậy.

- Cho chị vào nhà được không?

Tiếng Kiều Thu khản đặc. Giật mình, Yên Thảo gạt đầu xuống quát quát khoác ngang vai dìu Kiều Thu vào trong phòng khách.

Ngã phịch xuống ghế nệm, Kiều Thu nửa nằm nửa ngồi, không thèm để ý vạt áo tóc hờ hênh, nhắm mắt. Để nàng yên tĩnh, Yên Thảo đi xuống bếp lấy mấy trái cà chua, rửa sạch và cho vào máy quay sinh tố, làm ly nước cho Kiều Thu, nàng thắc mắc không hiểu Kiều Thu đã gặp chuyện gì. Nàng và Kiều Thu quen nhau cũng hơn một năm và càng ngày hai chị em càng thấy thân thiết với nhau hơn. Kiều Thu vẫn thường nói đùa, nếu một tuần mà hai chị em không gặp nhau được một lần thì chắc chị sẽ ngu ngơ mất. Những khi đi công tác xa, nhất là ra nước ngoài chẳng hạn, Kiều Thu thường gọi điện thoại kể đủ thứ chuyện với Yên Thảo, có khi cả nửa tiếng đồng hồ. Một người đàn bà thông minh, mạnh mẽ và là một nữ doanh nhân thành đạt trên thương trường, rất giàu có. Điều đáng khâm phục là tất cả thành công trong cuộc sống đều do chính bản thân Kiều Thu làm ra. Chưa bao giờ Yên Thảo thấy Kiều Thu tỏ ra yếu đuối cả, trong làm ăn thì dĩ nhiên có lúc thắng lúc thua. Những khi tiết lộ với Yên Thảo về chuyện thua lỗ do một đợt nhập hàng chậm trễ hay một hợp đồng phải bỏ dở dang vì nhiều lý do không thực hiện được, chấp nhận thiệt hại cả vài trăm ngàn đô, có khi nhiều hơn, trong khi Yên Thảo xanh mặt thì Kiều Thu cười dòn tan. Em đừng lo như thế, chuyện làm ăn thì có thắng có thua là điều bình thường, quan trọng là mình biết ứng phó như thế nào. Chị đã tính toán hết rồi, nếu không thì công ty chị có nước đẹp tiệm sớm. Phục Kiều Thu sát đất, Yên Thảo vẫn nghĩ rằng khó có điều gì có thể quật ngã được nàng, thế mà...

Đặt khay ly sinh tố xuống bàn, Yên Thảo ghé xuống cạnh Kiều Thu, bóp nhẹ bàn tay khô lạnh ngắt rồi đặt lên ngực mình ủ cho ấm và dịu dàng nói.

- Uống chút sinh tố cho tỉnh đi chị.

Kiều Thu, lúc này đã duỗi dài người trên ghế salon, vẫn nằm im một lúc lâu như để hồi tỉnh. Rồi nàng uể oải hé mắt nhìn Yên Thảo, hỏi:

- Nhà còn rượu không em?

- Rượu thì có, nhưng...

- Hôm nay chị gặp chuyện buồn, muốn uống với em mấy ly giải khuây.

- Em thấy chị mệt rồi.

Kiều Thu nhóm dậy, cười ruồi.

- Em sợ chị say à?

Vốn biết tử lượng Kiều Thu rất khá, Yên Thảo còn phát hiện ra hình như là nàng ta uống rượu gần như không biết say và hiếm ai chứng kiến được nàng say bao giờ. Có lẽ làm ăn kinh doanh phải tiếp khách nhiều nên vậy. Nhìn Kiều Thu, Yên Thảo thâm nghĩ, tốt nhất là hãy cho Kiều Thu uống thật say còn hơn để trong tình trạng như thế này, rõ ràng nàng đang gặp chuyện đó buồn và cần uống rượu, cần có người lắng nghe, Yên Thảo hoàn toàn hiểu được tâm trạng của Kiều Thu lúc này.

Yên Thảo đứng dậy đi lại túm kính và lấy ra chai Hennessy uống dở được 1/3 ra đặt lên bàn. Trong nháy mắt Kiều Thu đã đổ vào họng mình ba ly rượu cái vèo, nhìn nàng uống thì thật đến những gã đàn ông ma men chắc cũng ớn.

- Thôi đừng uống nữa, cho em biết chuyện gì đi, em sợ...

Yên Thảo hỏi đến hai ba lần liền. Cuối cùng thì Kiều Thu cũng chịu mở miệng.

- Chị khổ lắm... - Nàng nói đầy vẻ cay đắng.

- Kể cho em đi, cho nhẹ nhõm bớt, nào kể đi... Yên Thảo giục, tay chìa cho chị ly nước sinh tố.

Kiều Thu uống một hơi rồi khẽ khàng:

- Chị quen cô bé ấy vào năm nó vừa tròn hai mươi tuổi. Một sự quen biết mà theo chị đây chính là sự sắp đặt của số phận em ạ, đến bây giờ chị vẫn nhớ rõ màu áo trắng học trò của cô bé ấy mặc đứng bên kia đường chờ chị. Cô bé này nhìn bề ngoài hoàn toàn không thể nào nói là đẹp được, người tròn phúng phính, mũm mĩm, nước da bánh mật, chỉ trừ vóc dáng gọi là co ráo dẽ coi.

- Có phải cô bé Kiều Liên mà thỉnh thoảng chị vẫn nhắc tới?

- Không. Kể cũng điên thật, trong giới les, chị vốn là người đàn bà thành đạt và nổi tiếng, được nhiều les tôn sùng, yêu quý, không thiếu gì les theo đuổi và chị luôn kiêu hãnh về điều ấy. Thật ra từ trước đến nay các mối quan hệ với les với chị thường chỉ là những quan hệ qua đường chovui, giải khuây, chứ không hẳn là yêu ai. Chị rất tự tin và kiêu hãnh, chị tin rằng chẳng có một les nào có thể quật đổ được chị cả, chẳng ai có thể làm cho trái tim chị rung động được, thậm chí nhiều lúc chị còn nghĩ rằng chưa chắc mình đã là les mà chẳng qua là thích nổi loạn vậy thôi. Cũng đã hai mươi năm rồi và chị sống trong niềm tự tin, kiêu hãnh ấy cho đến ngày chị gặp cô bé này, tất cả cũng tình cờ thôi em ạ, một sự tình cờ mà làm cho trái tim chị đau mãi đến ngày hôm nay.

- Ai giới thiệu cho chị à?

- Hoàn toàn tình cờ em ạ. Nhớ lại lần đầu mới gặp cô bé theo một cái hẹn. Cô bé ấy đứng chờ chị, không hiểu sao ngay từ thời điểm đó, trái tim chị đã thắt đau bởi sự thơ ngây trong sáng của từng ánh mắt đến nụ cười và vành môi cong cong của nó. "Cái gì? ... hic..." đây là những phản ứng quen thuộc ngọt ngào mỗi khi người tình nhỏ của chị khi gặp điều gì thích thú. Nó phụng phịu, nó giận dỗi, dậm chân dậm tay, hờn ghen và cả những giọt nước mắt ứa ra bất lực.

- Sao lại bất lực?

- Nó nói rằng không bao giờ giữ nổi chị trong trọn một vòng tay, bởi nó biết hết mọi cuộc theo đuổi của các les khác. Chị cũng cố tình không đấu. Nó đã giữ rất nhiều trò ma mãnh láu cá của trẻ con ra... Chao ơi, sống trong giới les bao nhiêu năm và được nhiều les thương yêu đeo đuổi, thậm chí là tôn thờ thể nhưng đây là lần đầu tiên chị cảm nhận được thể nào thật sự là tình yêu của les, một sự cảm nhận muộn màng nhưng lại đầy mật ngọt trong trái tim mình. Hiểu rằng mình không còn bao nhiêu thời gian nữa và phải biết trân trọng giữ gìn những may mắn gì mình đang có. Thế rồi...

- Rồi sao chị?

- Chị lao vào điên cuồng yêu và chị hạnh phúc vì cô bé ấy đáp lại điều ấy, hạnh phúc thật là hạnh phúc. Đến nỗi nhiều lúc chị cứ ngỡ rằng mình đang mơ. Thiên đường của thượng đế thật ra là gì, đẹp như thế nào, chị không biết, nhưng thiên đường của chị là có người tình nhỏ trong vòng tay của mình. Được yêu, được âu yếm chiều chuộng và hít hà gò má tròn mềm ấy mãi mãi. Thế mà....

Nước mắt Kiều Thu đột nhiên trào ra dàn giụa, Yên Thảo phải đưa tay vỗ nhẹ lên vai nàng an ủi. Với lấy chai rượu, Kiều Thu tự rót thêm một ly đầy, uống ba lần mới hết. Im lặng một lát rất lâu....

- Nó đã làm gì chị?

- Rồi thì đau khổ xuất hiện, xem ra chị đã phải trả giá cho những kiêu hãnh đồng đánh thời trẻ của mình. Thời gian đầu chị sống rất hạnh phúc. Chị không để cho người tình nhỏ thiếu thốn gì, nó không nhéo chị thụt chị cũng cố gắng đáp ứng cách nhanh nhất, đôi lúc cứ như mẹ chăm con vậy. Tuổi chị gấp đôi tuổi nó, chị luôn tự biết mình nên trong cuộc tình này thời gian năm tháng để mà chọn lựa của chị chẳng còn dài...

- Chị đừng nghĩ vậy!

- Không, chị rất biết mình em ạ. Vì thế mà chị yêu trong say đắm, nhưng lại che giấu tất cả mọi người, nhất là chị em trong giới les.

- Em biết, chị là người rất nổi tiếng trong giới, nổi tiếng bởi chẳng có les nào có thể làm chị rung động được cả. Chị cứ như một trái nho chín đậm nhìn thật ngon lành làm cho khối kẻ thèm khát nhưng không bao giờ với tới được, và chị vẫn luôn muốn giữ nguyên hình ảnh ấy trong mắt mọi người...

- Đúng, phải giấu giếm là vì vậy. Không hiểu sao từ khi có tình yêu thì chị lại luôn linh cảm thấy những điều bất an trong cuộc tình này, nó cứ như cái bong bóng phồng phồng trên tay vậy, đẹp, lung linh rực rỡ nhưng sẵn sàng tan vỡ bất cứ lúc nào, mặc dù chị vẫn tự nhủ, chắc là không có gì đâu, chẳng qua vì mình quá yêu quý người mình yêu nên mới sợ hãi như vậy. Em có bao giờ hiểu được cảm giác sợ hãi điều gì mà mình yêu quý nhất nhưng lại không thể giữ được mãi mãi không?

Yên Thảo gật đầu.

- Chị ... chị thật là hốt hoảng khi nghĩ tới những đống đổ vỡ có thể có. Thường tình yêu pha lê mong manh thì lại rất dễ vỡ em ạ. - Nước mắt Kiều Thu lăn chã.

Yên Thảo đưa cho nàng hộp khăn giấy. Kiều Thu lau mặt, cố nén tiếng nức.

Cách đây hơn một năm, một lần chị và cô bé dắt nhau đi Đà Lạt nghỉ. Chị rất thích Đà Lạt bởi không khí mát mẻ, tĩnh lặng và đặc biệt là có đi xa như thế thì chị và người tình nhỏ của mình mới có thể nắm tay nhau đi dung dăng dung dẻ mà chẳng sợ ai nhìn thấy, xì xầm ghen tỵ. Chị đã đi rất nhiều nước trên thế giới và riêng Việt Nam này thì gần như tỉnh thành nào cũng đã đặt chân đến. Thế nhưng chẳng nơi nào có thể ghi lại dấu ấn hạnh phúc cho chị bằng Đà Lạt. Chị rất yêu Đà Lạt và nghĩ rằng sau này có về già thì mua một căn nhà trên Đà Lạt để dưỡng già. Đà Lạt với những đồi thông reo, với những mái công nhà thờ và tiếng chuông chiều thông thả của những ngôi chùa rải rác đây đó. Đà Lạt của dã quỳ vàng rực dưới nắng lạnh và chị cùng người tình nhỏ co ro đi bên nhau bên bờ Xuân Hương ngấm ngấm muộn rơi trên mặt hồ và lác đác những người câu cá ngồi kiên nhẫn buông câu. Đà Lạt của giá rét mười độ nằm bên nhau nồng nàn nói về tình yêu. Vì thế một năm phải đôi ba lần chọn chị trốn lên Đà Lạt ở với nhau mấy ngày sống hạnh phúc.

- Cô ấy là nghề gì hả chị? Nhân viên của chị à?

- Quên mất chưa cho em biết, bồ chị đã tốt nghiệp trung cấp và từng làm hướng dẫn viên du lịch trước khi chuyển qua làm cho công ty nước ngoài bây giờ. Lần nào lên đó chị cũng được cô bé dẫn đi những nơi đẹp nhất của Đà Lạt. Thích nhất là tới hồ Tuyền Lâm và lên đỉnh Liang Biang. Phải nói là bọn chị đã có những ngày tháng sống trong mây ngất hạnh phúc bên nhau mà chị luôn thầm mong trời đất kéo dài cho đến tận cuối cuộc đời. Hạnh phúc mà đôi lúc mà đôi lúc chị chỉ muốn hét to ọi người biết rằng, tôi là một người đàn bà les đây, tôi yêu và tôi đang hạnh phúc với tình yêu của tôi. - Kiều Thu cười rất tươi mà mắt vẫn đầy nước mắt.

- Chị có mệt không? Hay là ngủ đi một lát?

- Không, để chị kể cho nghe cái cách mà nó làm chị đau. Một lần ... người tình nhỏ nghịch ngợm máy điện thoại của chị và thấy có rất nhiều số điện thoại trong ấy được đánh dấu bằng những ký hiệu riêng quen, rất thân và vì thế mà chị lưu trong máy. Và rồi lần ấy sau một chuyến đi Đà Lạt về, một hôm chị đang làm việc với đối tác thì nhận được điện thoại của một les gọi tới. Cô ấy cho biết là có nhận được một cú điện thoại làm quen của một cô gái và cô ấy xưng là bạn chị. Thú thật là chị hơi bất ngờ nhưng cũng biết ngay ai làm chuyện này rồi. Khi người bạn ấy hỏi ý kiến thì chị nói, cứ quen đi, thêm một người bạn thì cũng tốt chứ không sao cả. Người kia thì tin tưởng chị và nghĩ rằng một khi chị đã cho số điện thoại của cô ta choai đó thì được hiểu ngầm là chị "giới thiệu" và bảo lãnh về con người ấy. Ngay sau đó thì chị có điện thoại cho người tình nhỏ của mình hỏi thì, cô bé thú nhận là đã ghi lên một số điện thoại ngẫu nhiên trong máy chị và thanh minh là chỉ thử gọi làm quen chơi thôi. Chị đã cảnh cáo, trong việc này không có việc thử chơi và coi chừng xảy ra hậu quả. Cô bé đồng ý, hứa, nhưng không phải vậy. Nó đã âm thầm liên lạc, nhắn tin qua lại với người kia và cuối cùng họ hẹn nhau đi ăn tối, uống nước, tâm sự với nhau.

- Thế mà chị không hề biết gì à?

- Biết chứ, nhưng chị chủ quan nghĩ rằng đây chỉ là chuyện làm quen bình thường, cho đến một hôm...

- Nó làm gì chị?

- Một hôm chị đang làm việc ở nhà thì có điện thoại. Và bất ngờ đến cay đắng làm sao, trong điện thoại là tiếng sụt sịt của bồ chị, nó thú nhận là đã yêu người bạn les kia của chị, rằng đến bây giờ thì mới cảm nhận được thế nào là tình yêu và hạnh phúc, rằng họ đã có những buổi tối lãng mạn sung sướng bên nhau như thế nào, rằng với chị nó chỉ coi như một bà mẹ...

- Trời ơi, khổ thân chị!

- Lúc ấy chị đã choáng đến nỗi không cầm nổi điện thoại, chị phát điên lên vì không thể hiểu nổi đây là trò đùa hay là sự thật. Giọng trong veo quen thuộc cố làm ra vẻ buồn xe lẩn tiếng nấc khẽ của cổ tình củi cô bé như đã tố cáo với chị tất cả.

Kiều Thu im lặng, mắt nhìn xa qua khung cửa sổ. Yên Thảo không biết nói gì, chỉ khẽ nắm bàn tay đang run rẩy của người đàn bà đang đau khổ.

20. Chương 20

Vừa ra khỏi thang máy, Yên Thảo giật mình hốt hoảng khi nhìn thấy Kiều Thu đợi sẵn ở trước cửa, đứng ủ rũ dựa vào tường như tối hôm nào tháng trước, nước mắt nhòe nhòet, mặt tái mét. Đây là lần thứ hai Kiều Thu xuất hiện trong tình trạng như vậy. Lần trước là về một mối pha lẫn cay đắng ột cuộc tình les bị tan vỡ trong thất vọng, còn lần này thì chuyện gì đây? Có lẽ Kiều Thu đang khóc thật sự và, có lẽ suốt dọc đường đi đến đây nàng đã khóc rất nhiều nên mắt mọng đỏ. Còn đâu hình ảnh một người đàn bà xinh đẹp, sắc sảo và đầy kiêu hãnh từ ánh mắt đến nụ cười mà Yên Thảo vẫn ngưỡng mộ. Kiều Thu lúc này là một người đàn bà quần áo xộc xệch, đầu tóc rũ rượi.

Không hiểu tại sao chỉ trong một thời gian rất ngắn mà Kiều Thu liên tiếp gặp quá nhiều điều rắc rối như vậy. Xem ra ông trời đối xử với nàng không công bằng chút nào cả.

Vào nhà, vừa ngồi xuống ghế, bất ngờ Kiều Thu gục đầu vào lòng Yên Thảo, khóc hu hu. Đôi vai của người đàn bà run rẩy như cánh cò gặp bão, những tiếng nức nở nghẹn ngào chất chứa những nỗi niềm đau thương bao ngày cố nén nay tràn ra ào ạt. Yên Thảo hoàn toàn bất ngờ, từ ngày quen biết Kiều Thu và được nàng đưa đến tham gia nhóm Girls friend hay còn gọi là nhóm quý bà Lady friend thì Yên Thảo nhận thấy rằng Kiều Thu gần như là linh hồn của nhóm chị em les này, vai trò thủ lĩnh của nàng thể hiện rõ qua việc điều khiển những hoạt động sinh hoạt của nhóm. Bác sỹ thẩm mỹ Hương Trang cũng thể hiện một phần nào uy quyền của mình trong nhóm qua việc chỉ phối một số hoạt động của nhóm, tuy thế có lẽ vì sống ở nước ngoài nhiều năm nên nàng có vẻ gì đó khó gần gũi đối với các chị em les trong nhóm. Hương Trang trong mắt các chị em luôn có vẻ sang trọng xa cách đến khó hiểu trong khi Kiều Thu vừa mạnh mẽ, vừa sôi nổi, vừa thân tình với chị em, mỗi khi nàng xuất hiện nơi nhóm les nào thì đều làm cho sinh hoạt của nhóm đó trở nên sinh động hơn bao giờ hết. Vì thế mà Yên Thảo biết rằng rất nhiều nhóm chị em les của câu lạc bộ Girls friend này đều ngưỡng mộ và quý mến Kiều Thu, thậm chí còn có đám ba mối tình les đơn phương dành cho nàng. Trong công việc làm ăn lẫn đời tư, Kiều Thu là một người đàn bà nổi tiếng cứng rắn và hết sức tự chủ cũng như thành công trong kinh doanh. Kiều Thu đã từng kiêu hãnh tuyên bố, trong cuộc đời này điều làm cho nàng chán ghét nhất đó chính là nước mắt của đàn bà rơi, nó là biểu hiện của những điều gì đó vừa yếu đuối vừa như nhược của phụ nữ và, đã là les thì không được rơi lệ dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Cứng rắn lên, cứng rắn lên, đó luôn là câu nhắc nhở của miệng nàng với chị em les, đừng để người khác, nhất là đàn ông họ khinh chị em mình.

Thế mà hôm nay nàng đã khóc, dường như lúc này cái vỏ bọc cứng rắn ngang tàng hàng ngày của nàng đã rơi xuống để lộ ra một người đàn bà co ro yếu đuối đến nao lòng.

Kiều Thu nói trong nước mắt, câu được câu mất:

- Em ạ, cuối cùng thì tất cả chúng ta cũng chỉ là những người đàn bà thôi ... những người đàn bà les đầy bất hạnh, tại sao ông trời lại cứ phải luôn thử thách chúng ta như vậy chứ... tại sao... muốn gì... ? có ai thật sự sung sướng khi biết mình bị les đâu, có ai muốn tự nguyện chọn tình đời ấy đâu, tại sao ông trời già cay nghiệt kia không chịu hiểu mà cứ giày vò chúng ta mãi thế.

- Bình tĩnh chị Kiều Thu, hãy kể cho em nghe, chuyện gì vậy?

Kiều Thu không trả lời, miệng lẩm bẩm không ngớt, sao tôi khổ quá, sao số tôi khổ quá.

Một lúc khá lâu Kiều Thu mới lấy lại vẻ bình tĩnh, uống ngừng ực ly nước lọc mà Yên Thảo đưa cho, nàng nói mà không nhìn vào đâu, giọng khàn khàn.

- Đã bao giờ em nghe chị kể về chuyện gia đình chị chưa nhỉ?

- Có - Yên Thảo gật đầu - Chị kể rồi.

- Không ... không... - Kiều Thu lắc đầu - Là chị muốn hỏi rằng đã bao giờ em nghe chị kể chuyện về đứa con gái của chị chưa/

- Sao chị? Con gái nào? Chị có sao không vậy? - Yên Thảo hỏi dồn, ngạc nhiên và lo lắng, ngỡ như Kiều Thu bị lẩn. Trước nay nàng chỉ biết rằng Kiều Thu đã từng có chồng và ly dị, nhưng chuyện có con thì chưa bao giờ.

Kiều Thu thông thả:

- Lấy chồng được hơn một năm thì chị mang thai và sinh một đứa con gái. Con bé đẹp như tiên ấy...

Yên Thảo chăm chú nhìn người bạn lớn tuổi của mình, thân nhau như thế mà vẫn còn bí mật này mới biết. Không biết chị ấy còn giữ cái gì trong lòng nữa.

- Trước khi ra tòa ly dị, nhằm để bảo vệ uy tín cho chị lẫn chồng chị và tránh cho cha mẹ già hai bên khỏi bị sốc khi biết sự thật về chị nên giữa chị và anh ta đã có một thỏa thuận ngầm, là sau khi ly dị thì chị phải từ bỏ quyền làm mẹ, không được nhận nuôi đứa con gái của mình và không bao giờ xưng là mẹ, coi như chị chưa bao giờ sinh đẻ và có đứa con gái ấy cả.

- Ồ.... Sao chồng chị có thể tàn nhẫn đến như vậy được, em cho rằng anh ta còn có ý khác - Yên Thảo lắc đầu thốt lên.

- Lý do là ... - Kiều Thu lắc đầu - Anh ta sợ chị gần gũi với con gái mình quá thì biết đâu... nhờ sau này khi lớn lên sẽ có một ngày nào đó nó lại chẳng trở thành một người đàn bà les như chị thì sao. Vì thế mà anh ta không đồng ý cho chị được nhận con mình.

- Em không thể tưởng tượng nổi tại sao chồng chị lại có ý nghĩ kỳ quái ấy - Yên Thảo bực dọc - Đấy chẳng qua là sự tính toán cá nhân ích kỷ và muốn trả thù chị của anh ta mà thôi. Khoa học đã nghiên cứu, làm gì có chuyện đồng tính di truyền.

- Lúc đầu chị không đồng ý, chẳng có người mẹ nào có thể dứt ruột lìa xa con của mình cả, nhất là con gái của chị lúc ấy mới tròn một tuổi. Chị và anh ta đã tranh cãi kịch liệt, đến khi thấy khó có thể thắng bại với chị thì anh ta đã đòi làm toáng lên, đe sẽ tố cáo với tất cả rằng chị là một người đàn bà les nên không xứng đáng nuôi con, tố cáo với cha mẹ ruột của chị là vì chị là một les nên hai bên phải ly dị, rồi mai đây con của chị sẽ lớn lên nếu biết có một người là les như chị thì sẽ xấu hổ như thế nào... Anh ta làm cho chị hoảng sợ.

Kiều Thu lau nước mắt, nét mặt đau đớn - Chị không còn sự lựa chọn nào khác, vì danh dự, uy tín của đôi bên gia đình và chị thật lòng cũng không muốn sau này con gái chị lớn lên, có hiểu biết thì nó sẽ tủi hổ vì có một người mẹ les. Cho nên cuối cùng thì chị đã đồng ý với những điều kiện của anh ta đưa ra và chỉ xin với anh ta là cho chị được gần gũi chăm sóc con gái của mình, tất nhiên là dưới một danh nghĩa khác. May mắn thay là anh ta đồng ý.

Thấy rõ sự khó chịu trong ánh mắt của Yên Thảo, Kiều Thu thở dài cuối đầu nhún nhục.

- Ừ thì có thể vì anh ta ghét chị nên cố ý làm như vậy... nhưng mà... nhưng trong chuyện này chị cũng có lỗi.

Tội nghiệp Kiều Thu, Yên Thảo đâu có ngờ một người đàn bà mạnh mẽ, giàu có, uy quyền như Kiều Thu lại có những phần tối cuộc sống đáng thương đến như vậy. Xưa nay quen nhau, Kiều Thu trong ánh mắt nàng vẫn là người đàn bà hoàn hảo, không thể chê trách về bất cứ điều gì và rõ ràng trong cuộc sống chẳng có gì có thể làm cho nàng ta lùi bước. Yên Thảo còn lấy nàng để làm điểm tựa, có chuyện gì cũng muốn hỏi chị, muốn kể cho chị nghe. Thế nhưng nay nàng mới hiểu rằng dưới vẻ mạnh mẽ cứng rắn kia thì còn có một Kiều Thu khác, một Kiều Thu đầy tâm sự khổ đau trong lòng mà không dám nói cùng ai.

Khuôn mặt rạng ngời vẻ hạnh phúc khi Kiều Thu nói về đứa con gái yêu quý của mình. Nàng khoe:

- Năm nay con gái chị vừa tròn 20 tuổi và đang là sinh viên đại học. Cháu dễ thương vô cùng – Bất chợt khuôn mặt nàng sa sầm xuống và nước mắt lại chảy dài – Chị ... chị ... cũng không biết phải nói làm sao nữa
-Kiều Thu nức nở - Chị là một người đàn bà bất hạnh em ơi...

Không lẽ con gái của Kiều Thu đã phát hiện ra Kiều Thu là một người đàn bà les và chối bỏ mẹ, hay bị gia đình cha ruột kể chuyện nói xấu kích động nó ra mặt chống mẹ... Định không gọi thêm chuyện gì, song Yên Thảo lại hỏi.

- Nhưng thật ra là chuyện gì, chị kể rõ cho em nghe xem nào?

- Bao nhiêu năm nay chị vẫn gặp con hàng ngày, thương yêu và chăm sóc con gái của mình nhưng đều dưới danh nghĩa là dì của nó và, cũng may làm sao là nó cũng rất yêu quý chị, luôn coi chị như người mẹ thứ hai. Có chuyện gì thì nó cũng đầu gối lễ tâm sự hỏi han ý kiến của chị. Nó bảo cứ ngỡ như chị mới là mẹ ruột của nó vậy. Ở bên chị, nó thấy thoải mái, hạnh phúc ấm áp và tin cậy...

Nói thế không có nghĩa là cha mẹ của nó hiện nay đối xử tệ với nó, mà thật ra là họ cũng rất yêu thương nó, họ nghiêm khắc chẳng quá để nó nên người chứ không ghét bỏ gì bởi dù sao thì nó cũng vẫn là ruột thịt của họ. Chị hiểu và luôn biết ơn cha mẹ hiện nay của con gái chị, thành thật biết ơn, nên nhiều lúc nghe con gái của mình phàn nàn về cha mẹ thì chị luôn tìm cách giải thích cho con hiểu rằng, cha mẹ bao giờ cũng là người thương yêu mình nhất, không nên buồn cha mẹ. Nó đồng ý, nhưng vẫn hay kêu ca nhiều lúc cha mẹ không chịu hiểu nó nên hay cảm đoán nhiều quá. Những đứa trẻ mới lớn nào mà chẳng nghĩ về cha mẹ của mình như vậy hả em.

Ánh mắt ngời ngời hạnh phúc, say sưa kể không biết mệt về đứa con gái của mình cho thấy Kiều Thu rất sung sướng, hạnh phúc và tự hào về con mình, Yên Thảo băn khoăn vậy không hiểu đứa bé kia có biết Kiều Thu mới thật sự là mẹ đẻ của mình hay không và nàng đã bao giờ kể cho nó biết sự thật này chưa hay là vẫn cứ phải dấu giếm vì lời hứa với người chồng nhắm tâm, ích kỷ kia. Thật khó mà hiểu nổi nỗi đau của nàng khi hai mươi năm sống bên cạnh con gái của mình mà không một lần dám xưng là mẹ.

Thật ra Kiều Thu sợ điều gì, sợ con gái mình lớn lên sẽ giống mình là một les hay sợ con mình sẽ xấu hổ vì có mẹ là một người đàn bà les... có lẽ nàng sợ nhiều thứ, sợ tất cả nên đành phải nén lòng cam chịu. Yên Thảo thương Kiều Thu quá, ai ở trong hoàn cảnh như nàng thì mới hiểu được tấm lòng thương con của một người mẹ mới vĩ đại, bao la lớn lao đến dường nào, sẵn sàng hy sinh tất cả, tất cả cũng chỉ vì con của mình. Ôi những người mẹ...

- Cho đến cách đây mấy ngày...

- Hoàng Châu, không lẽ là Hoàng Châu? – Đột nhiên Yên Thảo la lên vì trong đầu nàng lóe lên những ý nghĩa bất chợt. Và Kiều Thu đau khổ gật đầu xác nhận, đúng vậy, Hoàng Châu chính là con gái của nàng.

Yên Thảo nhìn Kiều Thu ngẩn ngơ, nàng không ngờ cuộc đời Kiều Thu lại gặp nhiều điều éo le đến vậy. Hèn gì bao nhiêu lâu nay nàng thấy Kiều Thu quan tâm chăm sóc Hoàng Châu một cách đặc biệt nhưng đều dưới danh nghĩa từng là vợ của chú ruột Hoàng Châu, nhưng thật ra là mẹ ruột và người chú kia cũng chính là cha ruột. Té ra sau khi hai vợ chồng ly dị xong thì người em trai tạm đem con nhỏ gửi vợ chồng người anh ruột nuôi giùm và anh ta cũng kể về sự thật chuyện ly dị của vợ chồng mình, đề nghị anh chị giữ bí mật, tránh gây tai tiếng. Cũng may vợ chồng người ah đều là trí thức nên họ hiểu và tôn trọng sự lựa chọn của các em mình, chấp nhận nuôi cháu trong khi chờ người em trai ổn định cuộc sống. Thế nhưng chưa đầy một năm sau đó thì chồng của Kiều Thu bất ngờ bị tai nạn ô tô, khi hấp hối trong bệnh viện anh ta đề nghị anh chị ruột mình từ nay hãy coi Hoàng Châu như con đẻ vì anh ta vẫn không muốn con gái mình có người mẹ như Kiều Thu. Lúc đó Kiều Thu cũng có mặt trong bệnh viện, mặc cho nàng van xin, người chồng vẫn từ chối quyền làm mẹ của nàng.

Cô đã có tất cả những gì cô muốn, danh vọng, tiền bạc, tuổi trẻ và sắc đẹp lẫn những thú vui quá đỗi của cô, tôi không cấm và tôn trọng cô. Nhưng đứa con gái này nó là của riêng tôi, cô không có quyền xen vào chuyện của cha con tôi. Nếu còn thương con thì tôi xin cô hãy thương lấy tương lai của nó, đừng để nó bị hủy hoại trong tay cô, hãy để cho con tôi lớn lên thành một người con gái đàng hoàng, nếu không, dù là thần thánh ma quỷ gì thì tôi cũng theo cô mãi mãi.

Lời trăng trối kinh khủng đó đã trở thành nỗi ám ảnh khôn nguôi trong Kiều Thu nhiều năm tháng về sau,

mặc dù sau này vợ chồng người anh cũng nghĩ sẵn sàng trao lại đứa bé cho Kiều Thu nuôi vì thấy nàng đau khổ quá, nhưng Kiều Thu sợ. Nàng không dám và luôn mang nặng trong lòng mặc cảm tội lỗi, có lẽ vì nàng mà hạnh phúc gia đình mới tan vỡ như vậy, vì nàng mà chồng nàng sau đó rơi vào cảnh say sưa rượu chè để đến nỗi bị tai nạn... Vì vậy, một lần nữa nàng đau đớn từ chối chuyện nuôi con và xin với anh chị chồng cho phép mình được đến với con vẫn dưới danh nghĩa là dì. Đôi bên thỏa thuận với nhau như vậy. Vợ chồng người anh vẫn độ lượng giành cho Kiều Thu quyền được nói lên sự thật và đem con về nuôi, nếu một ngày nào đó nàng muốn. Từ đó 20 năm trôi qua, Hoàng Châu lớn lên trong sự yêu thương chiều chuộng chăm sóc của mẹ ruột mà hoàn toàn không biết gì.

Thảo nào... Hồi đầu mới quen biết nhau, biết Kiều Thu là một les và thấy sự quan tâm chăm sóc của Kiều Thu giành cho Hoàng Châu nhiều quá, nhiều đến nỗi khi ấy Yên Thảo đã từng nghi ngờ hay là Kiều Thu có tình ý gì với cô học trò của mình. Sống cô đơn một mình trong một căn biệt thự và làm giám đốc một công ty lớn, kẻ hầu người hạ và nhân viên rất đông, tất cả đều biết đến “cô chủ nhỏ” – biệt danh mọi người vẫn gọi Hoàng Châu, được mến dường nào. Hoàng Châu được toàn quyền ra vào trong căn biệt thự của Kiều Thu và sử dụng mọi thứ tự nhiên như ở nhà mình. Lâu lâu cô bé còn tạt qua công ty của Kiều Thu để không nhỡ vôi vỉnh này kia và dường như mọi người chưa bao giờ thấy Kiều Thu giận Hoàng Châu, nếu như không nói rằng nàng cực kỳ yêu chiều Hoàng Châu, luôn đáp ứng mọi yêu cầu của con bé. Thế nhưng sau một thời gian quan sát thì Yên Thảo nghĩ ngờ ấy sang bên bởi nàng thấy sự chăm sóc của Kiều Thu dành cho Hoàng Châu có một điều gì đó rất đặc biệt, đầy âu yếm, vị tha, như tình mẫu tử thiên liêng, nó không giống như những mối quan hệ tình cảm bình thường. Yên Thảo khi đó chỉ nghĩ rằng có lẽ Kiều Thu vẫn còn nặng tình với người chồng cũ của mình là chú ruột của Hoàng Châu nên mới vậy chứ nàng đâu ngờ. Hèn gì khi gặp Kiều Thu lần đầu nàng cứ ngỡ ngỡ như đã gặp ở đâu, từ tính cách và dáng vẻ của Kiều Thu có điều gì đó rất thân quen.

- Cách đây mấy ngày, sau khi chị tổ chức buổi sinh nhật tuổi hai mươi cho con thì nó tâm sự với chị là có chuyện muốn nói, cho đến tối hôm nay thì nó đến nhà chị chơi và kể về chuyện tình cảm của nó. Có lẽ nó vẫn nghĩ là tâm sự chuyện tình cảm cho chị biết thì sẽ dễ nghe hơn đối với cha mẹ. Tất nhiên chị hiểu rằng với hai mươi tuổi, lại là một sinh viên thì có chuyện trai gái âu cũng là bình thường. Vậy mà... em biết sao không?

- Không lẽ ... con bé...

Hiểu cái nhìn dò hỏi của nàng, Kiều Thu lắc đầu ngẹn ngào.

- Thà rằng trai gái bấy bọ mang hậu quả thì là một nhẽ, còn có thể sửa chữa được. Đằng này... nó Nó thú nhận với chị là ... không hiểu sao càng ngày nó càng cảm thấy mình quan tâm đến cô bạn thân học cùng lớp. Tình cảm cứ lớn dần theo thời gian, cho đến gần đây, khi phát hiện cô bạn có bạn trai thì nó đã ghen tuông... Kiều Thu gục đầu lên vai Yên Thảo nức nở, và Yên Thảo cũng thấy bị choáng thật. Hoàng Châu cũng là một les sao? Không lẽ lời phỏng đoán cay nghiệt ngày nào của người cha đã linh ứng?

- Chưa nghe hết câu mà chị đã bàng hoàng chết cứng người, biết nói gì đây? Sao sự thật lại tàn nhẫn đến vậy, không lẽ đây đúng là nhân quả báo oán như ngày nào mà chồng chị đã từng nhắc đến sao?

- Bình tĩnh đã chị! - Yên Thảo khẽ xoa xoa vai Kiều Thu. - Em nghĩ mọi chuyện chưa chắc đến nỗi nghiêm trọng vậy đâu. Chúng ta cần bình tĩnh để phân tích vấn đề.

Kiều Thu ngược cặp mắt sưng húp vì khóc nhiều, lơ lơ nhìn Yên Thảo.

- Lần đầu tiên trong đời chị bị hốt hoảng đến thế. Chị phân tích, khuyên lơn, thậm chí gần như van xin nó rằng đây không phải là trò đùa, là một les không sung sướng gì đâu... Nhưng nó vẫn nhất quyết khẳng định là nó chỉ yêu cô bạn gái kia. Bọn con trai trông thì chán ngắt, chả biết nói chuyện gì cả. Nhìn vẻ mặt căng cứng của nó, không hiểu sao bức quá nên chị đã không kìm chế nổi và bạt tai nó...

Yên Thảo khẽ lắc đầu

- Vốn xưa nay rất được chị cưng chiều nên Hoàng Châu đã bị sốc khi bị chị đánh. Thế rồi nó hét lên, tại sao dì lại đánh con, dì có phải là mẹ con đâu mà có quyền đánh. Con không bao giờ nói chuyện với gì nữa! Con làm vậy là bất hiếu rồi đấy, dì là một les thì tại sao con lại không thể...

Kiều Thu run rẩy gục đầu vào lòng Yên Thảo, thì thầm.

- Những lời con gái nói hết như dao cứa vào lòng, chích chết lặng người mà không biết phải nói gì, chỉ đến khi nó vừa khóc vừa chạy rakhỏi nhà thì chị mới tỉnh trí.

Kiều Thu nhìn Yên Thảo, tuyệt vọng.

- Là một người đàn bà les, chị đã chịu quá nhiều đau khổ cay đắng trong cuộc đời này rồi, không lẽ như vậy chưa đủ sao mà ông trời lại bắt con gái chị cũng như vậy. Thà để chị chết, chết ngay bây giờ cũng được nhưng xin ông ấy đừng bắt tội con gái chị như vậy. Chao ôi, nó mới hai mươi tuổi đầu, đang mơn mớn như vậy, sao ông ấy lại tàn nhẫn thế...

Kiều Thu mất bình tĩnh, nói lảm bảm như không nghĩ. Đàn bà thì mãi vẫn là những người đàn bà, dù cho họ có là gì, một một mẫu nghi thiên hạ như Võ Tắc Thiên hay Từ Hy Thái Hậu cho đến Nữ hoàng Anh quốc, là Tổng thống, Thủ tướng hay bộ trưởng hay người bình thường... thì họ vẫn luôn mang thiên chức liêng thiêng muôn đời làm người mẹ... Do vậy, ngay cả là les thì trong sâu thẳm trái tim, họ vẫn là những người phụ nữ, là những người mẹ. Thật ra đồng tính luyến ái là gì, tại sao ông trời lại quái ác sinh ra những điều ấy làm gì, để con người phải đau khổ. Mọi người đồng tính, dù là gay hay les, bất kể là người kiêu hãnh hay tự hào đến thế nào đi nữa đều hiểu, chẳng có gì gọi là sung sướng hay hạnh phúc cả một khi ta sống trái với quy luật của tự nhiên, bị coi như lạc loài, xa lạ với số đông, xa lạ với chính cả cha mẹ anh em ta, xa lạ với tất cả... Chính vì thế chẳng một người đồng tính nào lại mong muốn người thân của mình sẽ trở nên giống mình cả, đây có lẽ là tính người chẳng, bởi nỗi đau này ai đã qua thì đều thấu hiểu và chẳng bao giờ mong người khác sẽ như mình.

- Hoàng Châu đã biết chị là mẹ ruột của nó chưa?

- Chưa.

- Tại sao Hoàng Châu dám chắc chị là một les?

- Chị không biết, nhưng có thể nó cũng đã đoán ra bởi lâu nay chị cũng từ từ công khai xu hướng giới tính của mình với mọi người rồi, chị nghĩ nó cũng đoán biết.

- Tại sao chị không tìm cơ hội để cho con gái chị biết rằng chị mới chính là mẹ ruột của nó, hay là hai ông bà kia....

- Không ... không, đừng nói vậy- Kiều Thu lắc đầu -Anh chị ấy rất tôn trọng chị, và họ cũng thương yêu Hoàng Châu như con đẻ. Bí mật Hoàng Châu là con chị đến nay vẫn rất ít người được biết và anh chị chồng chị vẫn sẵn sàng giành cho chị quyền nhận mẹ với con, chỉ có điều chị cứ lưỡng lự mãi mà chưa có dịp thuận tiện để nói...

- Thật ra chị lưỡng lự điều gì?

- Bởi chị là một les - Kiều Thu cay đắng thú nhận -Chị có thể giải thích cho nó hiểu tại sao bao nhiêu lâu nay dù kẻ cận sát bên mà chị vẫn không nhận con. Nhưng chị chưa chuẩn bị tinh thần cho con gái của mình biết rằng người mẹ của nó thật là một les. Chị sợ con mình bị sốc, đau khổ, xấu hổ vì chị...

Yên Thảo thở dài, Kiều Thu thật là bác mệnh. Như mình thì dễ, dù sao thì cũng chưa chồng con nên mọi sự lựa chọn của mình đều dễ dàng.

- Thật ra sa buổi sinh nhật của Hoàng Châu với bạn bè thì chị đã đề nghị sẽ tổ chức một buổi sinh nhật riêng chỉ có chị và nó. Chị định hôm ấy sẽ dò ý tứ quan niệm, đánh giá của con về chuyện đồng tính như thế nào, tùy mức độ cởi mở của con ra sao để chị nhân dịp đó sẽ nói thật về bản thân mình, rồi cho nó biết chị mới chính là mẹ ruột của nó, để mẹ con chị nhận nhau. Đâu ngờ...

- Nhưng bạn của nó là ai?

- Con bé Hoàng Yến, rất dễ thương và là bạn của con Châu nhà chị từ nhỏ. Hai đứa chơi với nhau rất thân, thỉnh thoảng hai đứa cũng đến nhà chị chơi, chị cũng rất quý mến nó.

- Hoàng Yến, có phải con bé cao cao? Les - Vòng Tay Không Đàn Ông - Chương 20-P2

Kiều Thu khoát tay:

- Chị nghĩ chắc em biết nó đấy, cũng là sinh viên học trong trường em dạy. Em biết không, lúc trò chuyện chị đã xa gần nói về vấn đề của mình thì đâu ngờ nó lại nói trước. Nó hiểu hết, rành rẽ. Té ra trước giờ nó đã từng đọc tài liệu về đồng tính và có cái nhìn rất thoáng trong chuyện này. Chị đang mừng vì như vậy chị sẽ dễ dàng biết bao khi nói với con về chị, để con gái chị tha thứ và nhận mẹ, nhưng...

Những giọt nước mắt thì nhau tràn ra má Kiều Thu cùng với những lời nó lộn xộn.

- Trong khi chị còn đang lưỡng lự tìm cách để nói với nó thì nó đã cướp lời chị để kể về chuyện của chính nó và chị đã...

Yên Thảo lại thở dài, cuộc sống luôn luôn là cay nghiệt như vậy đấy, có ai biết trước ngày mai sẽ ra sao đâu. Kiều Thu đã tính toán rất công phu chuẩn bị tâm lý cho con gái mình để có thể chấp nhận có mẹ là một đồng tính nữ, nhưng nàng lại không chuẩn bị tâm lý cho chính nàng khi mình sẽ có một đứa con gái cũng là les, bênh vực họ và luôn đi đầu trong việc đòi hỏi sự công bằng cho les nhưng chính nàng lại rơi vào hoàn cảnh có người thân là les, đứa con duy nhất của nàng, thật oái oăm.

- Em giúp chị với Yên Thảo ơi - Kiều Thu cầu khẩn - Hoàng Châu nó rất quý em, rất nghe lời em, vì vậy giờ đây chị chỉ còn hy vọng vào anh thôi. Em hãy giải thích cho nó hiểu.

- Rằng chị là mẹ của nó, chị là một les... ?

- Không... không ... - Kiều Thu lắc đầu - Chị không cần con chị biết điều đó, chị chỉ mong con chị hãy hiểu rằng những điều mà con chị đang cho là đúng, thật ra chỉ là trái với quy luật tự nhiên và không hẳn là đúng sướng đâu. Hãy sống và yêu như một người bình thường.

- Em không hiểu - Yên Thảo thốt lên - Sự thật thì mãi mãi là sự thật, dù có che giấu đến đâu thì một ngày nào đó cũng sẽ phải ra ánh sáng. Chuyện của chị đã đến nước này rồi, sao không nhân tiện đây nói rõ với Hoàng Châu để cho nó biết rồi khuyên nó luôn?

- Chị sợ rằng nó đang bị sốc về chuyện chị đối xử với nó, phản đối quyết liệt chuyện tình cảm đồng tính của nó, nay lại đưa chuyện của chị ra nữa thì con gái chị sẽ không chịu đựng nổi. Hoàng Châu là đứa hoạt bát nhưng xốc nổi, nhiều lúc nghĩ còn chưa hết việc, lỡ có chuyện gì thì chị chết mất.

- Chị đừng nghĩ linh tinh, nó không đại dốt đâu, - Nói rồi Yên Thảo ôm vai Kiều Thu, rồi đứng dậy đi lấy nước.

- Chuyện của chị thì nói sau em ạ, chưa muộn, đều quan trọng bây giờ là làm sao cho Hoàng Châu hiểu mọi việc. Nó cần bình tĩnh suy nghĩ lại chuyện tình cảm của nó. Là một les không hẳn là xấu nhưng không hẳn là tốt, nếu còn có quyền để lựa chọn thì hãy cứ bình thường như mọi người. Chúng ta, những người đàn bà les, chúng ta đã trải qua quá nhiều phiền muộn lẫn đau khổ để mà sống, để đấu tranh mà tồn tại, do vậy chúng ta rất hiểu những giá trị của cuộc đời này. Đồng tính không phải là trò đùa và không vui sướng gì một khi là đồng tính, đây chẳng qua là sự lựa chọn cay nghiệt của số phận chứ không phải là chuyện tự nguyện. Tốt nhất là hãy sống như mọi người đã và đang sống, đấy là điều tuyệt diệu nhất. Nó còn quá trẻ để phải trải qua những trải nghiệm này. Em là cô giáo mà nó tin cậy, lại có cách nói dễ thuyết phục.

Yên Thảo gật đầu, nàng hiểu Kiều Thu đang đau đớn như thế nào khi đứa con gái mà mình hết mực yêu thương lại có chiều hướng đi vào vết xe đổ của mẹ nó trước đó. Lao vào những điều trái khoáy, thái quá, phi tự nhiên thì xem ra chẳng tốt đẹp gì, phải trả giá, đó là gì, là những cô đơn đau khổ khôn nguôi của một đời người khi phát hiện ra chúng ta chẳng giống ai và chẳng biết phải sống như thế nào. Chúng ta cũng có hạnh phúc nhưng là hạnh phúc mong manh bất chợt như cánh đom đóm lập lòe trong đêm, thiếu thốn, khát khao tha thiết trong âm thầm của những mối tình không biết sẽ đi về đâu. Có cụm sống theo chủ nghĩa bầy đàn và những khao khát mong bày tỏ để được sống như mọi người bình thường mà không được, chẳng lẽ đấy cũng là hạnh phúc sao.

Cánh đom đóm lập lòe trong đêm

- Chị yên tâm - Yên Thảo hứa - Em sẽ tìm cách nói chuyện với Hoàng Châu.

* * *

Kiều Thu ra về đã lâu mà Yên Thảo vẫn còn ngồi bần thần, quả là cuộc sống có nhiều điều mà chẳng ai biết trước được, phải chăng đó chính là số phận, là sự tồn tại của tôn giáo, của thần thánh. Sống đến hơn nửa đời người, điều gì cũng trải qua rồi, tự chủ và cứng rắn, thành đạt và giàu có, cứ ngỡ đến nay với Kiều Thu thì chẳng còn điều gì có thể làm cho nàng buồn vui được nữa, vậy mà thật không ngờ...

Yên Thảo nhớ đến khuôn mặt bầu bĩnh của cô học trò. Sôi nổi, hoạt bát, cá tính khá mạnh mẽ và là một cô gái đang tuổi dậy thì nhìn rất hấp dẫn. Khối cậu chàng sinh viên trong trường này lẫn các trường khác suốt ngày làm cái đuôi theo đuôi, thế nhưng, Yên Thảo nhăn trán, nghĩ xem Hoàng Yên là ai nhưng rồi đành chịu thua, có lẽ cô sinh viên tên Yên kia lẫn vào đâu trong hàng trăm sinh viên của trường mà nàng không để ý đến. Hoàng Châu thì khác, nàng rất quý Châu bởi cô bé cực kỳ dễ thương, lại học giỏi. Nhìn Châu nàng như thấy lại những năm tháng sinh viên của mình. Qua Châu mà quen với Kiều Thu. Và ngược lại Hoàng Châu cũng rất quý mến Yên Thảo, coi cô là thần tượng của riêng mình, hầu như có chuyện gì cũng đem đến tâm sự với cô giáo, tất tần tật, từ chuyện học hành cho đến những mối tình băng quơ thoáng qua này kia, chỉ duy nhất một chuyện mà Châu chưa bao giờ kể. Óai oăm thay lại chính là chuyện tình cảm đồng tính mới nảy nở trong cô bé.

Cả ngày hôm sao Châu không đến trường học, Yên Thảo sốt ruột gọi điện qua nhà thì được biết cô bé nói với gia đình là nhức đầu, xin nghỉ học và đi đâu đó. Tính tìm cách liên lạc với Châu nhưng Yên Thảo lại thôi. Có lẽ cô bé đang bị sốc nên cần thời gian suy nghĩ và trước sau gì cũng sẽ tìm đến nàng. Yên Thảo tin chắc rằng cô học trò nhỏ sẽ tìm đến mình, bởi trong tình huống khủng hoảng này thì chỉ có nàng là chỗ dựa duy nhất mà cô bé cần cứu đến. Nàng tin vậy.

Tối hôm đó.

- Cô ơi, - tiếng Hoàng Châu sụt sịt trong máy điện thoại, nghe tự dưng lòng Yên Thảo đau thắt. Nàng có cảm giác như cô học trò nhỏ bé của nàng đang bắt đầu bước vào những giông bão của cuộc đời. Ở tại sao chúng ta không sống như một người bình thường mà phải quan tâm đến quá nhiều vấn đề không đáng có để rồi đau khổ.

- Hãy đến đây, cô đang ở nhà một mình và rảnh - Yên Thảo nhẹ nhàng nói và gác điện thoại.

- Dạ.

Thật may mắn làm sao. Kiều Thu đoán đúng, sau cơn sốc với “đi” về chuyện tình cảm của mình thì cuối cùng Hoàng Châu cũng tìm đến điểm tựa của mình, cô giáo Yên Thảo, người mà cô bé yêu quý tôn sùng.

Theo quan niệm chung thì sexual orientation tức định hướng tính dục, chính là những cảm xúc, suy nghĩ, tưởng tượng về tình dục của một con người và nó xuất hiện sẵn từ trong bụng mẹ. Khi lớn lên một người có thể quan hệ tình dục dị tính hoặc đồng tính và, định hướng tình dục cũng được hiểu như việc chúng ta cơ bản thích một bài thơ vì thích chữ không hiểu tại sao. Đây chính là những hành vi tình dục dị tính bình thường của con người, để rồi sau đó thích vì đánh giá bài thơ ấy theo âm điệu, cách gieo vần... thì sẽ được gọi là nhận dạng tình dục sexual identity, và chỉ khi nào mối quan hệ này bền vững, lâu dài, có thể xác định chắc chắn thì được gọi là hành vi tình dục savin williams, tức những quan hệ đồng tính được hiểu là nhận dạng hành vi tình dục.

Trong thời đại bùng nổ thông tin như hiện nay thì đa số thanh thiếu niên có những hiểu biết về tình dục nhanh hơn thế hệ của cha ông chúng. Việc một thanh thiếu niên thích hoặc quan tâm thái quá đến một người bạn thân nào đó, có những cử chỉ hành vi đi quá tình bạn thông thường thì không thể khẳng định được điều gì cả, đôi lúc chỉ là những diễn biến tâm lý bình thường của tuổi mới lớn, thậm chí là dù có một vài quan hệ mặc nhiên sâu xa hơn cũng không hẳn thiếu niên ấy sẽ trở thành một người đồng tính. Có nhiều thanh thiếu niên có quan hệ đồng tính vô thức khi trẻ, nhưng không hiểu và không định nghĩa được những hành vi này, đôi lúc hành vi này phải hiểu như là nội dung của thuật ngữ petting tức âu yếm, xoa bóp, ôm hôn, kích thích các vùng nhạy cảm mang đến sự hưng phấn, thỏa mãn nhưng không có quan hệ thật sự. Theo một vài số liệu của nước ngoài, không hẳn áp dụng đúng vào thực tế Việt Nam thì có đến gần 80% thanh thiếu niên tuổi 18 trở lên có một lần trong đời thực hành kiểu này. Tất cả chỉ hiểu như là những trò chơi tình dục, là những bài học cho các em để hiểu biết hơn khi bước vào tuổi trưởng thành. Và, với tuổi thanh thiếu niên thì đây chỉ là những nghi thức mở đầu cho những hoạt động tình dục trong cả đời người mà thôi. Chẳng thế Sigmund Freud với thuyết phân tâm học của mình còn cho rằng mọi đứa trẻ khi sinh ra

đã mang trong mình tiềm tàng tình dục tức Libido từ vô thức khi mới sinh cho đến ý thức chuyện này vào năm 3 tuổi trở đi. Với người Á Đông mang nặng những giá trị truyền thống của thuyết Khổng Mạnh thì nói điều này ra quả là rất khó nghe, khó nghĩ và không thể chấp nhận được. Với hành vi thủ dâm onanism cũng được hiểu vậy, và trong giới y học thì định nghĩa rằng đây là một biện pháp loại bỏ sự khó chịu mang tính bản năng của con người và có tác dụng làm giảm bớt những căng thẳng của cơ thể khi nhu cầu sinh lý gây nên, nhất là độ tuổi trưởng thành. Có những thiếu niên nam thực hiện hành vi này từ 15 tuổi trở lên và cao điểm là 16, 17 tuổi, trong khi thiếu nữ thì muộn hơn nhưng không phải là không có. Tất cả kéo dài trong vài năm đầu đời rồi tự động chấm dứt khi có “bạn tình” hoặc bị “lãng quên” vào những công việc khác như học tập, chơi thể thao, sinh hoạt cộng đồng, công việc, ... Không nên lên án đũa trê trong chuyện này, nhất là dùng những quy kết để đe dọa làm khủng hoảng trẻ bởi hành vi này không hề có ảnh hưởng tích cực cũng như tiêu cực đến đời sống sinh hoạt tình dục của trẻ sau này. Theo những nghiên cứu mới nhất thì đa phần đàn ông khỏe mạnh trong đời đều có thực hiện hành vi này và những người chưa bao giờ thực hiện thì tỷ lệ bị cương cứng khá cao, còn phụ nữ bị chứng lãnh cảm nhiều hơn phụ nữ từng thực hiện hành vi này trong đời. Tuy nhiên, trong cuộc sống, thiên nhiên tái tạo con người và luôn có sự lựa chọn cho con người, mọi hành vi cần có sự điều chỉnh hợp lý thuận tự nhiên. Chính vì vậy mà các hành vi giải quyết sinh lý ấy nếu thực hiện trong khoảng thời gian hợp lý thì hợp lý, nếu thái quá sẽ là bệnh tật, rất dễ dẫn đến chứng lãnh cảm hoặc bất lực sau này cho trẻ, đây là điều cần giáo dục cho trẻ nhận thức. Quan trọng khác đó là khi trẻ thực hiện hành vi một mình hay cùng bạn bè, có sử dụng các phương pháp khác như xem phim ảnh, tự kích thích lẫn nhau... giữa một nhóm trẻ trai hoặc gái cùng thực hiện với nhau thì rất dễ xuất hiện những quan hệ đồng tính. Ban đầu chỉ là để thỏa mãn cho nhau nhằm đạt đến đỉnh điểm cực khoái, nhưng nếu hành vi này cứ lặp đi lặp lại nhiều lần sẽ tạo cho những thanh thiếu niên này cảm giác quen, thấy thiếu thốn sẽ không chịu nổi nếu không có bạn. Hành vi này cứ kéo dài, kéo dài tạo thành thói quen khó bỏ, lặp đi lặp lại nhiều thì sẽ trở thành hành vi tình dục quen thuộc và nguy cơ trở thành một người đồng tính là điều dễ hiểu, dù quan niệm này vẫn gây tranh cãi bởi nhiều ý kiến thiên về việc hành vi tình dục đồng tính vốn mang tính bẩm sinh. Dù đúng hay sai hay đang còn tranh luận thì với thanh thiếu niên trẻ cũng nên hết sức cảnh giác với hành vi sinh lý tự thỏa mãn theo kiểu có bạn chia sẻ, thật ra những quan hệ như thế sẽ không phải trẻ nào cũng sẽ trở thành đồng tính khi trưởng thành, nhưng trong một trăm thanh thiếu niên có hành vi quan hệ nhóm như thế này thì sẽ có từ 10% sẽ trở thành đồng tính thật sự, xác suất này nhiều hơn những diễn biến đồng tính trong quy luật của tự nhiên. Đồng tính bẩm sinh là thật sự, nhưng những điều kiện về hoàn cảnh môi trường, sinh hoạt cộng đồng, tác động của gia đình bạn bè... cũng chiếm phần không nhỏ trong chuyện hình thành những quan niệm về giới tính của thanh thiếu niên trẻ sau này, cần lưu ý.

Yên Thảo đọc kỹ đến hai ba lần tập tài liệu này. Hôm nay, nàng quyết định dùng nó làm cơ sở để trò chuyện với Hoàng Châu.

- Em cũng không biết nữa cô ạ, nhưng mà em thường thấy rất là nhớ bạn ấy.

Hoàng Châu đỏ ửng mặt, cúi đầu thỏ thẻ.

- Rất là nhớ? Yên Thảo nhún mày vẻ khó hiểu. Hoàng Châu ập ứng:

- Em thấy ... rất nhớ bạn ấy, nếu mỗi ngày không được gặp, nhớ đến phát điên lên được. Và rồi em thấy tức, thấy ... ghen khi thấy bạn ấy đi chơi với người khác, nhất là khi biết bạn ấy có bạn trai, và....

Nhìn cô học trò nhỏ đang khó khăn diễn giải chuyện tình cảm của mình, Yên Thảo không khỏi thở dài. Nhưng qua quá trình theo dõi câu chuyện không mạch lạc của Hoàng Châu thì trong lòng Yên Thảo lóe lên tin hy vọng. Rất có thể đây chỉ là những rung động tình cảm đầu đời của cô học trò nhỏ này vì quá yêu quý bạn gái mình nên mới vậy. Sống, chơi thân với nhau từ nhỏ, chuyện học hành, ăn uống, ăn mặc thậm chí chia sẻ với nhau cả về những rung động đầu đời, cái gì cũng giống nhau từ sở thích cá nhân cho đến tính tình, quan niệm. Mến bạn quá cho đến một ngày phát hiện bạn mình bắt đầu có người khác phái đến chia sẻ tình cảm với mình thì đâm ra hờn giận để rồi nghĩ rằng mình đã yêu bạn. Và điều quan trọng hơn là cô bạn kia chẳng hề biết gì đến những diễn biến đang xảy ra của bạn thân của mình, vẫn vô tư sống và đang tập yêu một người bạn trai khác. Thế là tốt rồi, Yên Thảo thầm nghĩ, nếu cô bạn kia cũng hưởng ứng chuyện tình cảm này với Hoàng Châu thì đây mới là nguy hiểm, vẫn còn tia hy vọng để gỡ được. Qua lời kể của Hoàng Châu thì nàng cũng đã nhận ra cô bé sinh viên kia rồi. Hoàng Yên, sinh viên lớp K2 nàng có dạy. Tuy nhiên, Yên Thảo lại không nhớ mặt Hoàng Yên lắm, trong mấy trăm sinh viên của trường thì người để nàng nhớ cũng ít, lần này mình cần phải quan tâm đến Hoàng Yên hơn, nàng tự nhủ và cũng tò mò muốn biết Hoàng

Yến như thế nào mà Hoàng Châu lại rơi vào hoàn cảnh này.

Nhìn khuôn mặt bầu bĩnh của cô học trò nhỏ, Yên Thảo nhận thấy quả thật Hoàng Châu nhìn nghiêng rất giống Kiều Thu, đặc biệt là sống mũi thẳng và hàng mi rợp dài, nhìn rất xinh và đặc biệt là Hoàng Châu có một làn da trắng mịn mà em như lụa.

Qua một nghiên cứu của Kinsey thì có ít nhất đến 48% đàn ông và 28% phụ nữ thì từng có quan hệ đồng tính ít nhất là một lần trong cuộc đời mình, hiểu điều này cần theo khái niệm rộng của danh từ đồng tính. Với thanh thiếu niên thì Seorenson cho biết có 5-17% nam có độ tuổi là từ 15-19 có quan hệ đồng tính và nữ thì khoảng 6%. Tuy nhiên những số liệu này chỉ giá trị cho thanh thiếu niên nước ngoài, Việt Nam chưa có số liệu cụ thể. Quan hệ đồng tính đôi lúc chỉ là một trong những hiểu biết khác về tình dục của thanh thiếu niên khi bước vào tuổi trưởng thành, đôi lúc chỉ hiểu như là sự tò mò, là trò chơi giới tính của tuổi mới lớn và sẽ giảm dần khi các em có sự hiểu biết, có bạn khác giới nhất là tình yêu khác giới. Những hiểu biết này sẽ chẳng lưu lại một dấu vết đáng kể nào trong đời các em, cũng như không thể dựa vào đó mà cho rằng các em có thể trở thành người đồng tính. Đánh giá hành vi quan hệ đồng tính của một thanh thiếu niên nam hoặc nữ phải xem đó là cố ý hay vô thức. Một thiếu niên từng có quan hệ đồng tính nhưng vẫn là con người bình thường, sống thật, sống đúng với giới tính của mình trong cả suy nghĩ lẫn hành động về sau. Một số hành vi đồng tính xuất hiện trong môi trường nội trú tập trung, trong những mối quan hệ bạn bè quá thân thiết, bị dụ dỗ rủ rê, đua đòi bắt chước, hoặc bị xúi dục... Tuy nhiên nó hoàn toàn khác với đồng tính thật, đó là khi xuất hiện một người khác giới thì sự hấp dẫn khác giới ấy sẽ thu hút và chuyển đồng tính biến mất ngay. Tất cả hiện tượng này gọi là đồng tính tạm thời - transient homosexuality. Một người đồng tính thật là một người chấp nhận bản thân mình thật sự là một người đồng tính, thích có những quan hệ đồng tính, thích và rất thích người cùng giới, ở họ hoàn toàn không có những đam mê tình dục khác giới và luôn ý thức tích cực đi tìm bạn tình là người cùng giới. Đây thường là những con người đã trưởng thành về mọi mặt và, giả như anh (chị) ta có quan hệ dị tính từ tình cảm đến tình dục thì chẳng qua là vì một nguyên nhân khách quan nào đấy (sức ép của gia đình, xã hội...) trong khi bản chất thật của anh ta vẫn thích hướng về người cùng giới. Cho nên có một thực tế là, có một số nào đấy khi nhỏ có thể có những quan hệ đồng tính, nhưng khi lớn lên lại không trở thành người đồng tính, chỉ trừ một số ít, và nó lại xuất phát từ bản chất chứ không phải là bệnh lý.

Do vậy trong trường hợp của Hoàng Châu, theo Yên Thảo, cũng cần đánh giá kỹ lưỡng, tổng thể tất cả những mối quan hệ của cô học trò nhỏ này và hy vọng sẽ là không có gì cả. Hôm trước Yên Thảo cũng đã phân tích kỹ lưỡng với Kiều Thu, nhờ đó Kiều Thu cũng dần dần phần nào lấy lại được sự bình tĩnh, nằng hết lòng nhờ cậy Yên Thảo giúp đỡ bởi nàng biết rằng con gái mình rất yêu quý, thậm chí là ngưỡng mộ, luôn lấy hình ảnh của Yên Thảo làm điểm tựa trong học tập, vì thế lời nói của Yên Thảo lúc này rất có giá trị, uy tín với Hoàng Châu và hy vọng qua đó Hoàng Châu sẽ có những nhìn nhận đúng đắn chuyện vừa qua.

Yên Thảo từ tốn, nhỏ nhẹ trò chuyện với học trò mình về những quan niệm sống, sự phân biệt về giới tính của tuổi dậy thì, những rung động tình cảm đầu đời. Nàng cố gắng dẫn Hoàng Châu đi dò từng bước từng bước để hiểu rõ những nhận thức trong quan niệm về tình yêu, tình dục, cuộc sống... Vừa nói, Yên Thảo vừa liếc nhìn mình trong tấm gương treo đối diện và chợt nhận ra mình thật lạ lùng.

* * *

Hôm đó, sau khi tìm đến Yên Thảo để nhờ nàng giúp đỡ cho con gái mình, khi ra đến cửa để về, bất chợt Kiều Thu nắm tay nàng, run run nói.

- Chị xin lỗi em.

Là con người rất nhạy cảm, Yên Thảo hiểu ngay điều Kiều Thu muốn nói với mình là điều gì. Nàng chỉ cười nhạt, không nói gì, nhưng Kiều Thu đã bầu vào khuỷu tay nàng, giữ lại, nói khẩn khoản.

- Cho chị xin lỗi em.

- Xin lỗi về chuyện chị đã đưa em vào giới les phải không?

- Thật ra khi mới gặp em chị đã có ấn tượng mạnh về em, và quả thật lúc đó chị đã rất thích em, không phải thích kiểu của một lesSB với một SB hay fem đầu mà là chị cứ ngỡ rằng trong em có một cái gì đó rất gần giới les. Chính vì vậy mà chị đã tìm mọi cách để gần gũi, chinh phục em là vậy.

- Bây giờ chị thỏa mãn chưa?

- Chị xin lỗi em.

Mắt Yên Thảo bỗng nhòa lệ.

* * * * *

- Mụ nì, hôm nì răng mà tới chậm rứa hỉ.

- Cho em xin lỗi vì có chút chuyện nhà.

- Lại thằng nớ ghen không cho đi hử?

Mấy chị em Huế cùng cười rích rích chọc Diệu Hiền bằng cái giọng Huế đặc trưng của nàng. Diệu Hiền mặc bộ quần áo váy liền nhau màu vàng cốm; may lẹcy vai cách điệu kèm theo những bông hoa được phối màu hòa hợp, đính trên thân váy tạo nên những nét mềm mại. Sự kết hợp giữa voan và lụa affta vàng óng tạo nên những đường cong thật gợi cảm. Diệu Hiền trang điểm khéo nhàng, nhìn nàng trẻ trung đến không ngờ.

Vẫn bằng giọng Huế nhẹ nhàng thoang thoảng như mây bay, Diệu Hiền nhìn mọi người cười dịu dàng và ngó quanh quất về tìm kiếm.

- ủa, hôm nì răng nỏ thấy chị Thảo mô?

- Trong tê tề ...

Từ phía sau một cây cột, Yên Thảo ngồi ngấm Diệu Hiền mà trái tim nàng cứ nhảy thon thót, bao giờ cũng vậy, mỗi khi Diệu Hiền mà xuất hiện thì trái tim nàng luôn xao động một cách kỳ lạ. Sao vậy, nhiều lần nàng tự hỏi mình và kinh hoàng, không lẽ thật sự nàng là một les hay sao, vô ý quá, nàng đâu đến nỗi chán ghét đàn ông đến mức phải trở thành một les.

Đàn ông, suy cho cùng họ vẫn là trụ cột để cho những người đàn bà nương tựa cuộc đời vào đấy, trời đất ngàn năm đã vậy. Cuộc đời nàng trải qua quá nhiều phiền muộn lẫn sung sướng, tình yêu hay tình dục nàng đều nếm trải và dường như chẳng có gì có thể làm cho nàng ngạc nhiên được nữa. Lần đầu tiên trong đời điều làm cho nàng ngạc nhiên xao động lại không ngờ chính là một người đàn bà, đó là Diệu Hiền. Diệu Hiền đã xuất hiện thật bất ngờ như một làn gió nhẹ thoảng qua trái tim khô héo bao nhiêu lâu nay của Yên Thảo làm cho nàng thấy choáng váng, thổn thức khôn nguôi. Không lẽ Diệu Hiền đã đánh thức những cảm xúc thật trong nàng bao lâu nay, cho nàng biết thật sự rằng, nàng chính là một les?

Đời tôi là của tôi.

Thế rồi ...

Hôm ấy, vòng hai tay qua cổ Yên Thảo, kéo ghì nàng lại thật gần, nhìn sâu vào trong mắt của Yên Thảo, bằng giọng nói nhẹ nhàng, mơ hồ như gió, Diệu Hiền thì thầm:

- Chúng ta vẫn mãi mãi cũng chỉ là những người đàn bà thôi chị Thảo ạ, và em cần chị. Hơi ấm của chị, ánh mắt của chị đã sưởi ấm tâm hồn em, chỉ có riêng chị thôi. Bao nhiêu năm nay em cứ sống trong khắc khoải cô đơn trống rỗng và cứ đi tìm, tìm một người có thể hiểu mình, chia sẻ với mình những điều của riêng mình nhưng không gặp, và em sống trong khô lạnh dù bên cạnh em có một gia đình thương yêu nhưng điều em cần biết và chia sẻ thì lại không có được. Nay ông trời thương em cho em gặp chị, em yêu Thảo mà.

Biết nói gì bây giờ nhỉ.

* * * * *

Kiều Thu choàng tay qua vai Yên Thảo và bỗng hai người đàn bà cùng ôm nhau cùng sụt sịt, ở thế mà sao cả hai vẫn nói là rơi nước mắt là yêu đuối tâm thường.

Cuộc đời đồng tính dù nữ hay nam có gì sung sướng đâu, tại sao chúng ta lại bị rơi vào hoàn cảnh đáng nguyên rủa này để làm gì. Biết trách ai bây giờ hả ông trời. Thôi cũng đành, ráng mà sống, sống cho người đời biết rằng chúng ta đáng được tôn trọng, sống ọi người hiểu rằng chúng ta cũng là con người và có quyền đòi

hỏi sự đồng đẳng trong cuộc sống. Không ai có quyền khinh bỉ, lên án, hay nhân danh điều gì đó để mà xua đuổi chúng ta, phải không em.

Và giờ đây nàng cũng như những người đàn bà les khác lại lo lắng cho con cái của mình. Kể cũng kỳ lạ, trong khi nàng và Kiều Thu lẫn Hương Trang đang hết sức tìm mọi cách để đấu tranh bảo vệ quyền lợi của chị emles, thế nhưng họ cũng còn đấu tranh không muốn cho chuyện les này nảy sinh một cách trái quy luật. Tại sao vậy, phải chăng trong trái tim của họ vẫn mãi mãi là trái tim của những người đàn bà. Thăm thẳm thâm sâu đâu đó trong trái tim họ vẫn còn những thiên chức khác của người đàn bà và trên tất cả, họ là những người mẹ.

21. Chương 21

Sau buổi nói chuyện với cô giáo Yên Thảo, Hoàng Châu đã lấy lại bình tĩnh rất nhiều. Điều làm cho Hoàng Châu rất biết ơn là cô giáo không hề tỏ thái độ lên án, xua đuổi hay giễu cợt dọa nạt gì đối với Hoàng Châu, mà ngược lại, cô quan tâm một cách hiểu biết và thông cảm. Quả thật niềm tin của Hoàng Châu đặt vào cô không sai chút nào.

Cô Yên Thảo đã phân tích rất kỹ cho Châu nhìn lại toàn bộ mối quan hệ với Hoàng Yến từ trước đến nay và làm sao để giữ cho tình bạn ấy được trong sáng trọn vẹn, Yến là người bạn rất tốt với Châu, theo cô, Châu đừng làm gì để tình bạn ấy bị tổn thương bởi những chuyện không đâu như vừa qua. Thà rằng Yến cũng có một vài biểu hiện tình cảm, giả như có, này kia với Châu thì lại là chuyện khác. Đằng này Yến hoàn toàn vô tư trong một tình bạn đúng nghĩa, vậy tạo sao Châu không thấy điều đó và lại định làm hỏng nó?

Theo cô, tình cảm thân thiết đặc biệt với một người bạn thì chẳng có gì là xấu, và nếu như nó có thân hơn một tý tí nào nữa thì cũng phải hiểu rằng đó chỉ là tình bạn. Một khi có yếu tố đồng tính xen vào sẽ bị trả giá ngay. Có thể đổ vỡ tất cả, bởi người bạn kia không hề dè dặt gì chấp nhận, nhất là khi người bạn ấy là người bình thường. Cô Yên Thảo dịu dàng cho Châu biết, cô chấp nhận trong cuộc đời này có một thứ tình cảm đặc biệt được gọi là tình cảm đồng tính, bất kể nam – gay hay nữ - les. Chúng ta sẽ chẳng trốn tránh được bản thân chúng ta nếu thật sự nó vốn là như vậy, xem ra cuối cùng rồi cái gì của thượng đế thì phải trả về Thượng đế, chuyện đồng tính cũng vậy. Những khát khao thật sự nằm chìm trong bản thân và là bản chất của con người thì sẽ chẳng trốn tránh được đâu.

Hoàng Châu thấy cô Yên Thảo thở dài nhẹ nhõm.

Cô giải thích rất rõ ràng mọi chuyện, Hoàng Châu thấy sao mà cô lại hiểu mình đến thế. Cô bảo, thật ra trong cuộc đời này sống thuận chiều, sống thuận như tự nhiên, sống theo số đông thì, cuối cùng vẫn là giải pháp tốt nhất, dù chưa phải là đúng đối với những bậc tu hành, hiền triết cao siêu hay đơn giản hơn là với cộng đồng đồng tính chẳng hạn. Thế nhưng chúng ta đành phải chấp nhận, bởi cuộc sống vốn là như vậy.

Ta là ai, về đâu, làm gì, sẽ mãi mãi là câu hỏi bí ẩn mà loài người đã và đang tìm lời giải đáp. Sống cô đơn lạc loài với những người xung quanh chúng ta xem ra là đau khổ chứ chẳng sung sướng gì, vì thế, hãy suy nghĩ kỹ, thật kỹ trước khi quyết định nhận dạng bản thân mình là ai, là người đồng tính hay là một người bình thường. Tại sao không là người bình, sống như một người bình thường mà cứ phải cho rằng mình là người đồng tính nếu như điều ấy không hẳn là như vậy trong ta. Trong cuộc đời này, xét cho cùng đồng tính cũng chỉ là chuyện nhỏ trong rất nhiều điều mà chúng ta phải sống, làm việc và còn là bốn phận lẫn trách nhiệm với cuộc đời này nữa. Đã và đang có một số người đồng tính nào đó lấy chuyện giới tính của mình ra để mà phô trương gào thét, để mà sống buông thả và cho rằng đây là cách chứng minh cụ thể, hùng hồn về sức mạnh giới tính của bản thân, còn nếu không thì lại ỉu ề sâu não, suốt ngày rên rỉ trách móc gia đình, bạn bè không hiểu biết thông cảm, xã hội không quan tâm... thật là tất cả đó chỉ là sự bao biện mà thôi.

Làm vậy để làm gì? Đừng quên rằng chúng ta đang sống trong một thế giới mà cần nhất là tình yêu thương giữa con người với con người với nhau, đó mới là quan trọng nhất. Sống có trách nhiệm với gia đình, bạn bè, với xã hội và phải biết yêu quý, trân trọng bản thân mình bằng sức mạnh trí tuệ tỏa sáng và khát vọng vươn lên làm việc có ích chính là cách chứng minh hùng hồn nhất với xã hội là rằng, chúng ta là con người và dù có là người đồng tính, chứ không phải đổ lỗi cho xã hội ọi người để làm những điều này kia chẳng hay ho

gì và rồi tiếp tục biện hiện cho đều ấy, làm như thế thì chính những người đồng tính càng làm cho xã hội và mọi người thêm hiểu sai về mình, xa lánh lẫn xua đuổi, đó là điều rất đáng tiếc, vậy tại sao những người đồng tính không chịu hiểu điều đó. Hãy hiên ngang ngẩng cao đầu mà sống, tự tin vào chính bản thân mình và hãy chứng minh mình qua những công việc thật sự có ích cho cộng đồng.

- Em hiểu điều cô nói không?

Nghe cô giáo hỏi, Hoàng Châu gật đầu nhẹ.

- Dạ, em hiểu.

- Tình cảm của em với Hoàng Yến, cô thấy rất tốt. Tình bạn thương quý nhau không phải dễ có, song đôi khi quá yêu quý nên dễ ngộ nhận về tình bạn ấy là thế này thế kia, đúng không?

- Dạ... thưa cô....

- Gì vậy?

- Em phục cô quá!

Nhìn đôi mắt sáng long lanh đầy vẻ ngưỡng mộ của Hoàng Châu nhìn mình, Yên Thảo tủm tỉm cười.

- Tại sao?

- Cô mạnh mẽ, thông minh và nghị lực, lại đẹp nữa - Hoàng Châu thỏ thẻ - Em mơ sau này ra đời làm việc giống được một phần như cô là mãn nguyện rồi.

Cô Yên Thảo bật cười. Nàng vuốt tóc học trò và hỏi:

- Tại sao chỉ là một phần thôi, sao không nghĩ rằng em phải hơn cô, vượt qua cô chứ?

Hoàng Châu lắc đầu.

- Đối với em cô là số một. Con gái bọn em trong trường này đứa nào cũng chỉ mong được như cô thôi.

Được như mình ư, mà thật ra là mình đã làm được những gì nhỉ, Yên Thảo trầm nghĩ và tự hỏi, tất cả những hình ảnh năm tháng cuộc sống phấn đấu học tập và làm việc bỗng như mây mờ kéo qua trước mắt và cả những nỗi buồn cô đơn của năm tháng giá lạnh cũng chợt ập đến.

Sợ không giữ nổi bình tĩnh và muốn quay về đề tài đang nói dang dở với Hoàng Châu, Yên Thảo lắc nhẹ đầu và nói.

- Đừng vội kết luận điều gì về bản thân mình cả em ạ - Kéo cô học trò nhỏ lại gần, nhìn vào mắt Châu, nàng thì thầm như nói với chính mình - Đừng bao giờ kết luận vội vã chuyện gì cả. Tình cảm thật hay giả không quan trọng, bởi nếu là sự thật thì trước sau gì một ngày nào đó nó cũng sẽ đến cho dù ta cố chối bỏ nó. Sẽ đến... còn thì hãy sống như mọi người đi em ạ. Điều quý giá nhất trong cuộc đời này là sống thật, hãy sống thật với chính bản thân mình...

Yên Thảo buồn lững câu nói và đứng dậy đến bên cửa sổ dầm dẫm nhìn ra ngoài trời, có cảm giác như những câu nói về sau ướp đầy nước mắt.

Trước thái độ hơn bất bình thường của cô giáo, Hoàng Châu chẳng hiểu sao cả. Cô bé ngẩng người một lát rồi đứng dậy xin phép ra về, Yên Thảo gật đầu, không tiễn.

Rời khỏi khu chung cư nhà cô giáo, Hoàng Châu thấy trong lòng nhẹ nhõm. Ít nhất bây giờ Châu cũng hiểu mình hơn, để biết mà ứng xử, điều chỉnh thái độ. Chứ thời gian qua Châu cứ thấy như mình đang sống trong một năm sương mù tình cảm dày đặc bí ẩn làm cho cô bé lúng túng không phân định nổi và không biết phải xử sự làm sao. Nhiều lúc Châu muốn phát điên lên được, bây giờ thì Châu có thể hiểu rồi.

Đồng tính không xấu nhưng cũng đừng vội vã lo lắng hay khẳng định gì về mình qua cảm giác, cảm xúc, những hờn ghen hay là những biểu hiện bất thường nào đó xảy ra trong mình. Hãy bình tĩnh, thận trọng quan sát, đánh giá nó, nếu cần thì nên có sự tư vấn của những người lớn tuổi, của những chuyên gia giàu kinh nghiệm giúp nhận biết bản thân mình. Bởi chẳng có thể nói là sung sướng đâu nếu thật sự ta là người đồng

tính. Điều bất hạnh, không hẳn, nhưng cũng không hẳn là hạnh phúc hay sung sướng một khi ta chợt nhận ra, ta là kẻ lạc lõng trong xã hội này.

- Làm gì mà bỏ đứng thần người ra thế kia.

Có tiếng Hoàng Yến léo nhéo phía sau lưng làm Châu giật mình quay lại, cười ngượng ngịu

- À...

Thấy Hoàng Châu đang lúng túng, Yến cười nheo mắt tinh nghịch.

- Lại cảm ai rồi chứ gì, tui nghi bỏ quá.

- Không có đâu ...

Nhìn khuôn mặt đỏ lựng của bạn định phân bua, không muốn để Châu bí, Yến xua tay:

- Thôi lẹ lên, đến giờ rồi mà sao bỏ vẫn còn đứng ngẩn ra vậy. Thay đồ lẹ lên kéo đến trễ chúng nó lại la cho bây giờ!

Hôm nay Châu và Yến đi dự sinh nhật một đứ bạn gái thân trong hội chơi với nhau từ hồi cấp 3.

Chấm những giọt kem nền màu da đều khắp gương mặt, Hoàng Châu tự cười khúc khích khi thấy mặt mình giống như mọc đầy mụn. Tiếp theo cô dùng ngón tay trở vừa xoa vừa miết nhẹ những giọt kem, làm mỏng đều thành một lớp mịn màng. Phết thêm một lớp phấn hồng nhẹ lên gò má, hơi xéch về phía thái dương, rồi cô nghiêng trái, nghiêng phải trong gương, và gạt đầu hài lòng với nước da lúc này trở nên trắng mịn tự nhiên. Cầm chiếc nhíp, Châu cẩn thận tỉa bớt vài cọng lông mày cho gọn, rồi chọn loại mascara trong, quét từ đầu chân mi đến ngọn. Cô dùng cọ quét nhẹ màu xanh biển lên mí mắt trên trước khi trải đều cho nhạt dần về phía đuôi, chấm thêm một chút phấn màu xà cừ sát phần xương lông mày và kẻ một đường sát mi thật mảnh kéo dài, cô bé khoái chí nhìn thấy đôi mắt của mình có vẻ to và bí hiểm hơn. Rất giống những nữ minh tinh màn bạc mà Châu vẫn thường xem trong các tờ tạp chí. Sau một hồi loay hoay lưỡng lự giữa mấy cây son môi khác nhau và màu sắc khác nhau, cuối cùng Hoàng Châu chọn loại son hồng cam Rosy Orange cho trẻ trung có điểm thêm chút son bóng Color Gloss để cho cặp môi quyến rũ.

Ngần ngừ trước một tủ quần áo, tới lui ngắm nghía mãi, ước thử liên tục cái áo này, váy kia, cuối cùng thì Châu cũng chọn được một bộ ưng ý.

Rồi cô đeo lên cổ sợi dây pha lê với những hạt đá màu xanh mắt mèo trong vắt nhìn thật sang trọng và tinh nghịch nổi bật trên chiếc váy trắng cắt xéo hai lớp, thân sau dài hơn thân trước với những điểm nhấn làn da trắng đường viền màu đen, nhìn rất trẻ trung, hiện đại.

Xoay mấy vòng trước gương, Hoàng Châu rất ưng ý khi nhìn mình, đẹp rồi! Và chính lúc ấy Châu chợt nhớ, đây là chiếc váy ngắn của dì Kiều Thu khi đi công tác bên Anh mua về cho. Chuyển đi ấy rất vội vã vì công việc, thế nhưng dì vẫn tranh thủ thời gian trống giữa hai cuộc họp để đi tìm mua cho cô bé chiếc váy ngắn này làm quà.

Hoàng Châu chợt thấy hối hận vì thái độ xử sự của mình vừa qua đối với dì, vẫn biết rằng dì rất thương mình, việc đối xử vừa rồi chẳng qua dì quá thương và sốc trước những lời tâm sự thật của cô bé thôi, chứ chẳng phải ghét bỏ. Mà thật ra phản ứng ấy của dì cũng rất tự nhiên bởi Châu chẳng hình dung ra nỗi ba má mình sẽ phản ứng như thế nào nếu biết câu chuyện này. Aichứ một người nghiêm nghị như má chắc chỉ có nước la trời đất, bởi chắc chắn chẳng thể nào trên đời này lại có cái chuyện yêu đương gì mà dị kỳ như vậy và sẵn sàng phết cho Châu vài roi vì cái chuyện lăng nhăng vớ vẩn không đầu ấy. Trong nhà cả mấy anh em, ai cũng sợ má chứ có sợ ba đâu. Còn ba, thế nào ba cũng sẽ gỡ cặp kính xuống và chăm chú nhìn đứa con gái cưng, lắc đầu lia lịa với câu hỏi, lại bày trò gì nữa đây hả con gái cưng của ba. Hoàng Châu thoáng đỏ mặt, kể mình cũng lạ thật, tại sao lại có chuyện thương bạn gái của mình chứ, nhất người ấy là Yến. Nếu nó mà biết chuyện này thì chắc nó sẽ hét to lên đến mấy cây số. Cái miệng Yến vốn to lại lạnh chanh suốt ngày thì không chừng cả trường lại biết chuyện... Chắc lúc ấy có nước Châu bỏ trường, nghỉ học quá.

Và cô bé muốn nói xin lỗi với dì. Từ mấy hôm nay cô bé vẫn chưa chịu liên lạc với dì Kiều Thu bởi Châu vẫn còn bị ám ức bởi cái tát tai của dì, dù rằng cô Yên Thảo đã giải thích là hôm đó có lẽ là do dì Kiều Thu bị sốc khi nghe Châu kể chuyện tình cảm của mình. Theo cô trong trường hợp đấy thì ít ai giữ được tự chủ của

bản thân, nhất là đối với người mà mình rất thương mến. Hoàng Châu hiểu nhưng mà vẫn thấy từng tấc, tại sao dì lại có thể làm như vậy đối với Châu.

- Alô...

Dường như chờ sẵn, từ phía bên kia tiếng dì Kiều Thuvang lên ngay

- Dì đây, Châu hả con.

- Vâng, con Châu đây dì ơi.

- Ừ... tốt quá.

Châu ngạc nhiên không hiểu chữ tốt quá của dì Thu có ý nghĩa gì. Cô bé ấp úng.

- Dì ơi...

- Ừ, dì đây – Tiếng Kiều Thu ngọt ngào.

- Cho con xin lỗi dì về chuyện hôm trước.

- Không sao... hôm đó dì cũng nóng quá.

- Dạ... con biết, nhưng mà dì cho con xin lỗi.

- Nghe con xin lỗi thế dì vui lắm Châu à, con gặp cô Thảo chưa?

Sao dì biết nhỉ, hay là cô Thảo điện thoại cho dì.

- Dạ con gặp rồi....

- Tốt chứ con?

Lại một lần nữa Châu chẳng hiểu câu hỏi tốt của dì Kiều Thu có ý nghĩa gì, tuy nhiên cô bé vẫn trả lời rằng rất tốt. Nghe rõ tiếng thở phào trong điện thoại của dì Kiều Thu, cô bé biết rằng chắc dì rất mừng mà thật ra Châu cũng chẳng hiểu cô Yến Thảo đã nói chuyện gì với dì và dì mừng về chuyện gì. Chuyện tình cảm lãng mạn giữa Châu và Yến chẳng, cho vui ấy mà, giờ thì Châu đã hiểu quá rồi, Yến vẫn là bạn thân của Châu, vậy thôi.

- Thôi thế này nghe, bây giờ dì đang bận tiếp khách làm việc, ngày mai dì và con gặp nhau được không?

- Dạ chiều mai ạ.

- Ồ sau buổi làm dì qua đón con nghe.

- Dạ.

- Chỉ mình con thôi.

- Dạ.

- Châu nè... dì có món quà đặc biệt cho con, đẹp lắm, bảo đảm con sẽ thích ngay.

- Vậy hả dì.

- Châu ôi... dì thương con nhiều lắm.

Trước khi bỏ máy điện thoại xuống, bản khoắn bản khoắn bởi câu nói yêu thương của dì Kiều Thu mà hình như còn có tiếng khóc trong đó. Không biết mình có nghe lầm không nhỉ, rõ ràng có tiếng khóc của ai đó trong máy điện thoại, không lẽ là của dì Kiều Thu, cô bé ngồi thẫn ra nghĩ ngợi.

Có tiếng đập cửa thình thịch của Hoàng Yến lẫn tiếng rên rỉ, bỏ ơi ngủ trong đó à, sao lâu quá vậy, hay là không đi nữa. Rồi khuôn mặt cau có của Yến lộ vào, Châu lúng túng:

- Cho Châu xin lỗi vì vừa có điện thoại của dì Kiều Thu gọi qua nên

- Bỏ nói chuyện hay ngủ quên mà lâu dữ vậy hả?

Nhìn Yến đang đỏ mặt, Châu thanh minh.

- Không... tại Châu chọn đồ hơi lâu, với lại có điện thoại thiết mà.

- Thôi không đi nữa.

Hoàng Yến ngồi phịch xuống giường, nhăn nhó, đây là lần đầu tiên mà Châu trang điểm không có Yến bên cạnh. Xưa nay mỗi khi chọn đồ đi chơi đâu đó thì hai đứa vẫn trang điểm cho nhau. Vẫn biết tính Châu, mỗi khi làm đẹp là rất lâu nên Yến cứ phải bên cạnh nhắc chừng. Lần đầu tiên hôm nay Châu không chịu để cho Yến vào trang điểm ỉnh mà vào buồng riêng rồi khóa cửa lại, Yến rất ngạc nhiên trước thái độ có vẻ bất thường của bạn nhưng cô bé không hỏi mà chỉ biết ngồi bên ngoài chờ. Nhìn kim đồng hồ nhảy mà Yến thót tim, đã mấy lần tính gọi nhắc chừng Châu nhưng lại thôi, cho đến khi không chịu nổi cô bé đành đến đập cửa. Châu dạo này càng ngày càng kỳ cục, Yến chẳng sao hiểu nổi bạn mình.

- Yến à.... Cho Châu xin lỗi mà.

Im lặng.

- Yến... Tiếng Châu bắt đầu có nước mắt, Yến quay quanh nhìn. Chà hôm nay Châu khác quá, đẹp đến không ngờ, hèn gì tí cô nương chui tuốt trong buồng loay hoay một mình là vì vậy.

Nhìn bạn thấy tội tội, Yến thấy hết giận ngau.

Tính Yến vậy mà, anh Hai ở nhà vẫn nói, cái con Yến nhà mình đồ giận ai được nửa tiếng. Ba khen, người tốt nên vậy, nghe khoái quá.

Bật cười, Yến đứng dậy và khoát vai Châu, ghé mũi rà lên tóc, hít hà.

- Ô, hôm nay “cưng” vừa đẹp vừa thơm!

Vòng tay ôm của Yến bỗng làm cho Châu thấy buồn rứt toàn thân. Một thoáng chói sáng mất tự chủ nhưng trong đầu cô bé bỗng vang lên những lời nói nghiêm khắc của cô Yên Thảo, và cô bé hiểu rằng mọi việc đều có giới hạn của nó nếu như không muốn mất tất cả.

Hoàng Châu xô Yến ra.

- Bỏ làm hư hết đồ của tui bây giờ.

Hoàng Yến cười khanh khách.

- Thế nào tối nay bỏ cũng làm cho bọn con trai nhìn lỗi mắt hết à xem.

Quên ngay cơn giận, Yến vô tư lú lo chạy ra trước, lấy xe. Nhìn theo bạn, bỗng một giọt nước mắt thoáng trào qua khóe mi, Châu hiểu rằng, Yến luôn luôn là một người bạn gái tốt, và muốn giữ được tình bạn ấy thì phải biết trân trọng giữ gìn nó. Nhưng mà suy cho cùng Châu cũng có gì đâu nhỉ, cô bé chúi nhanh giọt nước mắt vì sợ hoes phần và mỉm cười chạy theo Yến.

Đúng như lời Hoàng Yến đoán, cây đinh của buổi sinh nhật hôm ấy là Châu. Mọi ánh mắt ngưỡng mộ bỗng dồn hết về Châu chứ không phải về người bạn gái kia. Kể cũng dỡ, Châu tự trách mình.

Sau tiệc, bạn trai của cô bạn này có nhã ý mời mọi người đến vũ trường do gia đình kinh doanh, vũ trường Phương Đông. Đây là một vũ trường nhỏ, lịch sự, khách đa phần là người lớn tuổi, trí thức tìm đến, không quậy như mấy nơi khác.

Cả bọn reo ầm lên. Như thường lệ, Yến chở Châu. Cô bé ý tứ ngồi xa bạn một chút và không ôm eo bạn như thường lệ. Tại sao không bám vô tui, khéo té nha. Hư bộ đồ điệu mất. Tiếng Yến ào phào trong gió, Châu hừ trả lời mà chẳng nghe được gì cả, tốt thôi.

Hoàng Châu lắc đầu từ chối lời mời nhảy của mấy người bạn liền, đến khi Yến lại kéo nài, thôi thì hai đứa mình nhảy với nhau vậy, Châu cũng từ chối. Chán cô bạn gái của mình lên cơn bất thường, Yến bỏ ra sành nhảy với mấy người bạn khác. Có tiếng nói, chẳng quá, Châu bỏ ngoài tai, cô bé muốn ngồi yên một mình yên tĩnh trong khi Yến đã nhảy với ai đó rồi.

Đang đứng dựa trên chiếc ghế quay, đầu lúc lắc theo điệu nhạc và nhìn mọi người nhảy thì bất ngờ Châu nghe có tiếng ai gọi nhỏ.

- Châu!

- Ô... Châu quay đầu lại và nhận ra đó là Cường, em trai song sinh của Hoàng Yến.

Cường cũng đến đây à, trước ánh mắt dò hỏi của cô bé, Cường cười cười, gãi tai, giải thích.

- Cường và mấy người bạn cũng vừa đến đây. Châu đến lâu chưa?

- Cũng vừa mới đến, hôm nay, Châu đi dự sinh nhật của người bạn – Châu chỉ tay ra sân - Yến kìa.

Cường nhìn mặt.

- Kệ bà ấy.

Châu bật cười thấy vui vui.

Sài Gòn chẳng rộng và cũng chẳng chật thê mà cả năm nay Châu chưa gặp người em trai của Yến lấy một lần. Trước kia thắng qua năm thì mười họa Châu có gặp Cường, nhưng là chào hỏi sơ qua rồi đi, Cường lúc ấy không để lại ấn tượng gì trong Châu trừ hình ảnh một gã thanh niên cao, ốm lẳng nhẳng, mặt đầy mụn. Nay bất ngờ gặp lại, Châu không ngờ Cường lại cao lớn bảnh trai đến như vậy, nhìn rất gentlemen và rất ... ơ... Thì thỉnh thoảng Châu cũng nghe Yến hãnh diện khoe về cậu em trai của mình, thậm chí có lần Yến còn cười cười hỏi Châu có thích làm em dâu mình không. Còn lâu, tui mà làm em dâu bồ thích hết sướng hơn. Yến cười hăng hắc, thắng Cường nhà tui bây giờ khác xưa nhiều lắm rồi, bồ đã nói vậy thì mai mốt lỡ có gặp thì đừng có mà hối hận nha. Hoàng Châu tí nữa bật cười khi nhớ đến chuyện ấy và thoáng đỏ mặt.

Còn Cường thì quả là bất ngờ khi gặp Châu ở đây, chàng trai hoàn toàn không ngờ người bạn gái thân của chị gái mình lại đẹp đến vậy, Lông lấy đến choáng ngợp. Chẳng bù cho bà chị mình, lách cách như con chim chích.

Làm mấy chai bia với đám bạn rồi cả bọn hùn tiền rủ nhau đến vũ trường này, cũng tính nhảy nhót cho vui chút đỉnh chứ sinh viên làm gì có nhiều tiền mà chơi bơi. Ngồi phía bên kia, cả bọn Cường đều há hốc mồm khi phát hiện phía bên này có một cô bé rất đẹp, đang ngồi một mình. Mấy cậu thì nhau sẵn sàng cá bao châu này bao châu kia nếu dám đến làm quen, nhưng cả bọn chỉ là một lũ quann tử vô mồm, nhát hơn cáy. Duy nhất Cường dám cá mấy châu cà phê ăn sáng với cả bọn, bí mật của Cường chính là phát hiện ra trên sàn nhảy có bà chị gái song sinh với mình đang cười tí mắt nhảy với ai đó. Và Cường biết một điều rằng, nếu chị mình ở đâu thì gần như một trăm phần trăm sẽ có người bạn thân cùng đi, đó là Hoàng Châu. Quả thật lúc này từ xa ngắm nghía mãi thì Cường cũng đã ngờ ngờ rằng đó là Châu, nhưng, cũng như Châu, chàng trai cũng không ngờ Châu xinh đẹp đến vậy. Trái tim đập rộn rã, Cường liều lĩnh tiến đến làm quen và khi đến gần thì Cường nắm chắc là mình thắng cá độ, tuy nhiên chàng trai tự hỏi, nếu quả là Châu thật thì mình làm gì tiếp theo nhỉ.

Khi Hoàng Yến quay về bàn thì từ xa đã ngó người khi phát hiện thắng Tí Tò em trai của mình đang ngồi cạnh Châu và cả hai đang trò chuyện. Cứ nhìn vẻ mặt e lệ của Châu thỉnh thoảng lại mỉm cười thì Yến biết chắc là Châu đang vui lắm. Khi Hoàng Châu đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại và Cường quay lại thì phát hiện ra bà chị gái của mình đang chống nạnh đứng lù lù saulưng.

- Chị Hai.

Xíu nữa Yến té xỉu. Trời ơi có đến hơn hai mươi mấy năm thắng em trai to xác và cứng đầu, có bao giờ nó chịu kêu Yến bằng chị đâu. Nhỏ thì kêu trong trống, Yến ơi Yến à, lớn thì cứ bà tui tui, nhiều lúc tức muốn ói máu với nó. Thế mà nay lần đầu tiên nó kêu Yến bằng chị Hai với một giọng nói ngọt ngào như đường phèn, thử hỏi làm sao Yến không ngạc nhiên cho được.

Nhìn Hoàng Yến đang trở mặt nhìn mình, Cường mỉm cười.

- Em mới vô thì thấy có chị ở đây.

Bóng Hoàng Châu thấp thoáng phía cửa, đi vào, Yến đã hiểu hết.

Cô bé tiến đến gần Cường và lợi dụng bóng tối nhập nhòa trong vũ trường, bất ngờ Yến thò tay nhéo mạnh tai Cường á, Cường rên lên vì đau nhưng không dám la lớn.

Hoàng Yến cười hí hí, khoái trá trước ánh mắt căm hờn của thắng em trai.

- Em “dzui” nhe, chị Hai qua bàn khác vậy.

- Ủa Yến đâu nhỉ - Châu ngó dáo dít quanh quất, Cường vừa xoa tay vừa âm ỉc trả lời – Lúc này bà có quay lại đây, nhưng hình như lại đi đâu đó rồi.

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Cường, Châu ngẩn người hỏi.

- Cường không sao chứ?

Nghe Châu hỏi, Cường vội nhe răng cười trả lời.

- Không có gì... ủa, lúc này Cường nói chuyện Châu đến đâu rồi nhỉ.

Hôm đó Yến ngồi bàn khác và sau đó từ giả đám bạn rave trước, cô bé làm mọi người ngạc nhiên, thế nhưng trong lòng Yến thấy rất vui vì nghĩ đến chuyện Châu và Cường quen nhau. Khoái làm sao khi nhìn vẻ mặt nhăn nhó của thằng em trai khi bị mình nhéo tai mà không dám kêu. Cho chừa, cho chừa, Yến lẩm bẩm mãi khi về đến nhà, đến nỗi khi Cô Út ra mở cửa còn nghe, ngạc nhiên hỏi, chuyện gì vậy con, Yến cười hích hích không nói, chui tọt vào buồng. Cô Út nhìn theo, lắc đầu.

Thiệt là, con gái lớn rồi mà còn vậy đó

22. Chương 22

Căn phòng của câu lạc bộ Girls friend hôm nay im ắng đến lạ thường.

Và vì không phải ngày sinh hoạt của nhóm thường kỳ nên không có ai đến đây, các chị em les thường chỉ tập trung vào ngày nghỉ, cuối tuần hoặc hẹn hò sinh hoạt nào đấy thì mới có mặt đông đủ, còn ngày thường rất hiếm bởi ai cũng có công việc riêng của mình. Tuy nhiên theo quy định chung của Kiều Thu khi thành lập câu lạc bộ này thì là nó hoạt động theo quán cà phê “Quỳnh Hương”, có nghĩa là khi quán còn bán tức là câu lạc bộ trên lầu cũng song song hoạt động. Khi có hội viên nào có như cầu đến đây cùng bạn bè thì nhân viên phải lập tức phục vụ ngay, với free tình cho không của các les.

Ánh đèn mờ mờ, không khí lạnh lạnh.

Ba người đàn bà ngồi đơn côi xung quanh chai rượu cạn quá nửa, đây là chai thứ hai hay ba gì đó.

- Thực ra chúng ta là ai? Là ai... tại sao ông trời lại dày dạn chúng ta như vậy?

Lắc lư bên chai rượu, Kiều Mộng Thu lẩm bẩm cười rồi lại khóc. Choang... chiếc ly rượu bằng pha lê rời khỏi tay nàng rơi xuống nền nhà, vỡ vụn.

- Chẳng là ai cả... chẳng là ai cả....

Dạ Yên Thảo loạng choạng bước lại gần Kiều Mộng Thu, hơi rượu nồng, nói như khóc.

- Chỉ là những người đàn bà bất hạnh mà thôi... đồng tính ... hay les đâu phải là điều chúng ta muốn và tự chọn ỉnh?

- Khi vừa có đủ hiểu biết là chị đã hiểu rằng mình là người không bình thường rồi – Hoài Hương Trang buồn rầu tâm sự thật. Đây là điều mà bao nhiêu năm nay nàng kiêu hãnh giấu biệt, chôn sâu trong nỗi lòng và chưa bao giờ nàng tâm sự với ai. Mặc dù thừa biết mình là một les, thế nhưng Hoài Hương Trang luôn bị nỗi ám ảnh là một khi nàng buộc phải thừa nhận sự thật này với ai đó thì có cảm giác như bị lột trần truồng giữa ban ngày trước mắt mọi người vậy. Cho nên nàng sống và mặc mọi người nói, thiên hạ hiểu thế nào, mặc kệ, nhưng bảo nàng thừa nhận sự thật về bản thân thì không bao giờ, có chết cũng không, đó là tâm niệm của nàng. Và đây là lần đầu tiên trong đời mình mà nàng muốn nói với hai người bạn gái les thân thiết như để giải tỏa nỗi lòng – Chị sợ và cố đấu tranh với bản thân mình, nhưng vô ích, nó cứ như cái vôi bạch tuột vậy, càng né tránh thì nó lại càng siết mình chặt hơn, chặt hơn... Chị đã bị trầm cảm một thời gian dài, thậm chí nhiều lúc chị nghĩ đến cái chết. Bởi chị cảm giác rằng chỉ có cái chết thì mới giải thoát được những ám

ảnh đau khổ này. Cho đến một ngày thì, bác sỹ riêng của gia đình nói chuyện riêng thẳng thắn với chị sau một thời gian dài điều trị, rằng chị nên thừa nhận sự thật chị là les và nên sống thật, đừng để những giày vò làm tổn thương đến thể xác lẫn tinh thần mà không giải quyết được gì cả. Sự thật thì luôn luôn là sự thật, tại sao phải chối bỏ nó mà có chối bỏ cũng không được, vậy tại sao không thừa nhận, chấp nhận nó? -Hương Trang nghẹn ngào – Chị đã bị sốc khi phải đối diện với thực tế phủ phàng và, cũng mất một thời gian dài chị đấu tranh với những mặc cảm bản thân trong những người xung quanh, sự dày vò bởi những giá trị đạo đức, văn hóa, bổn phận trách nhiệm... mà mình được giáo dục từ bé để rồi cũng đành phải chấp nhận. Thế nhưng, nói thật là thăm sâu trong lòng chị đến nay thật ra vẫn mang một nỗi đau âm ỉ với câu hỏi cay đắng, tuyệt vọng là tại sao mình lại không được sống như những người phụ nữ khác, có tình yêu trai gái bình thường và có một mái ấm gia đình hạnh phúc, chồng con đàn ông như những người khác. Tại sao?

Khoát tay quờ quạng vô nghĩa trong không khí, Kiều Mộng Thu nói lẽ nhè.

- Không ai và chẳng bao giờ có ai muốn mình trở thành bất bình thường trong mắt mọi người cả. đồng tính không bao giờ là sự lựa chọn của bất kỳ trong chúng ta lẫn những ai như chúng ta mà phải hiểu nó là nỗi bất hạnh giáng xuống đầu ai đó, được hiểu mặc nhiên như là số phận.

Choang... lại thêm một chiếc ly pha lê nữ rời khỏi tay nàng rơi xuống nền nhà làm bật lên những âm thanh chói tai. Thế nhưng Hoài Hương Trang lại reo lên, thích thú với cái trò quăng ly này. Nàng lập tức chồm lên quây rượt đưa tau quơ một đồng ly rồi cầm từng cái, từng cái chọi lên trần nhà hoặc ném ra xa với người tích cực hưởng ứng nhất chính là Kiều Mộng Thu. Dạ Yên Thảo cố can ngăn không được, nhưng rồi chính nàng cũng thấy thú vị với cái trò này và nhiệt tình tham gia.

Những tiếng pha lê vỡ vụn trên nền nhà thành những âm thanh kỳ lạ. và không hiểu sao, Dạ Yên Thảo lại nghe như những tiếng nấc nghẹn ngào đau đó vang vọng lại.

Cũng may đây là phòng máy lạnh, kín cửa, nhân viên phục vụ hầu như không được phép lên đây khi chưa được gọi, cho nên phía bên dưới quán mọi người vẫn sinh hoạt bình thường. Chứ nếu giây phút này nếu có ai xuất hiện sẽ thấy ba người đàn bà điên khùng đang uống rượu, cười khóc từng bừng và thi nhau tung những cái ly lên trời thì chắc chỉ có nước gọi 113.

Những ly rượu rồi thì cũng hết, thôi thì kiểm tra thứ gì trong tay thì đều được dùng luôn.

Ba người đàn bà les thi nhau ném, chọn một điểm vô hình phía trước làm đích và, ai ném trúng thưởng một ly, ai trượt thưởng haily...

Thở hào hển vì la hét suốt này giờ, Kiều Mộng Thu leo lên quây, ngồi xếp bằng và với lấy đàn ghita thùng treo trên tường, búng từng tưng mấy phím đàn

Thôi chào em...

Về giữa phố xá thành thang...

Không gì vui, thì hãy cố nhớ đôi lần.

Đêm này đêm, buồn bã với những môi hôn,

Trong vườn trăng, vừa khép những đóa mong manh.

- Chị phải xù lông nhím để bảo vệ chính mình, chứ ngỏ mình cứng rắn và mạnh mẽ... Có ai biết mỗi khi đêm về nằm một mình trong cô đơn chị thêm biết bao một bờ vai để chia sẻ, hờn giận không?

- Còn em, Dạ Yên Thảo buồn bã – em hiểu nỗi cô đơn ấy từ rất lâu rồi.

- Tại sao chúng ta lại không bình thường? Kiều Mộng Thu hét lên cay đắng.

- Bởi vì chúng ta là những les – Hoài Hương Trang thản nhiên trả lời – Cũng chẳng việc gì phải xấu hổ hay đau khổ cả, cứ chấp nhận như vậy mà sống đi, bởi chẳng có bao giờ có thể chối bỏ sự thật ấy đâu, các bạn của tôi.

- Đôi lúc tôi cứ có cảm giác chúng ta như những mù diên.. dư thừa hơi sức lẫn tiền của nên chẳng biết làm gì để mà lao đầu vào chuyện les của les, tại sao phải như vậy - Kiều Mộng Thu lẽ nhè nói – Biết bao đàn bà

con gái lớn lên có tình yêu, rồi mặc áo cưới, rồi sinh con đẻ cái, đi làm kiếm sống, nuôi con... Vòng quay qui luật tuần hoàn nhất định của tạo hóa sa không đúng với chúng ta, là sao?

- Bởi vì chúng ta là những les, chẳng khác gì bị điên... Dạ Yên Thảo gật gù trả lời.

- Chúng ta chẳng điên, chúng ta chỉ điên khi cố chống lại chính mình bằng những giá trị luân lý đạo đức và rào cản của xã hội. Hoài Hương Trang lạnh lùng nói, không nhìn hai người bạn của mình – Sẽ có rất nhiều kẻ nhân danh điều này điều kia để lên án chúng ta, nhưng... làm một cử chỉ nhỏ nước bọt, nàng nói – Hãy coi khinh những kẻ ấy, chúng chẳng đáng là ai cả để có quyền kết tội chúng ta. Chúng ta phải sống và đấu tranh đòi quyền làm người như mọi người.

- Thì có ai nói chúng ta không phải là người đâu - Yên Thảo thở nhẹ.

- Người ... ha ... ha ... ha là người - Kiều Mộng Thu cười mà nước mắt trào ra. – Phải, nhưng chẳng rõ là thứ người gì thôi.

- Thôi, thành khùng thật bây giờ!

Hoài Hương Trang phẩy tay ra hiệu chấm dứt tranh cãi không đầu không đuôi giữa ba người và cầm lại bàn chai rượu.

Ta mang cho em một đóa quỳnh

Quỳnh thơm hay môi em thơm

Em mang cho ta một chút tình

Miệng cười khúc khích trên lưng

....

Ta mang cho em một chút buồn

Vì ta như sóng lên dềnh

Môi em cho ta một cánh hồng

Lạ là phút ấy chưa quên....

Giờ đây thì cả ba người cùng hòa giọng ca, những tiếng hát như nhựa nghe như tiếng khóc.

Tình yêu đồng tính ư, liệu có thật không? Kiều Mộng Thu nhìn hai người bạn của mình và ghen ngào hỏi trong nước mắt rơi. Dạ Yên Thảo nhìn bạn thông cảm, nàng hiểu rằng nỗi đau trong lòng Kiều Mộng Thu với người tình nhỏ bé ấy đến giờ vẫn chưa ngai ngoai. Sòng phẳng với lòng mình và tin tưởng vào sức mạnh ưu thế của bản thân bằng một cuộc chia tay nhanh chóng, đơn giản và không luyến tiếc điều gì cả. tất cả chỉ là tự dối lòng, khi đêm về nằm co một mình chờ những kỷ niệm thân thương lại ùa về, cay đắng không biết nói cùng ai. Người xưa lúc hư lúc thực, em đến bên ta trong giấc mơ ngọt ngào của nước mắt chảy ướt đầm gối và đêm cứ lạnh lùng trôi trong cô đơn của giấc ngủ mộng mị. Sao em không ở bên ta mãi cứ xa vời vợi. Cứ tự dối lòng mình rằng đã qua rồi, đã quên đi, ta mới là người chiến thắng trong cuộc tình này, để rồi trong đơn côi, khi chỉ mình ta nhìn ta thì mới chợt nhận ra rằng, ta yêu em biết bao. Bối....

Hoài Hương Trang nhếch mép cười gằn, nói đầy nguyền.

- Kể đồng tính nào cũng vậy, nam- gay hay nữ - les đều không nguôi nói trong tuyệt vọng về tình yêu trong giới. Thậm chí còn có đám ba đám cưới chui, có cả màn trao nhẫn cưới với lời thề nguyên lão hải rất lâm li. Lão hải – nàng giễu cợt – phải, luôn luôn là lão hải về tình yêu đồng tính, hình như đó là niềm ước mơ bay bổng mọi kẻ đồng tính và có người sẵn sàng bỏ cả đời đeo đuổi ước mơ đó, nhưng nó có thật không? Nàng so vai nhìn hai người bạn của mình, chờ một câu trả lời.

Kiều Mộng Thu thở dài:

- Kể đồng tính nào cũng ao ước tìm được một tình yêu đồng tính vĩ đại, trong khi thật tế thì chung đụng với không biết bao nhiêu người. Vậy chứ mà lúc nào cũng gào thét lên, thì vị hóa một cách rất kịch về niềm tin chắc chắn rằng sẽ có một tình yêu đồng tính thật sự.

- Đã có rất nhiều cặp đồng tính cố gắng giữ mối quan hệ “vợ-chồng” trong niềm tin rằng có tình yêu ở trong ấy – Hoài Hương Trang nhún vai. Tuy nhiên cuối cùng vẫn bộc lộ tất cả chỉ là một trò chơi tình dục mà thôi. Đến nay trong thực tế vẫn chưa có một loại mô hình mẫu nào trong các mối quan hệ tình dục đồng giới cả, chỉ có những kẻ đồng giới lớn tuổi sau khi phung phí sức lực thời trẻ thì nay mới kêu gào chuyện tình yêu. Song chẳng có tác dụng lẫn ảnh hưởng nào đến với các đồng tính nam – nữ trẻ. Chưa kể những tác động của gia đình, dư luận xã hội lẫn luật pháp đều không thuận lợi gì cho các quan hệ đồng tính như thế, chính những điều này cũng tác động không nhỏ đến những người đồng tính, buộc họ tự tạo cho nhau các dạng quan hệ riêng mà chủ yếu là thỏa mãn về tình dục với bạn tình hơn là gìn giữ một mối quan hệ lâu dài trên cơ sở tình yêu.

- Con nên, - Kiều Mộng Thu tiếp lời – em biết nhiều cặp đồng tính nam nam, nữ nữ sống với nhau lâu dài nhưng lại thỏa thuận là có quyền tìm tình bạn khác. Quan niệm hiện đại bây giờ là quan hệ “mở”, ưa nhiều dạng quan hệ khác nhau, thích biến đổi và phát triển, không theo khuôn mẫu nhất định trong quan hệ đồng tính.

- Thái độ tiếp nhận điều này của các cặp đồng tính như thế nào hả chị?

- Tất cả, sớm hay muộn đều đi đến thỏa thuận là tùy mức độ mà điều chỉnh các quan hệ với ai, phương pháp gì. Hay thật là hay, cuối cùng nó là cái gì? Nàng buông thông câu kết đầy vẻ chán nản và nhìn chằm chằm về phía Dạ Yên Thảo.

Dạ Yên Thảo lặng lẽ nhìn hai người bạn lớn tuổi của mình. Cuộc đời hai con người này đã trải qua những mối tình đồng tính, và họ cũng quá hiểu như thế nào để gọi là một tình yêu đồng tính. Theo họ, tất cả chỉ là truyện cổ tích của tình dục và trao đổi. Còn nàng, nàng cũng rất hiểu điều ấy, nhưng mà nàng vẫn hy vọng... Biết rằng hy vọng ấy cực mong manh, thậm chí có thể là không có thật, mặc dù đôi lúc biết rằng chính mình đang dối mình, nhưng, nếu sống mà không có gì để bầu vùi hy vọng thì biết sống ra sao, sống để làm gì nữa. Nếu cho rằng trong quan hệ đồng tính, thuần túy chỉ tình dục thôi thì những quan hệ ấy đâu có khác gì thú vật, phải có yêu thương chứ, phải có một chút tình chứ cho dù nỗi yêu thương ấy là mong manh, không thật, thậm chí giả tạo nhưng nó sẽ cho ta những khoảnh khắc thoáng qua của cõi lòng về một tình cảm dịu dàng, chân thật ân cần trao nhau, phải không?

23. Chương 23

Cô Lý lại say nữa rồi.

Hôm nay là ngày thương binh liệt sỹ 27-7 và cô được đồng đội cũ mời đến dự. Một năm cũng đôi ba lần như vậy: ra phở, lên quán hoặc qua cơ quan cũ. Lần nào cô về cũng say mèm, tâm trạng rất phấn khích.

Nhớ có lần cô uống say quá, leo lên xích lô cứ chạy vòng vòng mà không biết chỉ đường nào để mà về nhà. May mắn hôm ấy gặp Yến chạy xe qua. Yến chỉ đường cho xe đưa cô về nhà.

Người đàn bà to mập, ngực đeo đầy huy chương ấy, gục vào lòng cô bé lẻ nhè kể lại những chuyện quá khứ hào hùng của mình. Mà xem ra là một quá khứ buồn với một câu chuyện tình dang dở trong chiến tranh mà đến nay vẫn day dứt mãi trong tim không bao giờ quên được.

* * * * *

“Anh ấy gục đầu vào ngực cô và xin cô hãy cho anh ấy. Cô và anh quen nhau từ hồi ở trong quê. Anh ấy lên đường tòng quân nhập ngũ trước cô mấy năm, còn cô thì sau khi học hết cấp 3 mới đi Thanh niên xung phong. Gặp nhau trong Trường Sơn quả là điều không tưởng. Anh ấy là lái xe đoàn 1HA thuộc binh đoàn 15, Tây Trường Sơn. May mắn bất ngờ là thời gian ấy đoàn xe của anh hay chạy qua cung đường do tiểu đội cô phụ trách.

Thật ra hồi trong quê, gọi là mến nhau thì có, nhưng yêu thì chưa. Cho đến khi gặp nhau trong Trường Sơn thì lại nảy nở tình yêu.

Anh ấy xin... cô cũng khao khát, nhưng lại sợ. Lỡ ra... Thương nhau, nhắc nhở ràng buộc, nhưng làm sao mà có thể giữ gìn được khi mà cái chết cận kề bên, sống một ngày là biết một ngày. Gặp nhau cho nhau trong tiếng bom gầm đạn rít trên đầu, tất cả đều vội vàng với lời thì thầm nhắn gửi anh sẽ quay về, em sẽ

đợi. Mãi mãi những người đàn bà thành đá vọng phu chờ đợi hết tháng ngày này qua tháng ngày khác trong đau đớn khắc khoải với câu hỏi, anh đang ở đâu, anh còn sống để về với em không...

Gương các chị còn đây. Trong nhiều cách phải làm sạch, có chị chạy đi tắm ngay, tắm thật lâu, kỳ cọ thật sạch, có chị thậm chí còn phải hắt nước thật mạnh, có chị kiếm lá uống... Dù cách, dù kiểu, đau đớn lắm, nhưng đau nhất là không được sống trọn vẹn với tình yêu... Làm thân đàn bà trong chiến tranh khổ lắm cháu ạ. Đàn ông họ khổ một thì đàn bà khổ mười... Nhiều người bị bệnh cả hươt, cười nói liên thiên, đau ốm và vật, nhiều đứa òn tưng tưng cài hoa lên đầu hát như điên. Cháu chưa từng thấy tình cảnh của cả một tiểu đội nữ nằm sâu trong cánh rừng già giáp biên giới Việt – Lào để bảo vệ kho hàng chiến lược, mấy năm trời không ra khỏi rừng, không gặp bất kỳ ai, những người đàn bà thiếu thốn ấy sống thảm như thế nào đâu.

Khổ lắm cháu ơi. Suy cho cùng cũng chẳng ai có lỗi, chẳng ai muốn chuyện này, tất cả chỉ vì chiến tranh thôi.

Anh ấy xin... cô cũng thích nhưng cứ nhìn mấy chị đi trước lại thấy sợ nên rút lại, lần nữa... Cho đến một lần, linh cảm của người đàn bà làm cô hốt hoảng: mấy đêm liền trong giấc ngủ cô dream những tiếng máy bay rít, tiếng bom dội và cả một đoàn xe cháy rừng rực lao xuống vực sâu... Tất nhiên trong chiến tranh thì dream ấy là bình thường thế nhưng trong dream những hình ảnh ấy cứ lặp đi lặp lại, cô cảm giác sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa. Nhất là khi cô biết tin đoàn xe của anh ấy chuyển sang một cung đường mới được khai thác. Và khả năng cô và anh ấy gặp nhau sẽ ít hơn.

Cô đã quyết định bằng gần 20 cây số đường rừng để tìm đến trại đóng quân của anh ấy. May thay gặp anh, đơn vị đang sửa chữa xe cộ để chuẩn bị đi vào sâu hơn. Dẫn anh vào rừng, cô chủ động ôm ghì anh ấy để dâng hiến, có lẽ thái độ lạ thường của cô làm anh ngạc nhiên. Mới áo trật bờ vai cho đôi môi nóng bỏng của anh dò tìm thì có tiếng còi báo hiệu đoàn xe của anh phải lên đường. Thật kỳ lạ, tại sao không sớm hơn, không muộn hơn mà lại là chính lúc này. Cô cuống quýt cố trì kéo anh van nài... nhưng không kịp, tiếng còi ré lên gắt gỏng nhắc nhở, thôi thúc người lính. Anh hẹn với cô lần sau, nhất định anh sẽ đáp ứng đầy đủ với cả tấm lòng biết ơn nhất, bởi anh yêu cô ấy. Hy vọng anh với cô sẽ có cả một đàn con vui nô đùa sau chiến tranh.

Người đàn ông của cô ra đi. Linh cảm của cô đúng, anh ấy đã không về.

Cả đoàn xe, chạy trên đường mới mở thì không ngờ bị “Cây nhiệt đới” của Mỹ thả xuống trước đó đã rò bắt được tiếng xe ô tô, pháo đài bay B52 ập đến rải thảm. Cả đoàn xe ấy không một ai sống sót, sau đó Bộ tư lệnh binh đoàn phải xóa luôn phiên hiệu của đoàn xe này.

Cô đau đớn đến phát điên lên, anh ấy đã ra đi, mãi mãi trinh trắng. Cô sống vật vờ đến ấy tháng vì nỗi đau ấy và đến tận bây giờ cô vẫn ám ảnh bởi món nợ mà mình không bao giờ trả được cho anh....

Dùng ơi ... em yêu anh....

* * * * *

cô Lý bật khóc hu hu. Hoàng Yến thương cô, nước mắt vòng quanh, chỉ biết vuốt ve cánh tay trần của người đàn bà, mặc cho cô Lý được khóc cho người ngoài. Chiến tranh, đối với Yến là điều gì đó xa vời thật khó tưởng tượng. Dù cho đến bây giờ thỉnh thoảng ba má vẫn hay kể lại những hồi ức quá khứ hào hùng ấy nhưng mấy anh em Yến chỉ biết tròn mắt nghe rồi quên. Đến như anh Hai được sinh trên rừng, nhưng còn quá nhỏ nên đến bây giờ có hỏi thì anh Hai cũng cười khì. Chiến tranh qua sách báo hay phim ảnh thì luôn luôn được thi vị hóa qua những mối tình đẹp như mơ, và sự khốc liệt của nó xem ra các nhà làm phim của Việt Nam chưa thể hiện nổi.

Cho đến bây giờ cô Lý vẫn còn đau nỗi đau khôn nguôi của mối tình đầu trong chiến tranh, không trọn vẹn. Yến ngăn người nhớ đến chồng cô, gã chồng mỗi lần đánh vợ đều nghiêng răng ken két. Dùng này, Dùng này.... Và cô cúi đầu nhẫn nhịn chịu đựng. Yêu thương và ghen tuông, nhớ nhung và cam chịu, chào ơi sao lại khổ thế hả cô.

* * * * *

Hôm nay cô Lý lại say.

Đang ngồi học bài trong nhà, dù không muốn, nhưng Yến vẫn nghe được tiếng trò chuyện tiếng còn tiếng mất giữa cô Lý và Cô Út.

Hoàng Châu dạo này hầu như không còn đến nhà Yến nữa, vì thế Yến cũng ít qua nhà Châu. Gặp nhau trên trường, Yến phát hiện ra là Châu có ý né tránh mình, ít trò chuyện, vô vấp, quan tâm tới Yến như trước kia, điều này làm cho Yến thấy rất buồn vì không hiểu bạn mình ra sao nữa. Thế nhưng về nhà, cứ nhìn cặp mắt sáng rỡ của thằng Tí Tò và nhiều cử chỉ ngu ngơ của nó cho đến khi anh Hai đã bí mật thì thảo với Yến rằng, thằng bé nhà mình bắt đầu yêu rồi đấy. Yêu ai, anh Hai cười nhìn Yến, thế mà cũng không biết, thật là. Ainh, không lẽ, Yến cũng lơ mơ đoán biết nhưng không nói ra. Chỉ có điều Cường cứ lơ đãng quá, nhiều lúc lại làm cho ba má thêm lo, suốt ngày sợ nó bệnh tật gì thì nguy, nhất là ngày đi du học cũng kè kè rồi. Thế rồi cho đến một hôm Yến bất ngờ bắt gặp Cường chở Châu đi chơi. Châu ngồi sát, ôm eo Cường áp má vào lưng vênh mặt đầy hạnh phúc, còn Cường, thằng Tí Tò của Yến thì bản mặt vênh lên trời ngời ngời nhìn phát ghét. Cô bé thở phào nhẹ nhõm, đã giải thích được thái độ bất thường của Châu trong thời gian gần đây đối với mình. Có lẽ vì Châu ngượng, sợ Yến biết chuyện Châu quen thân với thằng Cường nên mới vậy. Mà thật ra Yến có phản đối đâu, chỉ có Châu không hiểu Yến nên sợ lãnh nhách vậy thôi, chứ Yến thì tán thành nhiệt liệt. Thấy bạn quen với em trai mình, Yến rất vui vì hy vọng tình thân của hai đứa sẽ kéo dài lâu hơn và nếu gần bó thành gia đình thì quá tuyệt. Còn một điều khó nói khác mà Yến vẫn giữ trong lòng bấy lâu nay và giờ thấy Châu quen Cường thì mừng quá. Cô bé chẳng giấu được lòng mình bởi dạo này bắt đầu nghĩ đến Nam nhiều hơn. Người đàn ông vạm vỡ cao lớn với cặp mắt kính cận trên mắt và một giọng nói trầm ấm ngày càng cuốn hút cô bé, làm cho tim Yến bắt đầu nhảy xao động mỗi khi gặp.

Biết rằng mình đã có bạn trai, đã có người tâm sự và chia sẻ tình cảm trong khi cô bạn thân vẫn chưa có ai thì Yến phải giấu Châu vợ Châu buồn, và lúc nào cũng thấy áy náy trong lòng. Nay Châu quen Cường, Yến rất mừng, ít nhất thì cô bé cũng thấy mình giải tỏa được những lo âu trong lòng.

* * * * *

- Dạo này lão ấy... cũng chẳng biết ăn phải giống gì mà sao khỏe quá chị ạ, trong khi em cứ phải tìm mọi cách để tránh né.

Cô Lý thở dài thườn thượt. Cô Út lặng thinh một lát rồi hỏi.

- Thế cô có thấy lưng có còn đau hay không, chỗ gần hông ấy?

- Có... chẳng những thế mà mỗi khi tới tháng là em thấy trong mình rất khó chịu, ôm vật gì nặng cũng thấy mệt.

- Có lẽ... sinh đẻ nhiều... tiếng Cô Út chập chờn nên Yến nghe không rõ và tiếng cô Lý lại oang oác vang lên trả lời.

- Em cố gắng giảm tối đa vì chẳng còn hứng thú gì chuyện ấy nữa, nhất là khi đang bị thế này, nhưng chị cũng biết đấy, là vợ chồng chẳng lẽ... ra ngoài... thì

- Cũng phải nên giảm thiểu thôi, sao cô không nói thẳng với ông ấy? Tiếng Cô Út nhỏ nhẹ.

- Em biết... có lẽ em bị sa thật rồi. Dạo này đi đứng không được tự nhiên nữa, có lúc em phải dùng tay đẩy nó lên.

- Suyt,... suyt ... Cô Út đưa tay lên miệng nhắc cô Lý nói nhỏ để Yến học bài.

- Phương pháp Kegel tôi dạy mấy hôm trước cô thử tập, thấy thế nào... Tiếng Cô Út xa vời vợi.

- Em thử rồi, chẳng ăn thua gì. Một phần em bận quán nên tập bữa đực bữa cái nên mới vậy chị ạ.

- Tôi nghĩ nếu đã tập phương pháp Kegel rồi mà vẫn không ăn thua gì thì có lẽ cô đã bị ở giai đoạn 3 rồi. Phải giải phẫu thôi.

- Giải phẫu? Khuôn mặt cô Lý đūn ra vẻ hốt hoảng.

Thấy vậy, Cô Út vỗ về:

- Thực ra nghe giải phẫu thì nó ghê gớm chứ chẳng có gì đâu. Chỉ vài đường rạch là bác sỹ sẽ cắt bỏ phần sa xuống và điều chỉnh cho chặt, khít hơn thôi - Khuôn mặt của cô thoáng đỏ ửng thấy rõ. Dù gì cô cũng chưa có chồng nên đây thành ra là chuyện khó nói.

- Em hiểu... cô Lý gật đầu – Em không sợ... nhưng mà....

- Nhưng mà chuyện gì?

- Nhưng mà - cô Lý ấp úng.

- Thôi cô không nói tôi cũng hiểu rồi - Cô Út gật đầu. Một đàn con đông nheo nhóc đang bám áo mẹ, chưa kể một ông chồng vô tích sự đang ngồi nhà. Sau cái lần đập xe xích lô vào đường cấm đã thế lại còn cự cãi với công an, xe bị tịch thu, biên lai phạt còn nằm sờ sờ chưa đóng. Nay tất cả gánh nặng đè lên đôi vai của cô Lý, nếu cô nằm viện thì cũng mất vài ba ngày. Tiền thuốc men, viện phí rồi còn lũ con ở nhà ai trông nom, thành ra cô không muốn đi mặc dù căn bệnh đàn bà này của cô có chiều hướng nặng thêm, nếu không có sự can thiệp của bác sỹ thì e rằng trong những ngày sắp tới còn làm cô cực hơn nhiều. Thế nhưng cô vẫn loay hoay giữa sự lựa chọn đi hay không.

* * * * *

Re...e...e...ng.

Tiếng Nam vang lên phía bên kia đầu dây, rủ rủ mời Yến đi uống nước. Cô bé lưỡng lự, ừ thì đi, chưa đến 8 giờ, khoảng hơn 1 tiếng nữa về chẳng sao. Nam vốn là người đứng đắn, đã hứa đi chơi mấy giờ chờ về là chắc như báp, Yến rất an tâm, đến khó như Cô Út mà cũng phải thừa nhận là Nam là người đàn ông đoàn hoàng, biết giữ chữ tín. Bài vở cũng xong rồi, đầu hơi nhức nhức, cô bé thấy mình cũng cần thư giãn,, nếu không phải là Nam điện thoại đến thì Yến cũng định lấy xe chuồn về nhà thăm ba má rồi.

Nghe hy xin đi chơi, Cô Út thoáng lưỡng lự, thấy vậy, Yến sà ngồi xuống bên cạnh Cô Út năn nỉ. cô Lý đang nằm sấp trên giường, cười khanh khách, nói to. Thôi chị cho cháu nó đi chơi một tý đi, lớn rồi cũng nên hiểu biết chút, nói đến đây cô nháy mắt ra vẻ đồng lõa với Yến.

Cuối cùng trước sự thuyết phục của hai người, Cô Út cũng đồng ý nhưng bắt Yến phải hứa đi hứa lại là đi chơi đâu cũng phải về trước mười giờ không được để cô chờ cửa.

Dạ một tiếng rõ to, nhìn cô Lý vẻ biết ơn, Yến tót nhanh ra cửa bởi đã thấy bóng của Nam lấp ló phía ngoài rồi.

* * * * *

Đêm.

Bỗng nhiên trời trở gió mạnh. Nháy mắt đã có những hạt mưa gõ lóc cóc trên mái tôn giòn giã.

Để cho cô Lý ngủ yên, Cô Út đi ra ngoài khép các cửa sổ lại, lo âu nhìn trời. Không biết giờ này Yến ở đâu, liệu có đang trên đường về không và có bị mắc mưa hay không. Cô tự trách mình qua để dãi dãi cho Yến đi chơi, bởi lúc ấy hình như trời cũng đã chuyển mưa.

Oe... cô Lý bỗng trở người và vọt vĩa nôn ra nền nhà.

Nhăn mặt, Cô Út vội lấy cái thau hứng, chưa bao giờ cô Lý say nặng như hôm nay. Có lẽ vì buồn phiền chuyện gia đình, chuyện bệnh tật và gặp đồng đội cũ, tủi thân thấy ai cũng thành đạt hơn mình nên cô mới uống nhiều và bị say như vậy. Nếu trời không mưa thì Cô Út đã qua nhà kêu mấy đứa con của cô Lý dìu cô về, nhưng rồi vì thấy trời mưa nặng hạt và cô Lý đang bị nôn, lúc này đi ra ngoài không có lợi nên cô đành để cô Lý nằm lại.

Cầm chiếc khăn lông ướt, Cô Út se se lau miệng, mặt và ngực cho cô Lý.

Bóng người chập chờn dưới ánh đèn, bất ngờ cô Lý mở mắt nhìn và khóc nức lên.

- Dừng... có phải anh đấy không Dũng?

Trước khi Cô Út kịp phản ứng gì thì bất ngờ hai cánh tay to khỏe của cô Lý đã ôm ghì cô Út xuống sát mặt mình và gấn lên đầy nụ hôn nồng nàn.

- Dũng có biết rằng em yêu Dũng biết chừng nào không... Bao nhiêu năm nay em vẫn chờ, chờ Dũng mãi...
- Kia... cô làm gì vậy... - Cô Út vừa lúng túng vừa thấy ngượng bởi mình đang bị cô Lý ôm chặt. Một vòng tay to khỏe và nóng bỏng quá.

Vòng vậy, nhưng cô Lý thì to khỏe hơn nhiều, nhất là trong cơn say với tâm tưởng người tình bên cạnh nên cô không dễ gì buông ra. Cô Út thì ốm yếu, không tài nào vùng nhanh ra khỏi vòng tay kia. Tạm chấp nhận tư thế nằm chẳng hay ho gì để chờ cho cô Lý ngủ thì mới mong thoát khỏi. Gần như nằm sấp trên người của cô Lý, giẫy giụa mãi không nổi, Cô Út mệt nhoài gối đầu vào bộ ngực đồ sộ nhưng mềm mại.

Những nhịp tim đập xa xăm mơ hồ vọng lại nhưng lại là những tiếng chấn động mạnh mẽ sâu trong tâm khảm....

Ầm... một tiếng sét đánh ngang cây cột điện ngoài đường làm bắn lên những tia lửa tung tóe, Cô Út chợt choàng tỉnh và chết khiếp vì vừa nhìn thấy một cảnh tượng mà suốt đời mình không thể nào có thể tin nổi là có thể xảy ra... Ánh chớp lờ mờ sáng rực soi rõ tất cả... Là gì vậy....

Đờ đẫn một lúc khá lâu, người đàn bà mới chợt hiểu đã xảy ra một điều gì đó cực kỳ ghê gớm ỉn. Những nỗi sợ hãi dần ông từ nhỏ, những ám ảnh quá khứ ấy luôn giày vò trong cảm giác tội lỗi và xấu hổ. Sự lãnh cảm khiến cô gần như xa cách đến chán ghét đàn ông. Chưa bao giờ họ gợi một cảm giác hứng thú nào nếu như không nói là cô ghê sợ những mối quan hệ nam nữ dù biết rằng điều đó là thuận tự nhiên, là bình thường. Cô không làm sao xóa bỏ được những cảm giác ấy. Đôi lúc còn ghê sợ chính bản thân trong sự xấu hổ mỗi khi nhìn ngắm cơ thể mình, cảm giác không an toàn khi ai đó muốn gần gũi thân mật từ thể xác lẫn tâm hồn, nhất là đàn ông. Những lời răn dạy nghiêm khắc của cha về Gia huấn người xưa, chuyện trai gái là xấu, chuyện tình dục là xấu, rất xấu... tất cả chính những khắc khoải trống rỗng trong cô đơn và là bí ẩn chìm sâu đó, đã biến người đàn bà trở thành một người khô khan, khó tính và cam chịu điều đó trong thầm lặng với lời nói của má năm nào. Là đàn bà, nhất là những người đàn bà trong gia đình Hội đồng Mía này thì suốt đời chỉ khổn khổ thôi, huống gì má con mình lại mang phận tôi đòi. Bao nhiêu năm rồi má nhỉ, sao lời dạy ấy vẫn mãi văng bên tai.

Thế rồi cô Lý lại xuất hiện. Người đàn bà Thái Bình to mập này lại là một hàng xóm thật vui vẻ, sởi lởi và chịu khó làm lụng. Tất cả cũng chỉ là những tình cảm bạn bè, chị em với sự tội nghiệp cho hoàn cảnh khó khăn của cô Lý mà thôi. Nhưng rõ ràng Cô Út đã thấy mình dần dần thay đổi. Dễ tính hơn trước rất nhiều và cũng bắt đầu thấy yêu đời hơn trước, luôn mong ước mỗi ngày được gặp cô Lý một lần, mà cũng thế thôi. Chỉ là những lời tâm sự rì rầm, những chuyện đàn bà rất riêng tư chia sẻ và ... gì nữa ... để rồi tại sai lại... thật ra mình là ai, tại sao mình có thể trở nên như thế này. Tại sao?

Người đàn bà mở to mắt trân nhìn cô Lý, nhìn mình và lại nhìn cô Lý, lại nhìn mình và nhìn ra ngoài trời. Mưa rất to.

Thốt nhiên có tiếng gậy ba toong gõ lóc cộc trên nền nhà. Cha! Cô thẳng thốt kêu lên và quỳ sụp xuống nền nhà chấp tay nghẹn ngào "Xin cha tha lỗi cho con, con vẫn nhớ lời cha dạy mà, con biết lỗi của con rồi. Con không hề muốn chuyện này, nó xảy ra quá bất ngờ với con. Con bất lực, con không thoát ra nổi... cha ơi ... má ơi..." Những giọt nước mắt lăn dài trong tiếng gọi nức nở.

Không có tiếng trả lời mà chỉ là những tiếng gậy gõ lóc cộc. Mê loạn mắt sáng suốt nên cô không biết rằng đây chỉ là tiếng cánh cửa gỗ đóng không chặt bị gió lùa nên vậy.

- Cha... hãy tha lỗi cho con... con

Người đàn bà thét lên khiếp đảm sợ hãi bởi những tiếng ba toong gõ của Hội đồng Mía vẫn vang lên đầy đe dọa.

Cô Út bước thụt lùi dần ra đến cửa rồi lao ra ngoài trời mưa và đuổi theo sau vẫn là tiếng gõ ba toong lóc cộc, lóc cộc.

Vèo ... ào... một chiếc ô tô lao xẹt qua người đàn bà xoa tóc đang lang thang bước trong vô định dưới trời mưa. Một câu chửi thề, mụ điên.

... Út con... ba thương con lắm... hãy tha lỗi cho ba nghe con ... Út...

Có tiếng ba nuôi vang lên cầu khẩn, người đàn bà ngẩng đầu cười khanh khách, nước mắt ràn rụa.

... Tha lỗi cho ba ư, con tha lỗi cho ba từ lâu rồi. Nhưng ba ơi, tại sao ba lại đẩy con đến nông nổi này hả ba. Tha lỗi... con tha lỗi...

Ánh đèn sáng quắc chói sáng của một chiếc xe tải từ xa đang âm ầm lao thẳng tới... vọng lại những tiếng kêu thất thanh của ai đó.

* * * * *

Mưa

Mưa vẫn rơi ào ạt rất to.

- Tự nhiên em lạnh quá anh Nam à.

- Đứng sát vào anh nào.

Chàng trai giang rộng cánh tay che chở cho Yến. Nước mưa vẫn tạt vào, cả hai ướt lướt thướt, đứng co ro núp dưới mái hiên một ngôi nhà đóng cửa im ỉm.

Vội chạy về cho kịp lời hứa với Cô Út chứ không dăchăng mắc mưa như thế này.

- Út!

Đột nhiên Hoàng Yến la thật to, giật vùng khỏi vòng tay của Nam, ngơ ngác nhìn qua màn mưa mù mịt dưới ánh đèn đường.

- Chuyện gì vậy em?

- Em nghe có tiếng Cô Út gọi em.

- Ồ... chắc em lo quá nên vậy. Giờ này thì Cô Út đang ở nhà chờ tụi mình, Chắc cô biết rằng mưa lớn thế này thì thế nào em cũng về trễ, không la đâu.

- Sao rõ ràng em vừa nghe tiếng Út kêu em xong.

Nam không nói gì chỉ xiết chặt người yêu trong vòng tay. Tiếng nhịp đập của trái tim chàng trai thật rộn ràng, ấm áp. Thế nhưng Yến vẫn thấy trong lòng nôn nao lo lắng và nhìn qua vòng tay Nam và chợt ngỡ như mơ, cô bé dụi mắt bởi thấy trong màn mưa kia bóng Cô Út thấp thoáng xa vời vợi.

Út ơi. Hoàng Yến kêu khe khẽ.

Mưa và mưa vẫn rơi, rơi.

24. Chương 24

Sân bay Tân Sơn Nhất, khu vực dành cho các chuyến bay đi nước ngoài, tấp nập người qua lại. Ai cũng hối hả, vội vã làm thủ tục chen lấn nhau ở các quầy. Thật bất ngờ, không hẹn mà cả ba người Hương Trang, Kiều Thu, Yên Thảo lại đi cùng một chuyến bay của hãng hàng không Asiana Airlines bay theo chặng Thành phố Hồ Chí Minh – Hồng Kông – Chicago. Đến Hồng Kông thì tất cả cùng đổi chuyến bay, Hương Trang bay tiếp về Mỹ, Kiều Thu qua Anh còn Yên Thảo về Pháp.

Lơ ngơ bên những chiếc vali chất đầy trên chiếc xe đẩy, theo tiếng loa hướng dẫn của phát thanh viên hàng không, lần lượt mọi người nối đuôi nhau vào phòng chờ. Bọn họ nhìn nhau cứ như chưa hề quen biết, ánh mắt người nào người nấy đều ráo hoảnh như những người xa lạ.

“Quý khách chú ý...”

Yên Thảo lấy mắt kính ra, quay lại nhìn thành phố một lần nữa. Nắng mới vàng làm sao và phố rất đông người qua lại. Phía bên trong, Kiều Thu lẫn Hương Trang đã mất hút trong ciếc thanh cuốn đưa lên máy

bay, riêng nàng vẫn còn chùng chình làm thủ tục và tiếc nuối nhìn lại phía sau. Hơn hai năm sống và làm việc ở thành phố này với biết bao kỷ niệm buồn vui và điều quan trọng hơn là nàng đã tìm thấy được chính nàng, tình yêu của nàng. Biết nói gì đây trước giờ chia tay với thành phố và những người yêu thương của nàng bây giờ nhỉ.

Thật bất ngờ trong khi đang làm thủ tục thì Yên Thảo nghe cô nhân viên hàng không hát nho nhỏ.

Ta mang cho em một chút buồn,

Vì ta như sóng lênh dênh....

Mọi em cho ta một cánh hồng,

Lựa là phút ấy chưa quên.

Thôi chào em, về giữa phố xá thênh thang...

Không gì vui thì hãy gắng nhớ đôi lần....

Nhớ chứ làm sao quên được hả em, ta sẽ nhớ mãi, nhớ đến suốt đời nỗi đau này. Cả cuộc đời ta mệnh mông như sa mạc trắng trong nỗi cô đơn triền miên đi tìm ta và tìm em. Có em, ôm em thật chặt và ao ước giá như được từ giã cõi đời này mà vẫn có em trong vòng tay thì hạnh phúc biết mấy. Đã có rất nhiều lời định nghĩa này kia về hạnh phúc và ta, cũng nhiều lần tự định nghĩa về tình yêu của mình để rồi suốt đời mãi mê đi tìm nó. Chỉ đến khi có được em trong vòng tay thì ta mới chợt hiểu ra, hạnh phúc đích thực là thế nào.

Để nay phải xa cách, ta biết nói gì với em bây giờ ngoài nỗi nhớ triền miên nhiều đêm mất ngủ bởi mơ về em, bởi vì ta yêu em mãi mãi.

... Thảo, hãy hứa với em đi, nhất định Thảo sẽ trở về. Em sẽ chờ Thảo cho đến suốt đời mình, em yêu Thảo.

Yên Thảo lau nhanh những giọt nước mắt trước ánh nhìn cảm thông của nữ tiếp viên soát vé, chắc cô ta tưởng nàng xúc động trước khi rời Tổ quốc.

Bóng người đàn bà lẻ loi cô đơn, ngập ngừng từng bước chân nặng trĩu, cuối cùng cũng biết mất sau cửa cầu thang lên máy bay. Tạm biệt.

1-12-2004

Bùi Anh Tấn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/les-vong-tay-khong-dan-ong>